

НЕАЛСЪН ДЕМИЛ
ШКОЛА ЗА
МАГИИ

КНИГА ВТОРА

МАТЕКС

НЕЛСЪН ДЕМИЛ
ШКОЛА ЗА МАГИИ
КНИГА ВТОРА

Превод: Олга Дончева, Зоя Любенова

chitanka.info

На безлюден път някъде дълбоко в Русия американски турист се натъква на необикновен беглец — бивш американски военнопленник, който разкрива потресаващата тайна за един неподозиран свят. Това е „ШКОЛАТА ЗА МАГИИ“ — чудовищна конспирация на КГБ, насочена срещу сърцето на Америка.

Срещу тази унищожителна съветска сила се изправят трима американци: офицер от военновъздушните сили, който извършва последния рискован полет до центъра на невероятния експеримент, красива и смела служителка от посолството, която проверява на дело идеите си за баланс на супер силите и резидентът на ЦРУ в Москва, който, осъзнал една съкрушителна истина, прави съдбовна крачка към смъртта.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

31.

— Школата за магии — каза Лиза. — Школата за магии на госпожа Иванова.

— Да.

— Мястото, което спомена Грегъри Фишър — продължи тя, сякаш говореше на себе си. — Мястото, откъдето дойде майор Додсън, където ние отидохме на път за Можайск... Сега ще го видим по-отблизо, нали?

— Да — отвърна Холис и добави: — Ще те разпитват, така че колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Ще ме разпитват? Ще ми задават въпроси?

— Да. — Той почувства как ръката ѝ стисна неговата. — Просто се приготви за някои неприятни изживявания — каза той. — Бъди храбра.

Тя си пое дълбоко въздух и кимна. Марченко се обърна назад в седалката си и се усмихна.

— Не е Шереметиево. Но вие го знаехте.

— Еб вас — каза Холис.

— Еб вас — съгласи се с него Лиза.

— Ебете се вие — отговори им Марченко на английски.

Вадим показва главата си между двете седалки, погледна към Холис и Лиза и прекара ръка като нож покрай врата си.

Вертолетът продължи стръмното си спускане към площадката за приземяване, която, както Холис забеляза, представляваше естествена полянка сред боровата гора, обрасла с висока жълта трева. В южния край на площадката имаше дървена барака, която бе видял на снимката от сателита. От бараката започваше едва забележим сред боровете тесен кален път, който продължаваше неколкостотин ярда на юг, докато се влееше в главния път към лагера.

По-голямата част от лагера с площ една квадратна миля не можеше да бъде видяна по-добре от няколко мили височина, отколкото на сателитната снимка, забеляза Холис. Но въпреки че нямаше добра видимост, той набеляза общото разположение на този малък свят. От

вътрешната страна на оградата по периметъра на лагера обикаляше чакълест път, който описваше горе-долу правилна окръжност и вероятно се използваше за обслужване на наблюдателните кули. Главният път на лагера представляваше две ивици криволичеща асфалтова настилка, която приблизително разполовяваше оградената площ от изток на запад. Пътят започваше от главния портал и всъщност се явяваше продължение на онзи, по който те бяха поели от Бородинското поле.

Когато слязоха на стотина фута височина, Холис видя едно мрачно бетонно здание, разположено до главния път в средата на лагера, което вероятно беше щабът на местните сили. Съвсем наблизо до него имаше дълга дървена постройка със зелен покрив, чието предназначение не му беше ясно.

Малко по на юг от тези две сгради имаше още една поляна, но тя бе изкуствено изсечена във формата на правилен правоъгълник с размерите на футболно игрище, каквото несъмнено и беше, но се използваше и като площадка за маршируване и събиране на личния състав — характерно съоръжение за всяко училище или затвор. Когато вертолетът са спусна още по-ниско, той успя да различи дървени пейки, които можеха да поберат близо петстотин души.

Между футболното игрище и южната граница на лагера се виждаха металните покриви на дълги бараки, които вероятно принадлежаха на граничния патрул на КГБ в лагера. Холис си нахвърли мислено въздушна карта на района и се постара да запамети добре всички подробности.

Когато слязоха на около петдесет фута, нещо странно привлече като с магнит погледа му и той се вгледа в карето върхове на борове, което се намираше между бараките и щаба. И внезапно осъзна, че вижда гигантска маскировъчна мрежа, която покрива близо акър и се поддържа от боровете, чито върхове се провираха през мрежата. Една от аксиомите както във военната авиация, така и в шпионажа бе, че нито снимките от въздуха, нито разузнавателните полети могат да заменят изпращането на човек на място. И той беше на път да стане този човек на място.

Вертолетът кацна на заснежената площадка за приземяване. Вторият пилот извади пистолета си и отвори вратата. Марченко слезе пръв, последван от Вадим. Вторият пилот направи знак на Лиза с

пистолета си, тя взе чантата и иконата и скочи от вертолета, като отказа протегнатата ръка на Марченко. Вторият пилот се вгледа за секунда в Холис и го попита:

— Къде си мислехте, че ще успеете да отлетите с вертолета?

— Това си е моя работа.

— Може би до американското посолство? — Той погледна към пилота. — Нито един от нас нямаше да ви закара дотам.

Холис взе чантата с двете си окованни в белезници ръце. Стоеше приведен в ниската кабина на вертолета.

— Тогава щях да убия и двама ви и да пилотирам вертолета сам.

— Вие наистина сте убиец — вторият пилот се отдръпна от Холис.

— Не, аз съм офицер от авиацията на САЩ, когото са отвлекли.

— Така ли? — очите на втория пилот се разшириха от учудване.

— Хайде, слизайте! — извика Марченко.

— Обадете се в посолството ми и им кажете къде е полковник Холис. Ще се погрижа вие и колегата ви да получите по петдесет хиляди рубли награда за това.

— Тръгвайте! — вторият пилот отново хвърли поглед през рамото си.

Холис тръгна към отворената врата.

— Не трябваше да чупите китката на този човек — меко каза вторият пилот. — Знаете ли кои са тия двамата?

— Екскурзоводи от Интурист. Не забравяйте за предложението ми. — Холис скочи от вертолета и стигна до мястото, където стояха Марченко, Лиза и Вадим, до тях имаше един ЗИЛ-6. Колата беше военна и приличаше на американските джипове, но бе малко поширока. Холис чу, че вертолетът излита, и почувства как въздушната вълна го бута напред.

Марченко отвори задната врата на зила и каза:

— Полковник Холис, след него Вадим и накрая госпожица Роудс.

Холис тикна окованите си в белезници ръце под носа на Марченко.

— Махнете ги.

— Влизайте, моля — каза Марченко и поклати отрицателно глава.

— Влизай първа — каза Холис на Лиза.

Тя се качи и Вадим се опита да я последва, но Холис го избута встрани и седна по средата между него и Лиза. Вадим седна до Холис и му каза на руски:

— Ще направя физиономията ти на пихтия.

— С коя ръка?

— Ах ти, мръсно...

— Моля ви! — извика Марченко. — Стига! — Той седна на предната седалка и каза на шофьора: — В щаба.

Зилт потегли през покритото с трева поле към дървената барака, отдалечена на около стотина ярда. Холис се загледа в постройката, към която се приближаваха, и предположи, че някога е била изба на някой дървар — реликва от времената, когато такова нещо като самотен дървар все още е съществувало в тази комунистическа страна. Но сега от нея стърчаха две антени и вероятно бе превърната в радиокула, обслужваща вертолетната площадка.

Зилт пое по тесния път, който пресичаше тъмната борова гора. Лиза хвана ръката на Холис и му прошепна в ухото:

— Ще бъда храбра.

— Ти си храбра.

Зилт стигна края на пътя и зави наляво по главното асфалтирано шосе. Холис забеляза, че боровете от двете страни на пътя са огромни, достигаха до четиридесет — петдесет метра височина, а разперените им тежки клони образуваха балдахин, който почти не позволяваше на слънчевите лъчи да достигнат до земята. Тук-там се виждаха пътеки, застлани с трупи, които военните наричат „пътеки от рипсено кадифе“, водещи встрани от главния път. В края на някои от тези отклонения той съзря къщи, които не бе забелязал от въздуха. Беше учуден, но не и шокиран от факта, че една от къщите бе типично американско ранчо, а другата — боядисано в бяло дървено бунгало. Вероятно повечето от тези къщи се използват като жилища за курсантите и за техните инструктори, построени сред руската борова гора, за да засилят илюзията, че се намират в Америка, помисли си Холис. Именно това правеше мястото толкова уникално.

Лиза забеляза една от къщите и му каза:

— Виж!

— Виждам ги.

— Много е особено.

— Какво е...

— Никакви въпроси.

— Добре — кимна тя.

Марченко също гледаше през прозореца.

— Наистина е много странно — каза Марченко на Холис. — Знаете ли какво представлява това място?

Холис предполагаше, че Марченко не разполага с информация, излизаша извън рамките на задачата му да ги отвлече.

— Това е тайна база на ЦРУ. Арестуван сте, Марченко — отговори Холис.

Марченко се извърна в седалката си и погледна към Холис по начин, който го накара да си помисли, че човекът почти му бе повярвал. Каква страна. Най-накрая Марченко се усмихна.

— Шегувате се. Кажете ми, какво представляват тези постройки в гората.

— Наричат ги къщи.

— Така ли? Веднъж видях на кино една американска къща. Това са американски къщи.

— Много добре.

Марченко отново се обърна напред и започна да наднича през прозорците.

— Озадачен съм от това място.

Холис забеляза, че леката снежна покривка се бе задържала главно по клоните на боровете, но много малко бе достигнала до покритата с мъх земна повърхност. Това беше място, потънало във вечна тъма, помисли си той, място, където дори през лятото, по пладне, достига съвсем малко светлина.

— Не видях нито един човек — каза Лиза.

Холис кимна. Той също не бе видял хора и го обхвана тревожната мисъл, че тук вече няма никого, че са ги преместили на друго място, също както бе станало, когато американският спасителен отряд бе извършил десант във военнопленническия лагер Сон Тай в Северен Виетнам. Но след като продължи да се взира през гората, забеляза, че някои от прозорците на къщите светят, а от комините им излиза пушек. Не, помисли си Холис, те са още тук. КГБ не бе оценило правилно създалото се положение и още не бе закрило лагера.

Зилт продължи да се придвижва бавно по пътя и от дясната му страна се появи дълга постройка със зелен покрив, която Холис бе забелязал вече от вертолета. Това бе едноетажна, боядисана в бяло дървена барака с уютна веранда пред входната врата. На верандата имаше люлеещи се столове, а близо до двойната врата беше опряна червено-бяла машина за кока-кола. През големите прозорци Холис успя да съзре няколко мъже и жени на фона на стена, на която беше окачено американското знаме. Холис имаше чувството, че вижда клуб на ветераните от войните в някой малък град, а когато зилт мина покрай къщата, забеляза, че над двойната врата висеше лаконичен надпис: УРЛУ, Пост 000.

Зилт продължи още малко по пътя и спря пред сградата на щаба — сива двуетажна постройка от бетонни панели, много от които бяха набраздени от обичайните пукнатини, характерни за производството на слюбяеми конструкции в страната. Тук-там изпод повърхността на ронещия се бетон се подаваха укрепващи метални прътове, които оставяха оранжеви ръждиви петна на повърхността на стените. От дясната страна на входа в щаба имаше малка шперплатова будка, в която стоеше на пост патрул на КГБ. Пред входа на сградата ги чакаше полковник Пьотр Буров, облечен в дълъг зелен шинел с червените пагони на КГБ.

Марченко слезе от колата и им подвикна:

— Хайде, слизайте! Не можете да карате полковника да ви чака.

Вадим отвори задната врата и слезе, Холис и Лиза го последваха. Буров дълго и мълчаливо ги оглежда, а после каза:

— Е, нали това искахте да видите, Холис?

Холис не отговори.

— Защо е с белезници? — попита Буров Марченко.

— Опита се да отвлече вертолета. — Марченко обясни на Буров с доста неуверен глас какво се беше случило, като изопачаваше някак си реалните събития на летището и във вертолета.

Буров погледна към подутата китка на Вадим, която бе достигнала размерите на портокал, после погледна към Холис, но нищо не каза. След това се загледа в иконата в ръката на Лиза.

— Ако бяхте католичка или протестантка — каза ѝ той, — щяхте да носите само малък кръст, за да ви крепи в трудни моменти. — Той се разсмя, Марченко и Вадим също.

— Вървете по дяволите — каза Лиза на руски.

Буров я удари силно през лицето и тя падна на земята. Холис се наведе, за да помогне на Лиза да се изправи, но междувременно Буров замахна към него, улучи го по брадата и той, олюлявайки се, политна назад. Краката му се подкосиха и той се свлече на земята, после неуверено стана. Буров сви дясната си ръка на юмрук, докато наблюдаваше как Холис се изправя.

— Е, добре, това изравнява резултата от Лефортово — каза Буров. После погледна към Вадим и каза на руски. — Стомаха.

Десният крак на Вадим се разгъна и улучи Холис в слънчевия възел, което го накара да се превие на две, но все пак успя да се задържи на краката си.

Холис се изправи и се опита да нормализира дишането си. Като в кошмар видя как към него се приближава огромното туловище на Виктор от Лефортово.

— Слабините — чу се отново гласът на Буров.

Кракът на Виктор ритна Холис между краката и го улучи право по тестисите. Холис изкрештя, след което осъзна, че се е строполил на замръзналата земя и се търкаля, заслепен от болка. Разнесе се писъкът на Лиза, който бе прекъснат от звука на тъп удар. Тя падна до него, хванала се за корема със замъглени от болка очи.

Виктор направи една крачка край Холис, който провря веригата на белезниците си под крака му и я уви около глазена му. Холис дръпна белезниците Виктор политна и с глух удар се просна на земята.

Буров тръгна към Холис, но го подмина и заби тежкия си ботуш в ребрата на Лиза и тя изпища.

— Ще има ли още героични прояви? — попита Буров Холис. Той надвеси ботуша си над лицето на Лиза. — Не! Ставайте!

Холис се изправи на краката си едновременно с Виктор. Виктор сграбчи Лиза за яката на палтото ѝ и я вдигна.

— Махнете му белезниците! — заповяда Буров на Марченко.

Лиза тръгна неуверено към Холис, но Буров я бълсна встриани. След това каза на Марченко на руски:

— Колата ще ви откара с вашия подчинен в центъра, където ще напишете пълен доклад за изпълнението на задачата си. Ако споменете дори и дума за видяното тук, ще бъдете разстреляни. Свободни сте.

Марченко и Вадим козириха, обърнаха се кръгом и се качиха обратно в зила.

— Влизайте вътре! — заповяда Буров на Лиза и Холис.

Постовият отвори вратата и Холис и Лиза влязоха в сградата, последвани от Буров и Виктор.

Намериха се в някакво фоайе или чакалня, където имаше дежурен офицер, седнал зад бюрото, разположено точно срещу входната врата. Когато видя Буров, офицерът се изправи.

— Оставете чантите си и култовата вещ при този човек — каза Буров на Холис и Лиза.

Холис оставил чантата на земята и забеляза отворената врата, през която се виждаха телефонна централа и радиопредавател.

— Сега свалете палтата и обувките си! — заповяда им Буров.

Холис и Лиза се съблякоха. Дежурният офицер оставил палтата и обувките им на бюрото, като ги огледа внимателно.

Виктор хвана връзката на Холис, свали я от врата му и я пъхна в джоба си. Той разкопча колана на Холис, измъкна го и го захвърли върху бюрото, след това свали часовника му и го сложи на ръката си.

— Оттук! — рязко заповяда Буров. Той ги поведе по дълъг коридор към задната част на сградата. Зад тях вървеше войник от охраната с автомат АК-47. Войникът отвори една стоманена врата и блъсна Лиза вътре.

— Свали си дрехите — каза ѝ Буров — и чакай да дойде надзирателката, за да те претърси. Ако си в състояние по някакъв начин да сложиш край на живота си, направи го преди нейното идване. Разполагаш с няколко минути.

— Още не съм свършил с тебе, кучко! — изръмжа Виктор на руски, затръшна вратата и я заключи.

Буров отвори следващата врата, бутна Холис в малка килия без прозорци и влезе след него.

— За твоето съдебие аз съм командирът на този лагер — каза той.

— Тук съм от десет години и нямах нито един случай на избягал затворник. След това Додън избяга, а двама от хората ми бяха убити.

— Той погледна към Холис. — Зная, че си ги убил ти. Е, приятелят ти, евреинът Алеви, знае твърде много за това място. Не е ли така?

Холис не отговори и Буров го удари силно в корема.

— Ще ти кажа още нещо, умнико: от момента, в който ви съзрях, теб и сополивата ти приятелка, исках да ви имам тук и двамата. От центъра казаха, че е невъзможно, но аз им показвах как могат да бъдат отвлечени двама американски дипломати. Те признаха, че е почти гениално. Сега съобщават на посолството ви за смъртта ви във вертолетна катастрофа. Обгорелите ви останки — всъщност това са двама затворници, мъж и жена — ще бъдат събрани от мястото на катастрофата. Никой не знае, че сте тук, Холис. Никой няма да ви потърси. Сега сте изцяло в ръцете ми, вие сте мъртви.

Холис се опита да избистри главата си. Той съобрази, че Буров е бил в затруднено положение и сега се опитваше да си възвърне благоразположението на Лубянка. Дотук поне се справяше добре.

— Свали си дрехите и ги дай на Виктор! — рязко заповядала Буров.

Холис си свали костюма, ризата и бельото, като подаде всяка една от вещите на Виктор, докато войникът постоянно го държеше на мушката на своя АК-47.

— Ако намеря някоя от глупавите ти шпионски играчки — каза Буров, — ще те убия със собствените си ръце. Скоро ще дойде човек, който ще провери дали не си скрил нещо в задника си. Добре дошъл в Школата за магии, Холис.

Буров, Виктор и войникът излязоха. Вратата се затвори и Холис чу как наместиха резето. Той се изправи сред стаята и се огледа. Между четирите бетонни стени имаше около десет квадратни фути. Нямаше прозорци и единствената светлина идеше от слабата крушка в една вдълбнатина на тавана, покрита със стоманена решетка. Някъде там горе имаше устройство от оптични влакна, което го наблюдаваше, въпреки че той самият не го виждаше.

В килията нямаше мебели, а доколкото можеше да забележи, нямаше и никакво отоплително съоръжение. В далечния ляв ъгъл на килията имаше кранче за вода, което се подаваше от стената на около четири фута височина от пода. Под кранчето имаше дупка за оттиchanе на водата. Холис отвори кранчето и изплакна устата си от кръвта, след което наплиска лицето си със студена вода. Усети, че челюстта му се е подула, а един от зъбите му се клати. Тестисите му също започнаха да се подуват, а коремът му постепенно придобиваше морав цвят. Изми си

ръцете и пи малко вода, но започна да му се повдига и той я изплю обратно в дупката на отточния канал.

Вратата се отвори и в килията влязоха двамаiformени мъже. Единият от тях държеше в ръката си пистолет, а другият претърси тялото му, след това и двамата излязоха.

Холис стоеше в средата на студената бетонна стая. Някога, много отдавна, бе прекарал десет търде неприятни дни в затвора, в тренировъчния лагер на школата за разузнавачи, която се намираше в сграда, подобна на тази, разположена в северозападната част на щата Вашингтон, която те наричаха „западната Лубянка“. Първите няколко дни там, а вероятно и тук, бяха обичайните „шокови дни“ — смесица от нечовешки, унизыващи отношения, психически тормоз и физически мъчения. Това те размеква, започващ да губиш самоуважението си. После те оставят да поседиш сам и да обмислиш нещата, но не след дълго жадуваната в началото самота се превръща в умопобъркваща изолация. И тогава, когато човек вече жадува да чуе и да види някое друго човешко същество, те ти насрочват „интервюта“, по време на които се държат относително добре, докато започнеш да ги харесваш — просто защото те оставят да живееш. Започващ да говориш, радваш се, че не си сам, и когато кажеш всичко, те изпращат в обикновен затворнически лагер или те застрелят.

Холис си помисли, че това че знае какво го очаква, му дава някакво предимство, но тази мисъл не му подейства успокоително. Радваше се, че Лиза нищо не знае.

Той отиде до стената, която разделяше килиите им, и я удари с дланта си, но тя беше дебела и той не чу ответен сигнал. Холис седна в ъгъла на килията, опрял гръб в по-топлата вътрешна стена, притисна крака до гърдите си и обви коленете си с ръце. Сънят му беше неспокоен.

На втория ден, според неговите изчисления, вратата се отвори и някой хвърли на пода вързоп дрехи. Холис откри във вързопа син анцуг и вълнени чорапи, но обувки нямаше. Той се изми и се облече. Чувстваше се много слаб. Светлината над главата му угасна и килията потъна в тъмнина. Беше забелязал, че лампата светва и угасва на произволни интервали, които сякаш не следваха никаква схема. Единствената цел бе да объркат биоритмите му. Холис походи малко в тъмното, после се сви и заспа в новите си дрехи.

Предполагаше, че бе настъпил третият ден, когато вратата се отвори отново и през нея влетя спален чувал, последван от варен картоф, от който в студения въздух се издигаше пара. Холис погледна към картофа, но не посегна към него, докато пазачът стоеше на вратата.

— Как се чувстваш? — попита го той на руски.

— Чудесно.

Пазачът изсумтя и произнесе обичайното изречение, с което поздравяват новодошлите затворници в лагерите на ГУЛАГ: „Жить будешь, но есть не закажешь.“ Ще живееш, но няма да имаш голямо желание да се чукаш. После се изсмя и затвори вратата.

Точно когато Холис тръгна към картофа, светлината угасна и трябваше да лази на четири крака, за да го намери. Той се вмъкна в спалния чувал, за да запази телесната си топлина, и изяде топлия картоф.

Няколко часа по-късно вратата отново се отвори и пазачът извика на руски:

— Ставай! Ела тук!

Холис се изправи на крака и последва войника по дългия коридор и тясната бетонна стълба. Въведоха го в малка стая и той веднага разбра, че е подредена като за съдилище. В далечния край на стаята имаше дълга маса, зад която седяха петима офицери от КГБ и го наблюдаваха. Буров седеше в средата и изглежда, бе най-висшият по чин. Другите четирима го гледаха със застинали лица.

На стената зад масата висеше портретът на Феликс Дзержински — основател на тайната полиция, а до него — снимката на човек, в когото Холис разпозна настоящия председател на КГБ. Над двата портрета бяха нарисувани щит и меч, емблемата на Комитета за държавна сигурност. Холис забеляза, че никъде не се виждаше съветското знаме или пък портрет на партиен или държавен деец. Тази украса символизираше само едно: КГБ се подчинява на свои собствени закони.

Холис видя, че слабата слънчева светлина, която се процеждаше през прозореца, прилича повече на прах, отколкото на лъчите на изгряващото слънце. Войникът от охраната на КГБ му заповяда грубо:

— Седни!

Холис седна на дървения стол с лице към петимата мъже. Полковник Буров заговори на руски, без да става от мястото си:

— Този специален трибунал на Комитета за държавна сигурност е свикан, за да съди полковник Самюел Холис от военновъздушните сили на Съединените щати за убийството на редник Николай Кулнев и редник Михаил Колотилов от отряда за охрана на КГБ. — Буров изреди датите и посочи обстоятелствата, при които се бяха случили събитията, след което попита: — Полковник Холис, признаваш ли се за виновен по обвинението в убийство?

Войникът от охраната ритна стола му и Холис се изправи.

— Признавам се за виновен — каза той.

Дори да бяха изненадани, Буров и другите четири мъже не го показаха.

— Искаш ли да посочиш никакви смекчаващи вината обстоятелства? — попита Буров.

— Не.

— Много добре — той се изкашля и продължи. — След като обвиняемият не желае да посочи никакви смекчаващи вината обстоятелства, има само едно наказание, което този трибунал може да присъди за убийството на човек от КГБ, и това е смъртна присъда чрез разстрел. — Буров внимателно се вгледа в Холис, който се беше вторачил в една точка право пред себе си.

— Трябва да напишеш пълно самопризнание за престъплението, за което си осъден — каза Буров на Холис. — Ако самопризнанието ти е удовлетворително, ще ти бъде разрешено да подадеш жалба за преразглеждане на смъртната присъда до председателя на Комитета за държавна сигурност. Ако молбата ти бъде отклонена, няма да имаш право на по-нататъшни жалби и присъдата ще бъде изпълнена. Разбираш ли?

— Да.

— Отведете затворника в килията му и въведете следвация.

Войниците поведоха Холис към вратата. Когато стигнаха до нея, тя се отвори и Лиза влезе в стаята, облечена в сива затворническа униформа. Стори му се, че изглежда бледа, разтреперана и объркана.

— Призная се за виновна. Бъди храбра. Обичам те — каза й Холис.

Тя се вгледа в него, сякаш се опитваше да го познае, след което войниците ги поведоха в противоположни страни и Холис се намери в коридора. Отведоха го обратно в килията му на приземния етаж. Тя беше тъмна, но след малко лампата светна и той видя, че на земята има тефтер. Коленичи и го вдигна, намери и американска химикалка до него.

Холис седна на спалния чувал и опря тефтера на коленете си. Обучението му като офицер от разузнаването предвиждаше и правила за поведение по време на военнопленничество. Трябаше да признае всичко и нищо, да напише каквото и да поискаха от него, стига да не постави в опасност друг затворник или да застраши с това националната сигурност на страната или провежданите в този момент операции.

Накратко, трябаше да играе по тяхната свирка, защото те мислеха, че методите им са безпогрешни.

Основното му задължение беше да избяга, и то като съхрани тялото и разума си. Бяха го уверили, че ако се придържа към тези инструкции, нищо от онова, което би могъл да подпише, каже или напише, няма да му бъде предявено като обвинение, ако успее да се върне при своите. Холис си помисли, че предпочита спокойната съвест и строгите рамки на името, ранга и служебния номер. Но той вече не беше пилот, а в новата му работа нямаше спокойствие — нито морално, нито друго. Холис започна да пише признаниета си. Пишеше на руски, за да може, ако има някаква фактологическа грешка, да твърди, че е поради непознаване тънкостите на езика. Знаеше, че ако разполагат с време, ще го накарат да пише отново и отново. Руснаците възприемаха писмения текст много сериозно, а като бивши православни християни даваха маниакално значение на признанието на вината. Затова легендарните писмени самопризнания на Лубянка просто валяха. Но Холис подозираше, че Буров бърза да стигне до сериозната част от работата, до разпита, който щеше да му позволи да разбере колко знаеха с Алеви, какво знаеха в посолството и във Вашингтон. Холис се замисли върху системата на криминалното правосъдие в Русия: съд, самопризнание, разпит. Предполагаше обаче, че това няма значение. В крайна сметка куршумът си оставаше най-накрая. Холис продължи да пише.

Спра за момент, за да събере мислите си. Всъщност нямаше много за казване. Беше шпионирал около Школата за магии, натъкна се на патрулна двойка и ги застреля. Това, че случайно зърна изгорената Яблоня от вертолета, го освободи от морални угризения и му позволи да издаде хора, които вече бяха ликвидирани. Знаеше, че КГБ иска не само фактология, но и философска мотивация за извършеното, ясно изразено съзнание, че се явява типичен продукт на западния капитализъм. Искаха да изрази и съжаление. Беше писал няколко опитни самопризнания във вашингтонската Лубянка, но не искаше да си проличи, че е професионалист в тази област.

Когато започна следващата страница, Холис си помисли за Западната Лубянка, за Школата за магии и за много други прояви на маниакално съперничество между Москва и Вашингтон. Винаги беше мислил, че ако някоя от двете страни бъде напълно разгромена в една бъдеща война, победителят ще изпита усещането за загуба и безцелност на по-нататъшното си съществуване. Спомни си изражението на лицето на Буров — твърде близко до разочарование, — когато произнесе смъртната му присъда. Нямаше никакво съмнение, че всяка от страните извлича някаква полза от конфликта и черпи неестествена физическа енергия от съществуването му.

Холис изпълни бележника с думи, след което прочете написаното. Беше добро самопризнание, смесица от безспорни факти и трудни за доказване измислици. Буров вероятно вече знаеше фактите. Измислицата беше, че обаждането на Грегъри Фишър в посолството е бил първият случай, в който те са чули за съществуването на американски военнопленници в Русия. Буров щеше да го повярва, защото искаше да повярва в това.

Два часа след като започна да пише, Холис подписа самопризнанията си и легна в спалния чувал. За малко се замисли за Лиза, но се насили да я забрави и потъна в неспокойен сън, в който се мяркаше и нейният образ.

На петия или шестия ден в затвора, след като на три пъти писа самопризнанията си, вратата на килията му се отвори и лейтенантът, който беше дежурен в деня на пристигането им, влезе и каза на руски:

— Самопризнанията ви са приети. Сега ще напишете молбата за преразглеждане на смъртната присъда. Елате с мен.

Дългото гладуване вече бе източило Холис. Той неуверено се изправи и последва лейтенанта в коридора. Офицерът му посочи задната част на сградата и Холис тръгна в указаната посока. Обикновено това беше мястото, където пускат куршум в тила. Той не можеше да разбере защо този странен обичай с екзекуциите в коридора, въведен през 1930 година, продължава да съществува. Ако никой не го знаеше, щеше да бъде много хуманно, но фактът беше широко известен по територията на целия Съветски съюз. Холис помисли, че всеки момент ще се намери лице в лице с отряда за екзекуции.

Чуваше как ботушите на лейтенанта чаткат по бетонния под и напрегнато се слушаше дали няма да чуе щракането на капака на кобура му. Същевременно се питаше дали не е надденил желанието на Буров да го разпита. Спомни си съветите, които самият той бе дал на Лиза в ресторана на Арбат, като й обясни, че действията на КГБ не се подчиняват на логиката и разума. Дали Буров не бе оставил чувствата да надделяят.

— Спрете!

Холис спря и чу, че вдясно от него се отвори врата.

— Влезте вътре — каза лейтенантът.

Холис влезе в малка стая без прозорци, която изглеждаше почти като килията му, с единствената разлика, че тук имаше маса и стол. На масата имаше лист хартия и писалка.

— Седнете.

Холис седна и лейтенантът застана зад него. Холис забеляза, че масата е от жъlt бор, а дъските й бяха опръскани с нещо, което можеше да бъде само кръв. На стената срещу него бяха подпрени бали от слама, които предотвратяваха рикоширането на куршумите.

— Адресирайте молбата си до председателя на Комитета за държавна сигурност. Холис взе писалката и попита:

— На руски или на английски?

— Няма значение.

Холис започна да пише, а лейтенантът остана зад гърба му. За разлика от самопризнанието молбата явно трябваше да бъде кратка, защото разполагаше само с един лист. В този момент чу прещракването на металното копче на кобура, хълзгането на пистолета по кожата и махането на предпазителя.

Продължи да пише. Установи, че устата му е пресъхнала, а дланите му са се изпотили. Овладя ръката си и дописа последния ред от молбата за преразглеждане на смъртната му присъда. Подписа се, остави писалката и зачака, чудейки се дали ще чуе изстрела и ще усети ли изобщо нещо.

Чу как предпазителят се спусна, пистолетът отново се пълзна в кобура и капакът му се затваря. Лейтенантът тихо се изсмя.

— Оставете я там. Станете — каза той.

Холис стана и лейтенантът го отведе обратно в килията му.

— Отговорът на молбата ви ще стане известен до 24 часа — каза руснакът. — Не е човешко да ви караме да чакате повече, за да узнаете съдбата си. — Той затвори и заключи вратата.

Лампата светеше и Холис знаеше, че Буров се забавлява да го наблюдава. Имаше желание да уринира, но не го направи. Седна върху спалния чувал и затвори очи. Даде си сметка, че би трябало да играе по свирката на Буров, да трепери над отточния канал и да пие вода, за да разкваси пресъхналата си уста. Знаеше, че ако не достави на Буров някакво удоволствие, накърененото му честолюбие можеше да го накара да погледне на Холис като на развалена играчка и да се отърве от него.

Изправи се бавно, отиде до отточния канал и уринира. Пи от кранчето, повърна и пи отново. Въздъхна дълбоко, отиде до спалния си чувал и се зави презглава. Светлината угасна.

В тъмнината пред очите му изплува образът на Лиза, вървяща до него по Арбат в онази слънчева събота. Представяше си различни изражения на лицето ѝ, всяко от които замръзваше за момент, сякаш мислено я фотографираше. Почувства, че се потапя в някакъв неспокоен и накъсан сън — единствения сън, който имаше от известно време. Разликата между будното му състояние и тези периоди на мъгливо полуусъзнание се размиваше все повече и повече и той вече не беше в състояние да различава сънищата си от халюцинациите, когато беше буден. Жадуваше за дълбок сън, който да му позволи да се възстанови, но това, изглежда, за него беше вече невъзможно.

Най-сетне наистина заспа. Сънува сън, който не би искал да види никога повече: неговия Ф-4, лостовете за управление не реагират в ръцете му, пилотската кабина пълна с дим и червена кръв, морето се носи с бясна скорост към него, след това небето, морето, небето,

докато самолетът се върти около оста си; и ръката му, която натиска бутона за катапултиране.

Холис скочи на крака с плувнало в пот чело, а сърцето му сякаш се опитваше да изскочи от гърдите.

— Симс! Симс! — изкрещя той, след това се строполи на пода, скри лицето си и остана там неподвижен.

Вратата се отвори и пазачът безизразно каза:

— Елате с мен.

Холис се изправи и последва войника в коридора. Зад гърба му застана още един от охраната и те тръгнаха.

— Михаил Колотилов беше мой приятел, шибан убиецо! — каза войникът зад гърба му.

Холис не отговори. Войникът пред него зави по тясната стълба край стената и те се качиха на втория етаж. Руснакът почука на една врата и я отвори. Мъжът зад гърба му бълсна Холис към стаята и той влезе вътре.

Полковник Буров седеше зад бюрото си в спартански подредения бетонен кабинет. Имаше само един прозорец в стената и Холис видя, че е вечер. Бетонните стени бяха с цвета и вида на втвърден жълт крем, а бетонният под бе застлан с керемиденоочервен килим с азиатски мотив по средата. На стената зад бюрото на Буров висяха същите два портрета като в съдебната зала, но също и задължителният портрет на Ленин.

— Седни, Холис.

Холис седна на дървения стол срещу бюрото и вратата зад него се затвори. Буров вдигна писмените самопризнания на Холис.

— Зашеметяващо. Много съм впечатлен от способността ти да се измъкваш. Както знаеш, открихме колата ти на гара Гагарин. Това, което не знаеш е, че разбрахме и за Яблоня. Радвам се, че си казал истината за това.

Холис почеса наболата си брада и потисна лекото си покашляне.

— Но приятелката ти не каза истината. Всъщност нейните признания съдържат много по-малко подробности от твоите.

— Тя не знае много.

— Така ли? Знае за Яблоня, но не го е включила в самопризнанията си. Тя също бе осъдена на смърт от трибунала. Ако

признанията ѝ не бъдат оценени като задоволителни, няма да има възможността да напише молба за обжалване на смъртната си присъда.

Холис не каза нищо.

— И ще бъде разстреляна. — Известно време Буров изучава Холис, след това повдигна един лист хартия и го погледна. — Молбата ти за помилване е много интересна. Казваш, че си готов да работиш тук, ако не те разстрелят.

— Да.

— Какво мислиш, че правим тук?

— Обучавате агенти на КГБ да минават за американци.

Буров го изгледа изпитателно, след това попита:

— Откъде знаеш това?

— Предположихме.

— Ти и Алеви?

— Да.

— Разбирам. А успяхте ли да заловите някои от випускниците на това място?

— Да. Семейство Кельм.

— Кога ги разкрихте? — Буров се беше навел през масата.

— Едва... мисля, че беше миналият четвъртък или петък. Кой ден сме днес?

Буров не отговори, а продължи да пита.

— А Додсън? Къде е Додсън?

— Не знам.

Буров стана и отиде до прозореца. Загледа се в тъмната борова гора, след това попита:

— Ако сте знаели за това място, защо не сте предприели никакви действия?

— В настоящия момент правителството ни провежда мирна политика.

— И затова искат да потулят въпроса?

— Това е моето мнение.

— Но ако по някакъв начин Додсън влезе във връзка с посолството ви...

— Ще го накарат да мълкне.

— Ще го направят ли? — усмихна се Буров.

— Предполагам. Не зная абсолютно всичко, което става там.

— Да. Бих предпочел Алеви да е тук. Но засега и ти ще ми свършиш работа.

Холис разтърка очите си. Знаеше, че всичко, което казва, се записва и вероятно минава през анализатор на ритъма на речта. Покъсно щяха да го прикачат към полиграф и да му задават същите въпроси, накрая може би щяха да му ги задават и под въздействието на наркотики. Всички открити несъответствия щяха да бъдат изяснени посредством разпит с електрошокове.

Буров продължи така наречения между професионалистите „мек“ разпит, като Холис се стремеше да отговаря на въпросите му безизразно и кратко. Буров беше добър, но все пак не беше професионалист от специалния отдел 2 на КГБ за провеждане на разпити. Холис дори си помисли, че мнимите представители на този специален отдел в Западната Лубянка във Вашингтон се справяха малко по-добре. От друга страна, като военноновъздушно аташе с дипломатически имунитет Холис не беше подготвен специално за попадане в подобна ситуация, така че обучението му в тази област бе малко ограничено.

Холис обаче подозираше, че Буров е достатъчно голям egoист, за да мисли, че може да се справи сам с положението. Това обясняваше заминаването му за Можайск и за ресторант в Лефортово и проведените самостоятелно контраразузнавателни акции. Освен това Холис си спомни, че бе много вероятно Буров и цялата му операция с „Малката Америка“ да имат проблеми — ако не с Лубянка, то поне с политиците. Холис беше длъжен да увери Буров, че всичко е наред. Не искаше това място да изчезне. Поне засега.

— Не мога да си представя, че правителството ви ще допусне работата ни тук да продължи — каза Буров. — Дори в интерес на мира. В Америка има вече хиляди наши агенти и всяка година школата завършват по над двеста души. Как възnamерява да подхodi Вашингтон към този проблем?

Това, помисли си Холис, е ключовият въпрос.

— Според мен Държавният департамент ще търси да разреши проблема чрез преговори — отговори той.

— Така ли? Дипломатите са такива баби. Какви са намеренията на ЦРУ?

— Да вдигнат тревога. И да предадат информацията на световната преса.

— А, да. А Белия дом?

— Те са някъде по средата.

— А вашите хора? Разузнавателният отдел на Министерството на охраната?

— Те имат морален ангажимент към съдбата на пленените летци.

— А ти? Ти, полковник Сам Холис?

— Аз просто искам да ви убия — Холис си позволи леко да се усмихне.

— Така ли? — усмихна се и Буров в отговор. — Мислех, че искаш да работиш за мен.

— Зависи.

Буров кимна сам на себе си и каза:

— А предлагал ли е някой да бъдат предприети някакви непосредствени действия срещу школата?

— Какво имате предвид?

— Да се измъкнат примерно един-двама от тези хора тук и да бъдат представени на световната преса като доказателство за всичко това.

— Не, поне доколкото аз знам. А от това, което виждам тук, то е и невъзможно.

— Да, невъзможно е. И бягството на Додсън бе изцяло плод на вътрешен заговор. Никаква външна помощ. Така ли?

— Не сме участвали.

— И срещата на Фишър с Додсън е била чиста случайност?

— Разбира се. Чули сте какво казва Фишър в записания телефонен разговор. Той не е от нашите.

— А шпионирането тук не беше ли опит да измъкнете някой затворник?

— Не. Бяхме само аз и Лиза Роудс. И го направихме по своя инициатива.

— Влязохте ли във връзка с някой от затворниците вчера в лагера?

— Не.

— С някой от служителите?

— Не.

— Разполагате ли със съветски граждани извън този лагер, които да работят като ваши агенти?

— Не и във връзка с тази школа.

— Но наемате съветски граждани за американски агенти.

Холис реши, че е дошъл моментът да отбележи една точка в своя полза.

— Не ги наемаме. Те не вземат нито копейка. Правят го, защото мразят комунистическата партия и КГБ.

Известно време Буров мълча, след това попита:

— Ще ми дадеш ли имената им?

— Нямам истинските им имена. Само псевдонимите.

— Разбирам.

— Защо да ви казвам каквото и да било, ако ще ме разстрелят?

— Защото разстрелът е нищо в сравнение с това, което аз мога да ти причиня.

— А аз мог да се самоубия, преди да успеете да ми сторите каквото и да е.

— Не мисля, че разполагаш с каквото и да е смъртоносни инструменти.

— Бих могъл да пробия шийната си вена с химикалката. Не би трябвало да давате такива неща в ръцете на обучени офицери от разузнаването.

— А, да. Химикалката. Значи смяташ, че тъй като си офицер от разузнаването, разполагаш с твърде ценни сведения, следователно не би трябвало да те убиваме.

— Може би.

— Е, добре, нека ти задам един въпрос. Какво предлагаш? Като офицер от разузнаването на офицер от разузнаването?

— В молбата ми се казва съвсем ясно какво имам предвид. Ясно ми е, че официално съм мъртъв. Предпочитам да работя тук, сред себеподобните си, отколкото да ме изпратите в Сибир или да ме застреляте. Искам и Лиза Роудс да бъде с мен.

— Да, официално ти си мъртъв. Ще ти покажа съобщенията в американската преса. Центърът иска да те убием наистина, след като извлечем от теб цялата необходима информация. Но може би аз ще успея да ги убедя, че ти и приятелката ти сте много необходими тук. И може би доживотната присъда тук, където ще ни помагате да

унищожим Америка, ще бъде по-страшна от смъртта. Това ще ме забавлява, Холис.

— Знам, че е така.

Буров се усмихна и продължи:

— Не мисля, че вие, военните аташета, сте толкова опитни, колкото хората на ЦРУ. Но въпреки това започва да ми се струва, че капитулацията ти е някакъв вид хитрост. И ако реша, че това е така, ще измъчвам приятелката ти до смърт. И то пред очите ти.

Холис не отговори. Буров се приближи към Холис и го погледна от горе на долу.

— Мислеше си, че си голяма работа, нали? И в моргата в Можайск, и в ресторанта в Лефортово, и след това, когато говорихме по телефона. Какви обиди само изтърпях от теб.

— Имах дипломатически имунитет.

— Да, имаше — изсмя се Буров. — Но сега мога да правя с теб каквото пожелая. — Буров сграбчи Холис за косата и дръпна главата му назад. — Погледни ме, самодоволно американско копеле. Ти и другите лайна в посолството ви ни гледате отвисоко, нали? Чух записите на някои от разговорите в посолството. Присмивате се на пиянството ни, смятате, че не се къпем достатъчно често, подигравате се на жените ни, смеете се на Москва, на храната, на квартирите ни и почти на всичко, свързано с нас. — Буров дръпна косата на Холис още по-силно. — Да не би да смяташ, че сега изглеждаш и миришеш добре, кучи сине? — Буров пусна косата на Холис и го удари с ръка по челото. — Да не би да си мислиш, че изящната ти приятелка изглежда и мирише добре? Продължаваш ли да мислиш, че сте чак толкова цивилизовани? Какво представлявате без елегантните си дрехи и дезодорантите? Вие сте нищо, това е. Един руснак може да издържи повече страдания от вас, защото поначало имаме по-малко. И защото имаме повече вътрешна сила. Вие се скапвате, щом останете без душа и яденето си. — Буров се разходи из стаята, след това се върна при Холис и му извика:

— Стани!

Холис се изправи.

— Ръцете на главата! — Холис сложи ръце върху главата си.

— Можеш ли да си представиш всичко, което мога да причиня на теб и Лиза Роудс? — погледна го Буров. — Неща, които няма да

оставят никакви следи по телата ви, но които ще разрушат напълно същността ви, човешкото ви достойнство, душите и разума ви. Отговори!

— Да, мога.

Буров застана до Холис:

— Приятелката ти е почитател на руската култура. Може би тя би искала да има и руски любовник. Може би и няколко дузини.

Холис не отговори.

— Знаеш ли, че тя е била любовница на Алеви? Отговори!

— Да.

— Казах ти вече, че жена ти е тръгнала с един английски джентълмен.

— Не ми пуха.

— Сега е във Вашингтон за погребението ти. Мисля, че то ще се състои утре.

Холис не каза нищо.

— Кой е Симс?

— Не знам.

— Мисля, че аз знам. — Буров си погледна часовника и каза. — Е, Холис, искаш ли да видиш кучката си?

Холис кимна. Буров отвори вратата към кабинета си и каза нещо на охраната, след което се обърна към Холис:

— Можеш да си свалиш ръцете. Излизай. Можете да правитеекс, ако искате — каза Буров, докато Холис вървеше към вратата.

— Благодаря.

Буров се усмихна и затвори след себе си.

Войникът поведе Холис надолу по стълбите. Отвори вратата на килията на Лиза, бутна Холис вътре и затвори. Лиза седеше увита в спалния си чувал в ъгъла на килията. Тя го погледна, но не каза нищо.

Холис коленичи близо до нея и огледа лицето ѝ. Бузите ѝ бяха изпити, а очите ѝ изглеждаха хълтнали. Забеляза, че устните ѝ са сухи и напукани, а на врата ѝ има рана. На лявата ѝ буза все още имаше следи от червенина и това някак си му причини повече болка от целия ѝ останал външен вид.

— Какси?

Лиза не отговори.

— Имаш ли нужда от лекар?

Тя поклати отрицателно глава.

Холис почувства слабост и седна до нея, като я прегърна през раменете. Тя не се притисна към него, но не се и отдръпна. Седеше неподвижно и гледаше право пред себе си.

Дълго време седяха мълчаливо, след това Лиза скри лице в шепите си и заплака. От време на време Холис се унасяше, но сковаващият студ и празният му стомах го будеха почти на всеки петнайсет минути. Светлината ту се запалваше, ту гаснеше, по коридора се чуваха стъпки, които спираха пред вратата на килията, след което продължаваха по-нататък. От време на време някой отместваше резето на килията, но вратата така и не се отвори. Няколко минути по-късно резето отново се затваряше.

Лиза се загледа в тавана и проговори с едва доловим глас:

— Осъдиха ме на смърт.

Холис не отговори. Тя протегна ръка покрай стената и подаде шепата си на Холис. Той първо не разбра какво държи, но след това разпозна купчинка пепел и парченца овъглена хартия. Снимки. Снимките ѝ от Москва. Той обърна ръката ѝ така, че пепелта да падне на земята, и изтри дланта ѝ в коляното си.

— Няма значение — каза тя.

Холис знаеше, че стаята е снабдена с микрофони, които можеха да уловят и най-тихия шепот, и че дори в тъмнината съоръженията от оптични влакна ги следят непрекъснато. Искаше да я успокои, но реши, че е по-добре да не казва нищо, което Буров да може да използва по-късно срещу тях. Всъщност знаеше, че дори не трябваше да казва на Буров, че иска да я види.

— Защо им каза за Яблоня?

— Съжалявам.

Тя се изправи неуверено, отиде до отходния канал и го използва като тоалетна. Охраната избра точно този момент, за да влезе, което потвърди убеждението на Холис, че можеха да ги виждат и чуват. Лиза се изправи и вдигна вълнения си панталон, докато войникът я наблюдаваше похотливо. Руснакът погледна към Холис, след което хвърли парче черен хляб по средата на пода.

— Казах ти, че няма да ти се иска много да се чукаш — ухили се той на Холис и затвори вратата.

Лиза се изми със студената вода, след това подложи уста под крана и пи. Вдигна хляба от земята и го отнесе до спалния си чувал. Мушна се в чувала и отхапа от хляба по-скоро като прегладнял, а не просто като гладен човек, както забеляза Холис.

По негова преценка те получаваха около триста грама хляб на ден, тоест около четиристотин калории. Бяха тук от осем дни, въпреки че можеха да бъдат и повече. Тези калории им стигаха колкото да не умрат, но както отбеляза часовият, нямаха желание да правят нищо друго, освен да дишат. Подозираше, че храната съдържа и опиати като натриев пентанол или друг подобен серум, който в комбинация с притъпените им сетива и сковаващия студ бе причина за обхваналата ги силна летаргия.

Известно време Лиза се взираше в черния хляб, след това подаде парчето на Холис. Той си отчупи около една трета и й върна остатъка.

— По-добре ли се чувствуваш? — попита Холис, след като свършиха хляба. Тя сви рамене. След няколко минути се протегна и хвани ръката му.

— Трябва да ти е студено. Не ти ли дадоха спален чувал.

— Добре съм.

— Ела при мен. Има място.

Той се мушна до нея.

— Не те обвинявам за всичко това — каза тя. — Ти ме предупреди.

Холис не отговори.

Спаха на пресекулки. Лиза на няколко пъти извика в съня си, но той не можа да разбере какво казва. Холис стана, за да пие малко вода. Налягането на водата беше слабо и той от опит разбра, че е утро. Чу стъпки и вратата се отвори.

— Станете и ме последвайте — каза пазачът. — Не говорете.

Холис помогна на Лиза да се изправи.

— Обичам те, Сам — каза тя.

— И аз те обичам.

— Не говорете!

Холис хвани Лиза за ръката, но войникът ги раздели.

— Тръгвайте!

Те тръгнаха по дългия коридор, а друг войник отвори вратата на стаята, където Холис бе писал молбата си за отменяне на смъртната му

присъда, стаята с опръсканата с кръв маса и балите сено до стената.
Стаята за екзекуции. Лиза се поколеба, но войникът я бълсна вътре.

32.

На окървавената маса имаше горещ чай, варени яйца, хляб и конфитюр.

— Яжте колкото искате — каза войникът, — но ако изцапате, ще трябва да почистите. Не говорете.

Холис и Лиза седнаха. Холис погледна към петната от кръв под храната. Те бяха ръждиви, а не ярочервени на цвят, и Холис предположи, че Лиза всъщност не разбира от какво са. Зачуди се също дали не е просто животинска кръв, напръскана, за да плаши затворниците и да забавлява пазачите им.

Ядоха бавно, но въпреки това и двамата получиха спазми в стомаха. Пазачът ги изведе от стаята и ги вкара в нещо, което приличаше на гардеробна, която вероятно се използваше от нощния пазач, предположи Холис. В стената имаше вградени шкафове, мивка, тоалетна, а в ъгъла — открит душ. Пазачът посочи към душа.

— Хайде. Измийте се.

Двамата се съблякоха и се изкъпаха с топла вода и сапун. Една жена им донесе пешкири, прибор за бръснене, бельо и чисти топли дрехи. Холис се избръска, избръсна се и се облече, като забеляза, че дрехите бяха с етикет „Джокей“. Лиза бързо се облече, избягвайки да поглежда към пазача. Жената посочи един кашон, пълен с маратонки „Адиdas“, и всеки от тях си намери по един чифт, който им ставаше.

— Елате с мен — каза пазачът.

Заведе ги в източното крило на сградата, където минаха през врата, на която пишеше „Клиника“. Посрещна ги медицинска сестра и ги отведе в отделни стаи за преглед. Войникът остана при Холис. После в стаята влезе пълна жена на средна възраст, която се представи като лагерен лекар.

Тя прегледа повърхностно Холис, като прояви най-голям интерес към сърцето му, и Холис си спомни за огромното внимание, което руснаците обръщат на сърдечните заболявания.

— Страдам от недохранване и прекарах две седмици в студена килия — кратко каза той. — Удариха ме по челюстта, ритнаха ме по

тестисите и по слънчевия възел. Също така чувам някаква течност в белите си дробове.

Тя отново преслуша дробовете му, каза му да диша дълбоко и го почука по гръденния кош.

— Да. Имате малко вода в дробовете. Ще се оправите.

— Ще се оправя след още две седмици глад?

— Не говорете — каза войникът.

— Говоря с лекарката — каза Холис, като погледна към мъжа. —

Защо вие не мълкнете?

— Само разговори на медицинска тематика — рязко отвърна пазачът. Лекарката даде на Холис хапче и чаша вода, която явно имаше нужда от миене.

— Какво е това? — попита Холис.

— Просто витамини.

— Тогава го изпийте вие. — Той ѝ върна хапчето.

Тя се загледа в него, след това сложи хапчето в устата си и го изпи с водата от чашата. След това тихо каза.

— Аз също съм затворник тук. Политически затворник.

— Разбирам. Извинявам се за грубостта си.

Тя му даде още витамини и той ги изпи.

— Ще се оправите. Сърцето ви е в добро състояние — каза тя.

Холис стана от леглото за прегледи и се облече.

— Какво умира първо тук, душата или сърцето?

— Душата умира. Сърцето се пръсва.

Холис се вгледа внимателно в жената. Трябваше веднага да забележи, че не е свободен човек, но в Русия това трудно се откриваше и беше много относително.

— Благодаря ви — каза ѝ Холис.

Пазачът го отведе в чакалнята и след около пет минути Лиза се присъедини към него.

— Последвайте ме — каза надзирателят и ги поведе нагоре по стълбите към кабинета на Буров.

Когато влязоха, Буров ги покани:

— Седнете.

Те седнаха на столовете срещу него.

— Сега отново сте американци. Нали, Холис? — каза Буров.

— Да.

— Добре ли се чувствате?

— Да.

— Добре. Ще се почувствате много добре, като ви кажа, че двете ви смъртни присъди условно са заменени с доживотен затвор.

— Какво е условието? — попита Холис.

— Условията са две. Първото е да минете през тест с полиграф. Второто е да се съгласите да работите тук.

Лиза и Холис не отговориха.

— Ако откажете, ще бъдете екзекутирани за убийство.

— Искате да станем предатели — каза Лиза. — Отговорът е не.

Буров не ѝ отговори на това, но каза:

— Би трябвало да знаете, госпожице Роудс, че вашият приятел вече е посочил, че е съгласен да работи тук срещу помилването на живота му.

Тя погледна Холис.

— Не съм казвал обаче, че съм съгласен да се подложа на разпит с полиграф — каза Холис на Буров.

— Не — отговори Буров, — но така или иначе ние ще изцедим от вас цялата информация, с която разполагате. Има няколко метода за разпит. Аз предпочитам полиграфа и натриевия пентанол пред електрошоковете и побоя, особено като се има предвид, че при първите достоверността на получената информация е много по-голяма. Сигурен съм, че вие с госпожица Роудс също ще ги предпочетете.

— Мога да работя тук за вас — каза Холис. — Но не мога да ви разкрия тайни от областта на разузнаването, които могат да провалят или да поставят в опасност живота на други агенти.

Буров започна да почуква с пръсти по масата, местейки погледа си от единния към другия.

— Не можете да се пазарите във вашето положение. Вие вече сте мъртви и никой не знае, че сте тук. А причината да сте тук е, че знаете твърде много за това място, и ние искахме да разберем какво точно знаете.

— Тук сме за това, че сме убили двама от часовите — припомни му Холис. — Затова сме осъдени на смърт.

— Е, и това също, разбира се — Буров се загледа в Холис. — Знаеш че с покачването на кръвната захар хората отново стават такива, каквито са били преди гладуването. В твоя случай, Холис, аз не

харесвам твърде много старата ти същност. Моля, постарај се да контролираш сарказма си.

— Да, сър.

— Във вашия случай — Буров се обърна към Лиза — разпитът вероятно ще доведе до научаването на твърде малко информация и в никакъв случай няма да застраши ничия сигурност. Така ли е?

Лиза колебливо кимна.

— Следователно за вас въпросът стои така: искате ли да живеете и да работите тук, или предпочитате да бъдете разстреляни? Отговорете.

— Искам... искам да бъда с полковник Холис.

— Тук? — усмихна се Буров. — Или на небето?

— Където и да е.

— Каква преданост — Буров погледна към Холис. — И така, какво е решението ви? Холис за момент се замисли, после отговори.

— Бихме искали и двамата да бъдем освободени от килиите си и да живеем тук известно време, преди да решим дали искаме доброволно да станем инструктори в тази школа.

— Добре — кимна Буров. — Мисля, че когато видите колко добре можете да живеете тук, ще решите, че не искате да умрете пред отделението за екзекуции. Но все още не сме решили въпроса с разпитите ви.

— Нека да го решим, след като госпожица Роудс и аз отговорим на въпроса дали ще работим тук или не. Необходими са ни десет дни.

— Печелите време — усмихна се Буров.

— За какво ни е? Аз съм мъртъв. И двамата сме мъртви.

Буров стана и отиде до прозореца. Известно време съзерцаваше дърветата, след това кимна.

— Една седмица. — Той се обърна към Холис и се втренчи в него. — Но само ако заподозра, че кроиш нещо или ме лъжеш — Буров посочи към Лиза, — тя ще умре. И както ти казах, не чрез разстрел.

Холис и Лиза не продумаха. Буров се приближи към тях и погледна към Холис.

— Ти си достатъчно интелигентен, за да разбереш, че ви позволявам да се пазарите с мен, защото предпочитам да ви оставя живи. Искам да сте живи, за да мога да ви разпитвам не само сега, но и винаги, когато имаме някакви проблеми с американското разузнаване,

които вие можете да ни разясните. Искам да останете живи и защото си създадохме много проблеми, докато ви представим за мъртви. Вие и двамата сте много ценни кадри за това училище и в перспектива можете да ни бъдете от голяма полза. И на последно място, но не и най-маловажно, искам да ви имам и двамата под ръка. Завинаги. Забавлявате ме.

— Но не се смеете — отбеляза Холис.

Буров дълго гледа Холис с безизразно лице, след това се обърна и отиде зад бюрото си. Извади тежък револвер от най-горното чекмедже и изпразни пет от шестте гнезда за куршуми. След това се върна при Холис и Лиза.

— Не, не става въпрос за онова, което наричате руска рулетка. Стани. — Той подаде оръжието на Холис. — Увери се, че зареденото гнездо е поставено така, че да изстреля куршума, ако натиснеш спусъка.

Холис провери пълнителя.

— Хайде — Буров отстъпи крачка назад. Холис стоеше с револвера в ръка.

— Давам ти възможност да станеш герой на родината си, макар и непризнат, и да задоволиш собствените си желания. Направи го.

Холис погледна Лиза.

— Е — продължи Буров. — Поне ме накарай да полазя малко в краката ти. Кажи ми да падна на колене и да те помоля да пощадиш живота ми.

Холис не каза нищо.

— Не? Научи ли нещо? Каква власт ти дава дулото на оръжието? Зависи от това кой държи оръжието. Ти, или аз. Властта никога не произлиза от дулото на оръжието. — Той се обърна към Лиза. — Стани.

Тя се изправи.

— Вземи револвера.

Тя се поколеба, но го взе от Холис.

— Виждате ли — каза Буров, — правите онова, което ви казвам, въпреки че вие държите оръжието. Застреляй ме.

— Не.

— А! А сега какво научихме? Цивилизованите хора мислят крачка напред. Какво ще стане, ако ме убиете? Нима проблемите ви ще

свършат? Не, те едва тогава ще започнат.

— Буров се ухили. — Но истинският патриот би пожертввал живота си, за да ме ликвидира.

Лиза погледна револвера в ръката си.

— Има само една причина, поради която няма да ви убия — каза тя. — Може би ще успеете да я разберете. Вярвам в Бога. Никога не бих убила човек, дори и вас.

— Така ли? — Буров грабна пистолета от ръката ѝ. — Християните не убиват хора? Трябва да се върна към учебниците си по история. Какво беше онова малко стихотвореници... „След две хиляди години клади преминахме към отровни газове.“ Какви лицемери сте само.

— Ние поне се опитваме. Вие не правите и това.

Буров седна на ръба на бюрото си и се загледа в нея.

— Нека ти дам един съвет, госпожице Роудс. Ако успееш да убедиш приятеля си да ни се подчини, ще бъдеш в безопасност. Без него ти си нищо. Просто една жена. Спомняш ли си как в моргата в Можайск с отвращение отдръпна ръката си от мен? Е добре, представи си тогава още много и много мръсни руски ръце върху себе си. Не, недей да ме проклинаш. Знам, че и двамата имате малко запазена гордост. Просто си затвори устата и обмисли всичко, за което си говорихме тук. Станете. — Буров хвърли пистолета на бюрото и им заговори почти дружелюбно. — Е, добре. Искате ли да се поразходите малко на чист въздух? Предполагам, че сте любопитни. — Буров им посочи вратата и поговори с охраната. След това каза на Холис и Лиза:

— След малко ще се присъединя към вас.

Войникът ги поведе надолу по стълбите и им показва една пейка близо до входната врата, през която бяха влезли за пръв път в тази сграда, след което ги остави сами. Холис огледа фоайето. Както и останалата част от постройката всичко изглеждаше никак си неувледено, но от стената ги гледаше задължителният портрет на Ленин. Портретът беше окачен над бюрото на пропуска и Холис забеляза, че дежурният офицер е същият лейтенант, който си бе поиграл с пистолета, докато той пишеше молбата си за помилване. Лейтенантът го погледна и се усмихна.

От мястото си Холис виждаше отворената врата на свързочната и оператора, седнал пред таблото на централата. Човекът свърза ръчно

един телефонен разговор и Холис осъзна, че централата не е автоматична. Вляво от оператора се намираше радиостанцията, която бе забелязал при първото им влизане в сградата. Разпозна скалата за къси вълни, но не можеше да види останалата част от апаратът.

— Любопитството ви ви доведе дотук — каза лейтенантът на руски. Той стана и затвори вратата към свързочната. След това се обърна към Холис и Лиза и извади пакет цигари.

— Пушите ли?

И двамата поклатиха глави.

— Казвам се Челцов.

— Изобщо не ми пушка — отговори Холис на руски.

Лейтенант Челцов сви рамене и седна на мястото си. Той се загледа в тях.

— Американците започнаха да ми харесват.

— А те харесват ли ви? — попита Холис.

— Всички тук се опитват да се разбират колкото се може по-добре — усмихна се лейтенантът. — Това не е затвор.

— Бихте могли да ме заблудите.

— Е, ще видите сами. Полковник Буров е много умен мъж. Тук американците се ползват с голяма свобода. Защото американците са свикнали да имат голяма свобода. Не е ли така?

— С изключение на американските комунисти.

— Това не е съвсем вярно. Знаем какво става в Америка.

— И как се връзват тези познания с онова, което ви учат в училище? Например, когато става въпрос за американските комунисти?

— Партията казва какво трябва да знаят хората за свое добро — сви рамене младият офицер.

— Вие определено вече не вярвате в това — каза Лиза.

— Вярвам — лейтенант Челцов си запали цигара. — Значи вие ще станете инструктори при нас.

— Обмисляме предложението — отговори Холис. — Разважете ми още за това колко умен е полковник Буров.

— Той е достатъчно умен, за да ви остави да разполагате свободно с всичко тук, докато имате добри резултати — усмихна се младият мъж. — Но ако открие, че някой американски инструктор е излъгал руски курсант за нещо в Америка, тогава... — лейтенантът

допря показалец до слепоочието си и вдигна палец нагоре. — Разбирате ли?

— А вие сте екзекуторът, Челцов? — попита Холис.

Мъжът не отговори.

— Говорите ли английски? — намеси се Лиза.

— Не. Никой от служителите на КГБ не говори английски.

— А американските инструктори? — попита Холис. — Те говорят ли руски?

— Предполага се, че те не трябва да знаят руски, но научават по малко. Разбирате ли, руските курсанти и американските инструктори тук трябва да общуват само на английски. Охраната няма право да говори с курсантите и с инструкторите, освен в случай на крайна необходимост.

— Тогава как става така, че вие сте научили много неща за Америка? — попита Лиза.

— Човек научава по нещо оттук-оттам — усмихна се Челцов.

— А какво ще стане, ако полковник Буров разбере, че сте понаучили нещо оттук-оттам? — попита тя и опря пръст в главата си.

Лейтенантът се върна към документите на бюрото си.

— Руският ви е чудесен. Внимавайте как го използвате.

Известно време седяха в мълчание, след това Холис каза на Лиза на английски:

— Да не си отказала цигарите?

— Мисля, че да. — След това добави. — Но предполагам, че има и по-лесни начини.

— Ще живееш по-дълго.

— Мислиш ли? — След няколко минути тя каза: — Сам, знам, че тук сме в много трудно положение. Но... аз няма... да приема условията им.

Холис потърка палеца и показалеца си — сигнал за напомняне за електронните подслушвателни устройства.

Тя докосна брадичката си в знак, че е разбрала, и прошепна в ухото му:

— Това беше игра, нали? Имам предвид... твоето...

— Капитулиране.

— Да. Това.

— Ще поговорим по-късно — каза той.

Те чакаха близо половин час и Холис заподозря, че Буров иска да им даде този момент за психическо приспособяване, за да осъзнай, че извън тези врати могат да разполагат с относителна свобода, и да я сравнят с ада в задната част на постройката.

Най-накрая Буров се появи, облечен в зеления си шинел, и лейтенант Челцов скочи и застана мирно.

— Намери им никакви канадки — каза Буров на дежурния офицер. След това се обрна към Холис и Лиза. — Искам да направите две неща. Първо, когато излезете от тази врата, забравете какво ви се е случило тук вътре. Второ, не забравяйте какво би се случило тук вътре. Ясно ли се изразявам?

— Разбрахме — отговори Холис.

— Добре.

Лейтенантът подаде на всеки от тях по една бяла канадка и те ги облякоха.

— Последвайте ме — каза Буров.

Излязоха след него от щаба в студената утрин. Слънцето светеше, макар и слабо, и Холис забеляза колко бледа е Лиза. Пое дълбоко въздуха, изпълнен с мириз на бор.

Буров, изглежда, също се наслаждаваше на утрото.

— Денят е хубав, въпреки че е малко хладно — каза той. — Предполагам, че вие двамата го чувствате по-осезаемо, като се има предвид, че разполагате със съвсем тънък слой тълстини.

— Ще ви затрудни ли много да престанете да правите неуместни намеци за онова, което се случи в миналото? — отговори Холис.

— Благодаря, че mi напомнихте — Буров пусна една тънка усмивка. — Тук започваме на нов лист. Няма минало. Това е скритата философия на нашата институция. Инструкторите нямат лично минало, само културно минало, което предават на курсантите. Курсантите нямат нито лично, нито културно, а само политическо минало, за което миляят, но не говорят никога.

Холис имаше ясното усещане, че Буров е планирал предварително този момент, и с нетърпение очакваше да им покаже школата, за да види реакцията им.

— Впечатляващо — каза Холис.

— Много — съгласи се Буров. — И моля, казвайте всичко, което мислите. Имате картбланш да критикувате, да се оплаквате, дори да

задоволявате любовта си към сарказма. Хайде, елате да се поразходим.

Те последваха Буров покрай сградата на щаба и поеха по покритата с дървени трупи алея, която водеше на юг към онова, което Холис бе определил като спортна площадка. Излязоха от гората зад редовете от пейки, които бе забелязал, и Буров ги заведе до откритото тревно игрище. На игрището Холис видя два отбора от млади мъже, които играеха американски футбол.

— Трудна игра — отбеляза Буров.

— Правят я да изглежда по-трудна, отколкото е — сухо отговори Холис.

— Така ли?

Холис забеляза двама мъже на средна възраст от другата страна на тъчлиниията и още двама на полето.

— Треньорите и двамата съдии — каза Буров. — Бих искал курсантите да могат да играят с инструкторите си, както правехме преди години. Тогава правехме някои добри игри. Но истината е, че инструкторите започват да старяват.

— Имате предвид американците.

— И инструкторите, и курсантите, всички са американци, така че не използвам този термин, за да ги разграничаваме.

— Разбирам.

— Както и да е, идеята ни е да научат основните правила на играта. Всички физически упражнения тук са под формата на някакъв американски или широко разпространен спорт. Но вашите сателити ни ограничават. Играем и малко бейзбол, но ако бяхме построили тук бейзболно игрище, вашите хора щяха да се чудят какво точно става в сърцето на Русия. — Буров се усмихна. — Но сега, след като откриха, че ние сме измислили бейзбола, започнахме да усъвършенстваме играта и вече мога да построя игрище и тук.

— Истинско игрище?

— Каквото и да е.

— Трябва да са особено неприятно за вас. Сателитите — каза Холис.

— О, да. Затрудняват много от нашите дейности. Така че се крием в боровата гора, както по времето на татарите, Наполеон, Хитлер и всички останали. — Буров погледна към небето. — Ние

идваме тук от време на време просто за да видим откритото пространство и да усетим слънчевите лъчи. Разбирате ли?

— Да.

Буров кимна и каза:

— Елате. — Той ги поведе през полето, като продължи да говори.

— Сега в Америка се играе много повече европейски футбол, така че курсантите ни могат да се изявят блестящо там, ако имат някакви спортни наклонности. По една случайност един от най-добрите аматьорски отбори по европейски футбол в Северен Ню Джърси е под треньорското ръководство на наш възпитаник.

— Наистина ли? Знаете ли какво става с всичките ви курсанти?

— Уви, не. Предаваме ги на управление „С“ за внедряване в Щатите. Знаете ли какво представлява това управление?

— Да. Подразделение на екипа на първия човек.

Буров погледна към Холис, без да се спира.

— Но понякога ни разказват някои интересни случки от историите в управление С. Това повдига духа ни.

— Какво става с курсантите, които се провалят на изпитите? — попита Лиза.

Известно време Буров помълча, после отговори:

— Караме ги да подпишат декларация, че никога няма да кажат на никого и дума от това, което са видели тук. Същото, което се прави при всяка операция на разузнавателните служби.

— Мисля, че по всяка вероятност ги убивате — отбеляза Лиза.

— Хайде, хайде, госпожице Роудс. Недейте така.

Те мълчаливо прекосиха полето и навлязоха в гората по една от страничните пътеки. Пътеката свършваше пред малка бетонна постройка, която приличаше на бункер, и те влязоха в нея. Бункерът беше напълно празен и Холис се запита какво правят там. Буров ги поведе към средата на стоманения под, натисна едно копче на стената и застана до тях. Стоманената плоча в средата на помещението започна да потъва надолу.

Спускаха се в шахтата няколко секунди, след това спряха. Двете пълзгащи се врати се разтвориха и Буров ги въведе в елегантно обзаведена стая с тръбна мебел и облицовани с велур стени. На бюрото в ъгъла седеше млад мъж, облечен в тенис фланелка, и четеше „Ню Йорк Таймс“.

— Добре дошли в спортния клуб.

Холис действително усети миризмата на хлор и забеляза леката пара във въздуха, типична за спортните центрове. Младият мъж зад бюрото оставил вестника и каза весело на английски:

— Здравейте, полковник. Кого сте довели?

— Нови членове, Франк. Полковник Холис и госпожица Роудс.

— Чудесно. — Младият мъж им подаде ръка. — Франк Чапман.

Миналата седмица прочетох известието за смъртта ви.

Холис се поколеба, след което стисна ръката му.

— Ако вие сте Франк Чапман, аз съм Лев Толстой — каза той.

Чапман не се усмихна.

— Ще ги поразведа наоколо — каза Буров на Чапман.

— Разбира се.

Буров ги въведе през една запотена стъклена врата в някакво преддверие.

— Тук е мъжката съблекалня, а женската е там. Нямаме много жени курсантки, защото имаме само шест инструкторки. Сега вече може би седем.

Лиза не каза нищо.

— Това е спортната ни зала — продължи Буров. — Трябваха ни повече от милион рубли да я построим под земята, а западните тренировъчни съоръжения струват половин милион долара.

Последваха Буров по дългия коридор.

— Тук има финландски сауни, парни бани, солариуми, вани за масаж. Това е самата спортна зала. Гимнастическият салон. Тези две жени са нови курсантки. Опитват се да придобият фигури на американки — като вашата, госпожице Роудс. — Буров се усмихна и се загледа в двете рускини, които се потяха на тренировъчните колела. — Знаем колко важни контакти се завързват в спортните клубове — продължи Буров, — както и че най-преуспелите американци практикуват някакъв вид спорт през свободното си време. Знаем, че голфът и тенисът са най-разпространени сред висшите и управляващите класи. Но в цяла Русия няма нито едно игрище за голф, затова нашите курсанти гледат партии голф на видеозапис, след което, когато пристигнат в Америка, се записват на уроци. Играем и малко тенис, но истинската игра научават на място. Тук наблягаме главно на

общата физическа подготовка. Заниманията с отделните спортове идват по-късно. Оттук, моля.

Стигнаха до края на коридора, който водеше в обширен гимнастически салон. Няколко млади мъже играеха гимнастика, като се упражняваха на лостовете, гредите и халките.

— Това е нещо, в което сме особено добри — каза Буров. — Много добре оформя тялото. Нашите курсанти, както мъжете, така и жените, се избират до известна степен и по физическите им данни. Когато пристигнат на Запад, много от тях завързват любовни връзки с американци, които могат да им бъдат в помощ. Разбирате ли?

— Имате ли представа колко девалвирали са схващанията ви за морала? — рязко го запита Лиза.

— Да, според вашите критерии. Имаме различни критерии.

— Вие нямаете никакви критерии. Точно затова тази страна е морално и духовно разрушена. Преподавате ли на курсантите си юдейско-християнския морал?

— Доколкото мога да преценя, при вас също няма голямо излишество от тези ценности.

— Били ли сте някога в Америка?

— За съжаление не. Мислите ли, че това би могло да ми бъде от полза, госпожице Роудс? Може би не.

Буров се усмихна. Той посочи към далечния ъгъл на гимнастическия салон, където шестима младежи по шорти играеха баскетбол.

— Елате.

Прекосиха дървения под на гимнастическия салон и се приближиха към шестимата курсанти. Холис забеляза, че прическите им бяха типично американски, и много се изненада от поведението им — походката, усмивките, израженията на лицата, движенията на ръцете. Не приличаха изобщо на който и да е руснак, когото бе виждал, и бяха започнали да се доближават до характерното за американците физическо изльчване.

— Господа, това са Сам Холис и Лиза Роудс — каза Буров. — Те вероятно ще се присъединят към школата. Представете се.

Шестимата млади мъже любезно ги поздравиха, като казаха изречения от типа на: „Приятно мг е да се запознаем“, „Чудесно е, че сте сред нас“, „Добре дошли при нас“.

Холис научи, че се казват Джим Хъл, Стан Кучик, Джон Флеминг, Кевин Съливан, Фред Бор и Винс Панзарело. Помисли си, че имената напълно подхождаха на външния им вид.

— Струва ми се, че четох за вас двамата във вестниците — каза Фред Бор.

— Да — отговори Буров. — Те загинаха при вертолетна катастрофа.

Лицата на младежите просветнаха в знак, че се сещат за какво става въпрос. Поговориха малко, при което Холис бе впечатлен не само от безупречния им английски, но и от непринуденото им държане с полковник Буров. Знаеше, че това е било трудно психическо препятствие за тях и за Буров.

Лиза се заслуша за малко в разговора, после се загледа в младежа на име Джим Хъл. Той беше на двайсет и две-три години, с руса коса, със сравнително приятни черти, облечен само с шорти и гumenки. Лиза огледа тялото му от горе до долу, след това улови погледа му и го изгледа по начин, чието значение не можеше да се сбърка. Хъл очевидно се притесни и се заинтересува от нея. В крайна сметка той се усмихна глупаво, сведе очи и наведе глава. Буров и Холис забелязаха това и Холис изведнъж разбра, че внезапно Джим Хъл напълно бе престанал да прилича на американец. Американците на неговата възраст наистина понякога са срамежливи и неопитни в отношенията си с жените, но Холис знаеше, че начинът, по който Хъл изрази смущението и притеснението си, разкриваха руското момче зад маската, която носеше.

— Този човек не се оправя много добре, нали? — обърна се Лиза към Буров.

— Опасявам се, че курсантите ни не са свикнали с агресивните американки — отговори рязко раздразненият Буров. — Да тръгваме — добави той.

Отново прекосиха гимнастическия салон. Лиза заговори на Холис така, сякаш Буров го нямаше.

— Знаеш ли, Сам, когато един млад човек го удари хормонът, сърцето му се разтупти и лицето му промени цвета си, вече не може да се каже, че той е в състояние да се контролира напълно.

— Мисля, че си спомням за тези неща.

— Добре, а като оставим това настрана, какво мислите за тях? — прекъсна ги Буров. — Кажете ми честно.

— Мисля — отговори Холис, — че шестимата ви баскетболисти миришиха на колбаси и зеле.

— Имате предвид в буквален или в преносен смисъл?

— И в двата.

— Аз не мисля така.

— Тогава не си правете труда да ме питате.

Буров зави по един малък коридор и отвори стъклена врата, която водеше към голям плувен басейн. Буров посочи водата, където плуваха двама мъже и две жени.

— Това е мястото за нощни забавления, а в петък вечер, опасявам се, се превръща в аrena за забранени увеселения. Това е вечер за голо къпане. Събира се най-разюзданата част от учащите се тук. Не съм напълно сигурен дали това е проява на американската или руската разпуснатост. — За момент Буров се замисли, после каза: — Ще ви кажа, че открих нещо общо: в Америка, както и в Русия, хората проявяват някакви пуритански наклонности и се стремят към висок обществен морал, но в личния си живот допускат доста волности. Мисля, че като велики империи ние свързваме духовния и моралния упадък с политическата разруха и падение. Спомняме си за Рим. Какво ще кажете за това?

Холис си помисли, че Буров е бил принуден да почне да разсъждава самостоятелно в резултат на заемания от него пост. Не беше изключителен интелект, но бе умен, стремеше се да оцелее и затова беше отворен към външния свят.

— Има по-добри примери за сходство между руснаците и американците — каза Лиза.

— Да, но няма по-интересен от отношението им къмекса. Последвайте ме, моля.

Те обиколиха останалата част от подземния спортен комплекс и Холис осъзна, че това място бе най-малкото една от причините, поради които Буров не искаше да напусне лагера и да премести школата на друго място. Докато Школата за магии бе в първоначалната си, руска форма, преместването му не представляваше никакъв проблем. Но с построяването на по-добри жилища и на този спортен комплекс Буров бе затънал в това, което сам бе нарекъл американски комплекс.

Те напуснаха подземния етаж, като използваха отново асансьора, който ги изкачи до бетонния бункер. Буров ги изведе от постройката и посочи на юг.

— Тази бодлива тел огражда лагера на отряда за охрана на КГБ. Те осигуряват постовете на наблюдателните кули и патрулират периметъра на лагера. В самия лагер има много малко хора от този отряд и повечето са в щаба. Вие няма да имате никакви поводи да се приближавате към този лагер, нито да говорите с когото и да било от хората в него. — И Буров добави: — Те така и така не ви обичат, защото убихте двама от колегите им. Ясно ли е?

— Напълно — отговори Холис. Зад бодливата ограда и наблюдателните кули на този лагер и на всички други лагери в тази страна, помисли си той, се простира много по-обширният ГУЛАГ, наречен Съюз на съветските социалистически републики. И всеки метър от всеобхватните стени на този затвор беше под наблюдението на елитните командоси на КГБ, наречени Управление за охрана. Повече от половин милион на брой, те често бяха по-добре обучени и въоръжени от Червената армия и тяхното съществуване даваше възможност на КГБ да малтретира не само населението, но и армията, и самата партия, на която се бяха заклели да служат.

— А вие самият не сте ли от Управлението за охрана? — попита Холис, докато вървяха по пътеката.

— Веднъж вече ме питахте за това по телефона, нали? Е, сега мога да ви отговоря. Аз съм от Управлението за оперативни действия. Знаете за какво става въпрос, нали?

— Разбира се — политически убийства, саботажи, отвлечания и изнудвания.

— Ние не се възприемаме точно по този начин. Но горе-долу с това се занимаваме. Започнах кариерата си в това управление и ме изпратиха за няколко години в скандинавските страни. Но в този лагер съм, както казах, от десет години — пет като заместник-комендант и пет като комендант. Както и всички останали тук, назначението ми е доживотно. Центърът не насищава преместванията на служители от това място. Много от руснаците, които работят тук, включително медицинският персонал, са политически затворници, които са били пренасочени тук от ГУЛАГ. — След това добави: — Между другото, от записа на разговора ви с Фишър чух, че американските инструктори

наричат това място Школата за магии на госпожа Иванова. Сарказмът специфична черта на американските пилоти ли е, или се е просмукал в цялото ви общество?

— Характерен е за цялото общество — отговори Холис. — Имаме вечерни курсове по сарказъм.

— Сега вие сте саркастичен.

Тримата продължиха да вървят през гората и ако някой ги наблюдаваше отдалече, щеше да реши, че си говорят съвсем приятелски. Холис разпитваше Буров за някои неща, а Буров му отговаряше открито, подчертавайки многократно че вътре, между стените на лагера, има много малко тайни.

— Основният недостатък на тази школа — посочи Буров — е, че всички инструктори мъже са бивши пилоти. Тяхната довоенна история е доста различна, което е добре, но професионалният опит и начинът им на живот са твърде сходни и това пречи да получим пълен разрез на американското общество. Пристигането на двама американци с по-различен опит ще бъде голяма придобивка за обучението тук — добави Буров.

— Моля ви — каза Холис, — спестете ми професионалния жargon.

— Но ние тук го използваме.

— Как наричате хората с автоматите? Персонал по охрана на лагера?

— Не, те определено са отряд за охрана на КГБ, добре обучени командоси, които имат заповед да стрелят на месо.

— Значи — каза Холис — е много вероятно да съм убил онези двамата при самоотбрана. Когато убихте Грегъри Фишър, също ли действахте при самоотбрана?

— В известен смисъл да — отговори Буров, след като се замисли за малко.

— Аз не мисля така, полковник Буров — троснато каза Лиза. — Мислила съм за това. Тоест, мислих защо ви се е наложило да го направите. Трябвало е да размажете главата на момчето в предното стъкло, да размажете гръденния му кош във волана...

— Моля ви, госпожице Роудс, нямаме нужда от образни описания. Освен това моралното ви възмущение започва да става отегчително.

— Казахте ни, че можем да казваме какво мислим. Не искате ли да научите нещо за моралните норми на Запада?

— Не, а и търпението ми си има граници.

— Моето също.

Буров буквально си хапеше устните от гняв и Холис си помисли, че сигурно съжалява, че ги е пуснал от килиите им.

Те отново прекосиха футболното игрище и се върнаха на главния път близо до сградата на щаба. Буров зави на запад към централния вход. На около сто метра по-нататък видяха дълга дървена постройка с приятна веранда и машина за кока-кола. Качиха се на верандата.

— И двамата изглеждате уморени — каза Буров и пусна петдесет копейки в машината. — Обира ни парите. — Той подаде една кутия на Лиза, следващата на Холис и задържа третата за себе си. — Това е истинското нещо — засмя се той.

Холис и Лиза отпиха от колата и откриха, че наистина е оригинална.

Буров ги покани да седнат в люлеещите се столове и те се загледаха в боровите дървета от другата страна на пътя. Някога Холис бе сядал на подобна веранда в една ловна хижка в Северна Каролина и бавно бе отпивал разхладителна напитка от кутия, вдъхвайки аромата на боровете и говорейки с жена си.

Буров се загледа в далечината, люлеейки се бавно със стола, и на Холис му се стори, че той също си спомня с носталгия за нещо, въпреки че Холис не можеше да си представи за какво. Може би за времето, когато бе работил в Скандинавия като професионален убиец.

— В тази страна има само един господар — каза Буров. — Ние КГБ. Известни сме като щита и меча на партията, но в действителност не служим нито на партията, нито на държавата и определено не на народа. Ние служим на себе си. Дори военните се страхуват от нас, а те също имат оръжие. Но ние открихме, че най-силното оръжие е илюзията. Създадохме илюзията, че сме навсякъде, така че хората не се осмеляват дори да прошепнат името ни. И това, което виждате тук — той направи широк жест с ръка, — също е илюзия. Какво е мнението на специалистите ви за разчитане на снимки от космоса за това място? — попита Буров.

— Те мислеха, че може би това е руската представа за изолирано училище за малолетни престъпници.

Лиза задуши смеха си.

Буров погледна Холис и стисна устни. Пръстите му ритмично почукваха по облегалката на люлеещия се стол.

— Позабавлявахте се. — Буров се изправи. — Да влезем вътре.

Буров ги въвежда в сградата, наречена Пост 000. Вдясно от фоайето имаше увеселителна зала и те застанаха на входа, на разстояние от двайсетината души, които се бяха разположили в ярко осветения салон.

На отсредната стена висеше американското знаме, което Холис бе забелязal през прозореца. На стените в безпорядък и без особено старание, както реши Холис, бяха окачени и картонени фигурки, характерни за сезона: тикви, плашила, черна котка, няколко пуйки и двойка поклонници. Всички те изглеждаха като качествено изработена украса за забавления и Холис реши, че вероятно са произведени в Щатите.

— Потискащо е — каза Лиза, след като огледа есенната украса.

Холис си спомни за коледната елха в увеселителната зала на военновъздушната база във Фу-Бай.

Холис забеляза рафтче със списания, закачено на стената, където имаше десетки американски периодични издания, като „Таймс“, „Роуд енд Трек“, „Плейбой“ и „Лейдис Хоум Джърнъл“. В далечния край на стаята имаше кът за четене, около който бяха наредени лавици със стотици книги. Имаше маси за игра на карти и шах, билярдна маса и дори видеогри.

— По-възрастните мъже са ваши сънародници — каза Буров. — Те се придържат в крак с живота в Америка с помощта на видеокасети, които ни изпращат посолството и консулските ни служби във Вашингтон, Ню Йорк и Сан Франциско по дипломатическите куриери. Книги, списания и вестници пристигат ежедневно с редовните полети до Москва.

Няколко от мъжете на средна възраст ги погледнаха, но Холис забеляза, че нито един от тях не задържа погледа си върху Буров и никой не се приближи към тях.

Холис съсредоточи вниманието си върху един приятен мъж на около петдесет и пет години, който изглеждаше много добре в кадифените си джинси, ризата с разкопчана яка и плетен вълнен пуловер. До него седеше по-млад мъж и двамата гледаха телевизия.

Холис виждаше екрана: Тони Рандъл и Джак Кългъмън се караха в кухнята на апартамента си. Холис не можеше да чуе говора, но позна, че е част от филма „Странната двойка“.

Младият мъж избухна в смях, обърна се към по-възрастния и проговори на английски с ясно изразено нюйоркско произношение:

— Все още не мога да разбера дали тези хора са евреи, или не.

— Това не е съвсем ясно — отговори американският му инструктор.

— Унгър е еврейско име, нали?

— Точно така.

— Значи Унгър може да е бял евреин.

— Какво е това бял евреин? — попита американецът.

— Никога ли не си чувал този израз? Това е евреин, който не се държи като евреин.

— Никога не съм го чувал — каза инструкторът.

— Бил ми го каза — курсантът се беше замислил за момент. — Той ми каза, че това е комплимент. Друг ми каза, че е обида. Ти сега пък казваш, че никога не си го чувал.

— Не мога да знам всичко — каза американецът и сви рамене.

— Какво е — обида или комплимент? — обърна се Буров към Холис.

— Това е доста голям комплимент — отговори Холис.

— Мисля, че лъжете — усмихна се Буров и добави. — Тук малко се посългва. Винаги сме имали проблеми с това. Но обикновено съумяваме да проверим тези неща.

Холис огледа американците в стаята, негови братя — пилоти в миналото, и сърцето му се сви от мъка. Той хвана Лиза за ръката и я изведе от стаята. Буров побърза да ги последва и те застанаха на покритата веранда пред сградата. Буров продължи мисълта си.

— Разбирате ли, най-трудно се улавят лъжите, които представляват просто спестяване на някаква информация. Нашите инструктори не се престарават много, така че... — Той погледна към Холис. — Притеснява ли ви нещо?

— Не.

— Напротив, тези мъже. Колко съм нетактичен. Те са добре, Холис. Приспособили са се.

Лиза сложи ръка на рамото му и Холис кимна.

— Добре.

Буров остави кутията си върху машината за кока-кола. Помълча около минута и каза на Холис:

— От Минск ми се обади един човек на име Феликс Василиевич. Беше разстроен от нещо, което сте казали по негов адрес, въпреки че не ми каза много подробности. Чудя се дали се досещате за какво и за кого говоря.

— Говорите за Майк Салерно.

— Да, така е. Как го разкрихте?

— Скачаше на крака и козираща всеки път, когато видеше съветски офицер.

— Хайде сега, полковник Холис. Не ви преча да си изливате сарказма както искате, но това е лъжа, а ви предупредих какво ще стане, ако лъжете.

— По начина, по който пушеше цигарата си — отговори Холис. И обясни подробно за какво става въпрос.

— Разбирам — кимна Буров.

Лиза гледаше в недоумение ту единия, ту другия.

— Майк?... — попита тя Холис.

— Да. Вие, госпожице Роудс, не сте разбрали, така ли? Добре. — Той погледна към Холис.

— Но вие знаете, полковник, че ако човек не е осведомен като вас, че в овчето стадо се крият вълци, тази малка грешка би минала незабелязано. О, ни най-малко не подценявам интелигентността ви. Но много по-умни от вас са били заблуждавани успешно от випускници на нашата школа. Близкият приятел на госпожица Роудс, Сет Алеви, нееднократно е бил заблуждаван от нашите американци. Да се ограничим да споменем само семейство Келъм.

— Семейство Келъм? — каза Лиза. — Дик и Ан? — Тя погледна към Холис.

Холис кимна.

— Боже мой... Боже мой... — поклати глава Лиза. — Не мога да го повярвам.

— А има още три хиляди в Америка, в посолствата ви и в задокеанските ви мисии — усмихна се Буров, изпълнен с искрено задоволство. — Фантастично е, нали?

Лиза се вторачи в Буров.

Холис местеше погледа си от единия към другия. Надяваше се Буров да е разбрал и да е повярвал колко малко знае Лиза. Надяваше се и Лиза да е разбрала защо не я бе информирал за всичко, както тя искаше.

— А как разкрихте семейство Кельм? — Буров се обърна към Холис.

— Просто проверихме досиетата им. Но иначе са много добри актьори.

— От десет дни нямаме никаква връзка с тях — замислено каза Буров. — Предполагам, че Алеви ги разпитва. Всичко е много неприятно. Той опитен ли е в провеждането на разпити?

— Нямам представа — отговори Холис. След това попита: — Сега, след като Додсън избяга, а Алеви държи семейство Кельм, възнамерявате ли да преместите школата?

— Бих предпочел да не го правя — сви рамене Буров. — Но както казахте, започва да става напечено. Какво щяхте да направите, ако вие бяхте комендант на лагера?

— Ами щях да си кажа, че това си е моята страна и аз я управлявам, а не американците. Нито американците, нито Кремъл биха могли да ме притиснат така, че да избягам и да тръгна да се крия някъде другаде. Ще създам една илюзия — подигравателно довърши Холис.

— Всъщност може би вие искате да създадете някаква илюзия — каза сам на себе си Буров. — Е добре, ще видим.

Лиза стоеше до парапета на верандата и наблюдаваше как дузина мъже тичат рамо до рамо по пътя. Докато тичаха, мъжете пееха песента „С вдигната котва“^[1].

— Изглежда, всички курсанти я харесват. — Буров също ги наблюдаваше. — Аз лично предпочитам химна на военновъздушните ви сили. — Буров погледна часовника си. — Хайде да вървим, ако сте готови.

Те последваха Буров надолу по стълбите на верандата, след което продължиха по пътя. Той зави по една покрита с трупи пътека, водеща до дългена постройка в неясно изразен американски стил, скрита сред боровата гора.

— Това е жилище за четирима курсанти — каза Буров.

Той почука и отвори вратата. На земята в малката дневна седяха четирима млади мъже и играеха на „Въпроси и отговори“. Буров им направи знак да продължат.

Холис отново бе впечатлен от американската им непринуденост и напълно нетипичното за руснаците поведение — така както се бяха разпрострели на пода без обувки, всички по дънки и ватени блузони. А бяха сами и явно не очакваха посещение. Забеляза, че на един блузон пишеше „Исус е Господ“, надписът на друг бе „Спасете делфините“.

Един от младежите заговори Буров с акцент, който Холис разпозна като характерен за щата Вирджиния.

— Този вариант на играта е просто отвратителен. Обикновените глупости във „Въпроси и отговори“ включват някакви общи познания. Но това издание е дяволски трудно. Съмнявам се, че повечето американци знаят тези гадости.

— Така ли? — Буров се обърна към Холис. — Играете ли на това нещо?

— Имам някаква представа.

— А вие? — попита Буров Лиза.

— Не.

Буров сви рамене и каза на Холис:

— Направете ми една услуга, полковник. Задайте някакъв въпрос на курсантите ми. Моля ви. Ще бъде поучително и за вас самия.

Холис за момент се замисли, после се обърна към четиримата младежи.

— Какъв е приблизително броят на съветските мъже, жени и деца, загинали по време на сталинистката диктатура?

Четиримата младежи се спогледаха, след това се обърнаха към Буров. Буров им кимна.

— Отговорете, ако знаете.

— Чел съм за това във вестници и списания — отговори единият от тях. — Мисля, че двадесет милиона е близо до вярната бройка.

— Вярвате ли в това? — попита Холис.

Отново настъпи мълчание.

— Аз не вярвам и те също не вярват — проговори Буров. — Но когато отидат в Америка, ще кажат, че го вярват. Нямах предвид този род въпроси — студено добави Буров. — Хайде, задайте им някакви тривиални въпроси. Вие, госпожице Роудс. Опитайте.

— Изобщо не знам такива въпроси — каза Лиза.

Буров ѝ подаде куп карти от „Въпроси и отговори“. Тя сви рамене и ги прелисти. Започна да чете.

— Коя страна е произвела ТУ-144 — първия реактивен самолет, който излита и катастрофира?

Младежът с надпис „Спасете делфините“ на блузона отговори:

— Съветският съюз.

— Коя руска постройка е започнала да се издига под светлините на прожекторите малко след полунощ на съдбовния 13 август 1961? — намери друг въпрос Лиза.

— Берлинската стена — отговори мъжът с надпис „Исус“.

— Благодаря ви, госпожице Роудс, това е достатъчно — каза Буров.

— Вижте — каза младежът с акцент от Вирджиния на Лиза, — ние, американците, наричаме това „тривиални“ въпроси, но част от тях са доста трудни за вашите средни руснаци.

Лиза погледна към Холис и той прочете в очите ѝ колко трудно ѝ е да повярва, че тези мъже са руснаци. Буров също забеляза това и се обърна към младежа с надпис „Исус“ на фланелката.

— Ще нарушим правилата, за момент можете да бъдете отново руснаци.

— Слушам, полковник — каза младежът, който незабавно скочи на крака. Той погледна към Холис и Лиза и продължи отново на руски:

— Някога името ми беше Евгени Петрович Корниенко. Преди единадесет месеца постъпих в тази школа, която наричаме Инкубатора — това е един скрит период от живота ми, по време на който ще претърпя пълна метаморфоза и ще излят я като пеперуда. Ще нося името Ерик Ларсън. Може би ще имам някакви неясни спомени за предишния си живот на гъсеница, но ще имам красиво обагрени крилца и ще летя под слънчевите лъчи. И никой, който ме види, няма да си спомня за гъсеницата.

Буров кимна и мъжът седна на мястото си. Холис имаше чувството, че Евгени Петрович бе по-убедителен като Ерик Ларсън. Холис осъзна и че както бе посочил Буров, много от тези мъже наистина бяха подбрани не само по интелект, но и по физически данни. Повечето от онези, които вече бяха видели, бяха привлекателни, много от тях имаха светла кожа, типична за руснаците от Севера, която

им придаваше съвсем американски вид, когато към всичко се добавеха поведението и дрехите.

Буров благодари на четиридесета мъже и тръгна към вратата. Но Холис се забави, за да ги попита:

— Знае ли някой кой е спечелил Бородинската битка?

— Не съм много добър по история — отговори Ларсън, — но мисля, че Наполеон е отмъкнал победата в този случай. Нали така, момчета?

Всички кимнаха утвърдително.

— Трябва да препрочетете своята история, полковник — каза Холис на Буров.

Буров не отговори и изведе Холис и Лиза извън къщата. Продължиха разходката си. Холис забеляза, че постройките в лагера бяха разположени на доста голямо разстояние една от друга, така че на моменти имаха чувството, че вървят през безлюдна гора. След това внезапно се появяващо някоя къща или пък съзираха тръгнал нанякъде човек. Холис забеляза трима мъже, облечени с палта, които вървяха срещу тях по покритата с трупи пътека.

— Инструктори — каза Буров.

Холис се загледа в тях, докато ги наближаваха и си говореха, и си помисли, че те наистина почти приличат на трима достопочтени преподаватели, дошли на почивка сред гората, които обсъждат имуществени въпроси или Чосър. Когато се срещнаха на пътеката, Буров ги представи един на друг.

— Майор Пул, капитан Шилър и подполковник Мийд, разрешете да ви представя полковник Холис от Военновъздушните сили на Съединените щати, бивше Военновъздушно аташе в американското посолство, и госпожица Лиза Роудс от Информационната служба на САЩ, също бивш служител на американското посолство.

Петимата американци се спогледаха.

— Как, по дяволите, се озовахте тук? — наруши мълчанието подполковник Мийд.

— Отвлякоха ни — отговори Холис.

— Господи, този път сте попрекали ли — каза Мийд на Буров.

— Ако следяхте по- внимателно вестниците, както се предполага да правите, господа — каза Буров с тънка усмивка, — щяхте да сте

прочели за смъртта на полковник Холис и госпожица Лиза Роудс във вертолетна катастрофа.

— Точно така — кимна майор Пул. — Вие сте военновъздушното аташе.

— Бях.

— Значи вие двамата сте истински американци? — каза капитан Шилър. — Помислих си, че вероятно сте от летящите гъсеници на полковник Буров от поредните випуски.

— Не — отговори Холис. — Истински сме.

— Наистина четох за вас, но това вие ли сте? — недоверчиво продължи подполковник Мийд.

— Утре ще получите списанията от миналата седмица, в тях има снимки. Ще дойдат видеокасетите и телевизионните информационни програми от миналата седмица.

— Е, съжаляваме, че ви срещаме тук — сериозно им кимна Шилър.

— И ние съжаляваме, че сме тук — отговори Холис. Чувстваше, че имат да го питат за много неща, едно от които беше Додсън, но сега не беше подходящото време за това. — Скоро ще си поговорим — каза Холис.

Те кимнаха. Буров се раздели набързо с инструкторите и поведе Холис и Лиза по-нататък.

— Както виждате — каза той, — къщите тук са американски. Освен това в едно друго подземно съоръжение имаме няколко тренировъчни обекта — американска кухня, няколко делови и професионално специализирани бюра, стаи, пълни с американска апаратура, и така нататък. Ще ви ги покажа някой друг ден. Но в обучението ни се акцентува главно на нюансите в езика и културната среда: изражение на лицето, облекло, междучовешки отношения и други неща в този дух. Ежедневните неща като супермаркетите и бензиностанциите лесно се научават и в самите Съединени щати.

— Например как се пуши цигара — каза Холис.

Буров повървя мълчаливо и след малко отговори:

— И дребната грешка може да се окаже фатална. — А после продължи: — Един от основните ни проблеми явно е изражението на лицето. Много странно, лицето е нещо толкова индивидуално, а

същевременно хората от различни култури изразяват различните неща по различен начин чрез мимиката на лицето.

— Московчаните винаги имат израз на тихо отчаяние — отбеляза Лиза, — освен когато са пияни, тогава изглеждат меланхолични. Никога не се усмихват, само на децата си.

— Така ли? — каза Буров. — Знаете ли, никога не съм го забелязвал. Но точно в това е въпросът. Вие сте го забелязали. Другата голяма трудност е английският език. Броят на думите е огромен. Имате близо половин милион думи. Ние имаме по-малко от сто хиляди. Английският определено е много богат език. Завиждам ви за езика, с изключение на правописа и граматиката.

Буров продължи да говори, докато вървяха по покритата с трупи пътека през гората.

— Сега си спомням една история с един от нашите випускници, който неотдавна пристигнал в Америка и изпаднал в затруднено положение пред автомат за празни кутии от напитки — каза Буров. — Изглежда, че е сложил пълна кутия с кола в автомата, въпреки че изобщо не ми е ясно защо го е направил. — Той се усмихна при мисълта за случката, след това добави. — Предполагам, че е нещо като разчитането на снимки от сателитите. Виждате всичко, но не е като да сте на земята. Трябва сами да стъпите на място и да вдишате въздуха на страната, да усетите ритъма на живота ѝ, за да я опознаете истински.

— А какво става, ако я опознаете и обикнете? — попита Лиза.

— Това може да се превърне в проблем — отговори Буров. — Но сме отработили този въпрос. Пак посредством илюзия. Нашите възпитаници са лоялни към нас, но ние им вдъхваме чувството, че и в Америка са под постоянно наблюдение. Знаят също така, че се грижим много добре за семействата им тук. Разбирате ли?

— Полковник, вие определено владеете отлично тънкостите на нашия език — отбеляза Холис.

— Благодаря.

Те отново прекосиха главния път и поеха по пътека, която минаваше зад Пост 000 и се спускаше по един полегат склон надолу през гората.

— Сега опитваме нещо ново — каза Буров. — Випускници на школата, които са прекарали поне шест години в Америка, се връщат

тук като инструктори. Този проект трябва да продължи и да се развива, не можем вечно да разчитаме на чуждестранни инструктори. — И добави: — Петър Велики накрая също го е осъзнал. В началото е довел твърде много чужденци. Това е историята на страната ми — опитваме се да присадим западните познания и култура на тази необработена земя. Но в крайна сметка получаваме това, което искаме от Запада, и продължаваме да развиваме тези знания на местна почва. Школата няма да умре, защото чуждестранните преподаватели умират, както е станало по времето на Петър Първи. Ние ще обучим наши преподаватели да обучават и те ще подготвят другите. Някой ден това училище ще произвежда две хиляди американци годишно. До края на века във вашата страна ще има пета колона, чийто обхват и влияние ще позволят на Съветския съюз да се превърне тихомълком в един от акционерите на Америка, а някой ден може да станем и председатели на управителния съвет.

Холис и Лиза не отговориха. Буров ги поведе към дървена къща, построена в стил Кейп Код, със зелени капаци на прозорците и покрив от кедрови греди.

— Това беше жилището на майор Додсън. Можете да го ползвате през следващата седмица, докато вземете решение за бъдещето си. Заповядайте.

Буров отвори вратата и ги подкачи да свалят канадките си, след това включи няколко от подвижните електрически печки в помещението. Посочи на Холис подготвената камина и той запали огъня.

Холис огледа стаята. Беше обзаведена в селски стил, но много удобно. Разгледа книгите на етажерката до огнището и видя, че вкусовете на Додсън клоняха към романтичните истории и криминалните произведения.

— Тази врата води към малка кухня — каза Буров на Лиза. — Там ще намерите чаши и нещо за пиене.

— Така ли?

— Ще бъдете ли така любезна да ни пригответе по нещо за пиене? — попита Буров след кратко колебание.

Лиза го изгледа недруженлюбно и отиде в кухнята.

— Тази жена е много... независима — каза тихо Буров на Холис. После добави: — Американка. Как се оправяте с тях?

— Интересни са — каза Холис.

— Те са разглезени кучки. — Буров седна в креслото близо до огъня. — Зимата дойде. Свикнахте ли с руската зима?

— Почти напълно. Получих наградата „Джоуел Барлоу“.

— Да, чух този запис.

Холис не отговори.

— Не разбрах всичко, но трябва да ви кажа, че бях вбесен. Беше обидно, злонамерено и изпълнено с омраза.

— Наистина бе проява на лош вкус — съгласи се с него Холис.

— Може би не трябва да подслушвате какво си говорят другите.

— Приятелката ви харесва Русия.

— Но не и хората, които управляват Русия сега.

— Сега и завинаги.

— Не мисля така, полковник Буров.

— Бъдете реалист, полковник Холис.

— Опитвам се.

Буров сви рамене и добави:

— Мога ли да ви дам един съвет? Опитайте се да я накарате да си затваря устата. Тук сме доста снизходителни, защото това е единственият начин да използваме мозъците ви години наред. Но някои от инструкторите отидоха твърде далеч.

— И вие ги застреляхте.

— Само като крайна мярка — отговори Буров. — Седнете. Не приличате на себе си. Седнете.

Холис седна на един двоен диван срещу камината. Лиза се върна с три чаши на малък метален поднос и подаде една на Холис.

— Бренди. — Тя също си взе и остави подноса на малка масичка. Буров взе чашата си и я вдигна.

— За новия ви дом — пи сам. — И така, не смятате ли, че това е за предпочтане пред мъченията, глада и смъртта?

— Все още не сме сигурни — отговори Лиза.

Известно време Буров я съзерцаваше, после каза:

— Секса. И двамата се питате как се справяме с този проблем. Видяхте няколко жени. Част от тях са курсантки, а има и шест американски инструкторки, с които още не сте се срещнали. Но тук има и много други жени, докарани за американските преподаватели. Би било нереалистично да очакваме, че тези мъже ще функционират

нормално през всичките тези години без жени. Но Додсън например бе от онези, които сякаш не се нуждаеха от женска компания. Подразбрахме, че не е допускал никакви сексуални контакти, и чух, че го е правил, за да остане верен на жена си. Вярвате ли на това?

Буров изпи гълтка бренди.

— Е, в началото много мъже имаха безразборни полови контакти. Но сега повечето от тях са се установили и са създали моногамни връзки. Всички жени са от ГУЛАГ, преобладават политическите, но има и няколко криминални, главно икономически престъпления. Добре образовани са и американците успяват да поддържат доста добри и трайни взаимоотношения с тях. А и повечето от жените са с антисъветски настроения, точно така и са стигнали до ГУЛАГ в началото. Много от тях имат доживотни присъди, а тези, които са нямали, са ги получили тук.

— Тези двойки женени ли са законно? — попита Лиза.

— Не, поне според съветските закони. Били са извършени някакви църковни бракосъчетания. Освен това, както ви казах, все още имаме и диващи — онези, които ходят в басейна в петък вечер. Животът тук е такъв, какъвто сами си го направите. Като на Запад. — И добави: — Мисля, че по ирония на съдбата тук ще изпитвате по-малко носталгия по Америка, отколкото в посолството.

Холис откри, че брендито го е ударило в главата, а и Буров вече му бе омръзнал до смърт.

— Бихме искали да останем сами — каза той.

— Разбира се — Буров стана. — Прекарахте две доста изморителни седмици. — Той отиде до вратата. — Ако имате нужда от нещо, обръщайте се към домакина в щаба. В източния край на главния път има търговски център. Тук всички получават заплата. Ще ви дам парите ви за седмицата като аванс. Ще намерите пътните си чанти в спалнята, която е зад тази врата. За съжаление багажът ви бе предаден на роднините ви.

— А иконата на госпожица Роудс? — попита Холис.

— О, ще кажа да ви я изпратят, ако искате. Кой е изрязал сърпа и чука върху нея?

— Предполагам, че семейство Келъм — отговори Холис.

— Мислите ли? Спомням си ги от времето, когато бяха тук — беше преди десет години. Рядко изпращаме двойки, но възнамеряваха

да постъпят като домашни прислужници в някакво влиятелно семейство на политици. Доколкото разбрах, в Америка трудно се намират слуги, така че не е проблем човек да си намери работа като такъв. А веднъж влезли в къщата, получават неограничен достъп до всичко. — Буров добави: — Тук обучаваме хората да проявяват лична инициатива, нещо, което за съжаление не е характерна черта за руснаците. Но в разузнаваческата дейност това е половината от играта. Не сте ли съгласен, полковник?

— Ако десакрализацията на свещени предмети е пример за инициативността, на която ги учите, не сте разбрали за какво точно става въпрос.

— Това наистина е било доста жестоко от тяхна страна. Но ще ви я изпратя, ако искате. Нещо друго? Не? Добре, прекарах приятна сутрин. Надявам се, че и за вас е било така. — Буров си тръгна.

Холис огледа стаята, след това надникна в спалнята.

— Не е точно по моя вкус.

— Искам да знаеш и никога да не забравяш, че те обичам — каза Лиза и обви ръце около него.

— Надявам се. Има изгледи да останем тук до края на живота си. А ти си мислеше, че посолството ти навява клаустрофобия.

— Няма да останем до края на живота си. Не! Ще се приберем вкъщи или ще умрем, докато се опитваме да се измъкнем оттук.

— Не ставай глупачка — Холис потърка пръстите си един в друг. Тя кимна.

— По-късно ще се поразходим.

— Да. Изтощена съм. Не ми е добре. Господи, Сам, беше ужасно... Тази килия... Мразя този човек.

— Легни тук. — Той я премести на дивана и я зави с една канадка, после седна в креслото.

— Бях ли храбра? — попита Лиза.

— Много.

— Не искам да чувствам толкова омраза.

— Заспивай. Ще поговорим по-късно.

— Да.

Известно време Холис съзерцава огъня. Замисли се върху двойствеността в личността на Буров: ту порочен и садистичен, ту почти приятен. Спомни си за тримата американски офицери, които

срещнаха на пътеката. Изглеждаха изтерзани като нещастни призраци — изгубени души, кръжащи безспир в затвореното пространство между живота и смъртта. Опита се да си представи оставането си тук за две десетилетия, но не успя. Опита се да проумее чудовищната система, създала място като това, но пак не успя. Опита се да измисли някакъв начин, за да се измъкнат оттам, но и това не успя.

[1] Химн на флотата на САЩ. ↑

33.

Когато започна да се свечерява, Холис и Лиза излязоха от къщата и тръгнаха на юг към футболното игрище.

— Тук можем ли да говорим? — попита Лиза.

— Не по пътеките. По-късно.

Намериха футболното игрище, но то беше пусто, и те продължиха на юг покрай бетонния бункер със спортния комплекс.

— В почивната база ли отиваме?

— Не, просто се разхождаме.

— Като последния път, когато ме доведе в тези гори?

— Е, този път не е чак толкова опасно. Този път сме от вътрешната страна на бодливата тел.

Пътеката свърши и Холис се покатери по клоните на издигащото се пред тях борово дърво като по стълба. Той изчезна от погледа й за десетина минути, след това слезе и се отърси от игличките.

— Какво видя? — попита Лиза.

— Лагера на отряда за охрана.

— Защо искаше да го видиш?

— Така съм обучен — усмихна се. — Не мога да направя нищо срещу това.

— Предполагам, че е така.

Върнаха се назад по пътеката. По едно време Холис сви встрани от пътя и я заведе в малка долинка. Седнаха рамо до рамо на полегатия склон.

— По пътеките може да има монтирани подслушвателни устройства, а може да има и насочени микрофони, с които да ни следят — каза тихо Холис. — Но тук можем да говорим, стига да го правим тихо.

— Сега вече трябваше да сме в страна, където никой не се притеснява за такива неща. По дяволите! — Лиза грабна една клонка и удари с нея килима от борови иглички на земята. — До края на живота си ли ще останем тук?

— Надявам се, че не.

— Сет знае ли къде сме?

— Мисля, че знае, че не сме загинали във вертолетната катастрофа. Може би се надява да сме тук, а не на някое друго място. Всъщност наистина имаме късмет, че сме тук, а не на Лубянка.

— Добре де, а сега ще ни спасява ли, ще ни разменят ли, или какво?

— Не знам.

— Знаеш. Защо не ми дадеш поне някаква надежда?

— Казах ти — отговори Холис и взе ръката й. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Колкото по-малко знам и аз, толкова по-добре. Знаеш какво са полиграфът и серумите на истината. Буров без съмнение ще измъкне всичко от нас.

— Казах на Буров почти всичко, което знаех — кимна тя. — Нищо не можех да направя, Сам. Но не предадох хората от Яблоня. — Тя го погледна.

— Нея я няма — каза той и я прегърна през раменете. — Видях селото от въздуха. Изгорили са го.

Известно време тя рови с пръчката в земята, после каза тихо:

— Ах... тези мръсници...

— Била си много смела, като си се опитала да ги прикриеш.

— Не бях смела — поклати глава тя. След малко продължи: — Винаги съм си мислила, че ще мога да издържа... но след седмица вече бях никой. Не бях Лиза. Срамувам се от себе си.

— Те са професионалисти, Лиза — отговори Холис. — Могат да пречупят всекиго. Имали са възможността да се упражняват върху милиони хора, преди да попаднат на теб. Не бъди строга към себе си.

— Но аз нямах никаква представа какво могат да ти причинят... — кимна бавно тя.

— Мисля, че си имала.

— Да, сега разбирам — тя го погледна. — КГБ винаги е било за мен някаква абстракция, някаква страшна приказка, която ти и Сет ми разказвахте, за да ме уплашите, за да внимавам с руските си приятели, с ходенето на църква... Но сега... Боже мой, те са самото зло! Колко наивна съм била.

— Не се задълбочавай в това.

— Още треперя.

Той я прегърна по-силно, а тя сложи глава на рамото му.

— Буров се опита да ме накара да те намразя. Каза, че съм тук, защото съм съучастник в убийствата, които си извършил. Но аз знаех, че това е лъжа. Те не се интересуват от двамата мъртвци. Интересуват се от онова, което знаем и което сме.

— Да. Известно ти е, че те не се подчиняват на нашите морални норми, въпреки че се възползват от всяка възможност да ги обърнат срещу нас. Не си престъпник. Ти си политически затворник.

— Да, политически затворник.

— Тези часови бяха нещастна случайност, произтичаща от собствената им противозаконна дейност.

— Да. Ще го запомня. — Тя пое дълбоко въздух: — Аз... аз се молех, но мисля, че на няколко пъти загубих вярата си.

— Това се е случило и с Христос на кръста. Той също е бил човек.

— Помогна ми да се почувствам по-добре — тя хвана ръката му.

— Чудесно. А ще се почувствуаш още по-добре, ако успеем да изравним резултата тук.

— Не желая да говоря за това, Сам. Уморена съм от тази неспирна вендета. Искам само да не съм тук и да измъкнем и нашите хора.

— Добре. — Той се изправи. — Тогава да поговорим с някои от тях и да видим с какво можем да им помогнем.

Лиза също се изправи и сложи ръка на рамото му.

— Сам... надявам се, че ще ме разбереш... но ми се струва, че не трябва да спим заедно... Поне за известно време.

— Разбирам.

— Наистина ли? Това няма нищо общо с теб.

— Всичко е наред.

— Обичам те. — Тя го целуна и хванати за ръце, те тръгнаха обратно към пътеката.

— Мислиш ли, че ще ми дадат една Библия? — попита тя.

— Мисля, че ще ти дадат почти всичко, което поискаш. Точно това е целта им. Те не се опитват да ни промият мозъците. Напротив. Те искат да бъдеш Лиза. И искат да произведеш още Лизи.

— Няма да го направя.

— Със сигурност ще го направиш.

— Никога не съм казвала, че ще го направя. Ти го каза.

— Искаш ли да те разстрелят?

— Може би.

— Лиза, играй просто за да печелим време — каза Холис и я погледна. — Съгласна ли си?

— Знаеш ли, мисля че тези пилоти тук се опитват да печелят време вече цели двадесет години.

— Една седмица. Обещай ми.

— Една седмица — кимна тя.

Те се върнаха на пътеката и продължиха разходката си. Холис помисли, че боровата гора беше приятна — истински руски бор, изпълнен с птици и дребни животни. Пътеката от дървени трупи бе осияна с шишарки, а земята бе застлана с килим от борови иглички. Тук-там се срещаха и нискорасли дъбове, в подножието на които червени катерички събираха жъльди. Холис и Лиза излязоха от един завой и неочеквано пред тях се разкри хълмче, покрито с жълта трева, на върха на което растяха дузина бели брези, осветени от лъчите на отслабващото следобедно слънце. Лиза хвани Холис за ръката, изкачила се на върха на хълмчето и застанала сред брезите.

— Въпреки обстоятелствата е много красиво. А това какво е? — и тя посочи нещо.

Холис се обърна към залязващото слънце и прикри очи с ръка. Сред редките борове на стотина метра от тях се извисяваше мрачно висока сива наблюдателна кула, която се открояваше като тъмен силует в падащия здрав.

— Това е нещото, заменило куполите на църквите като преобладаваща форма в руските пейзажи. Наблюдателна кула.

Той не можеше да види оградата от бодлива тел, но знаеше, че е там. На двеста метра от първата забеляза и втора наблюдателна кула. Холис предположи, че ако лагерът имаше площ около два квадратни километра и кулите са разположени на двеста метра една от друга, по периметъра му трябваше да има четиридесет. Във всяка една трябваше да има поне двама часови, на смени от осем часа, което означаваше, че лагерът разполагаше с отряд от не по-малко от двеста и четиридесет души само за наблюдателните кули. Вероятно имаше още поне двеста за пешите патрули по периметъра и за главния вход, плюс хората в щаба и на вертолетната площадка. Следователно, като взе предвид видяното от въздуха и на земята, Холис реши, че в лагера има около

шестстотин души отряд за охрана на КГБ. Това бе голяма сила: Доста хора, чиято цел бе да опазят около триста американци. Но за КГБ бе от съдбовно значение нито един от тях да не избяга. И в продължение на две десетилетия, изглежда, бяха успели да го направят. И тогава Додсън бе направил привидно невъзможното и сега всички от командащата йерархия, от Буров до политбюро, бяха силно обезпокоени. Холис се запита как ли Додсън е успял да се измъкне.

— Това е краят на сегашния ни свят, нали? — попита Лиза, загледана в наблюдателната кула.

— Изглежда, е така.

— Бих искала да имам криле.

— Сигурен съм че авиаторите, затворени тук, си спомнят времето, когато са имали такива.

Те слязоха от хълмчето, върнаха се на пътеката и поеха в посоката, от която бяха дошли.

— Все още чувствам слабост — каза Лиза.

— Искаш ли да спрем?

— По-късно. Искам да походим, докато още има слънце. Ще те хвана за ръка.

Когато излязоха от един завой на пътеката, те видяха, че срещу тях се задават двойка младежи, облечени в джинси и зимни спортни якета.

— Дръж се приятелски и се преструвай на инструктор — каза Холис на Лиза.

— Една седмица.

Двойката се приближи с усмивка към тях.

— Здравейте, аз съм Джей Руни — представи се мъжът, — а това е Сузи Трент. Вие трябва да сте полковник Холис и Лиза Роудс. — Той им протегна ръка.

Холис я стисна и усети твърдото му властно ръкостискане.

— Радвам се да се запознаем — Руни подаде ръка на Лиза.

Холис огледа младия мъж. Беше на около двадесет и пет години, вероятно бе напуснал военновъздушните сили на Червената армия преди две-три години. Не беше изключено да е учили няколко години в университета, а после да е прекарал известно време в разузнаваческата школа на военновъздушните сили. Определено бе учили една година в Института за Америка и Канада в Москва. Беше тъмнокос и по-скоро

нисък, така че не приличаше много на ирландец, както подсказваше името му, но вероятно легендата му включваше майка от славянски произход.

— Търсехме ви — каза Руни. — Ходихме до къщата ви и ни казаха, че сте тръгнали насам.

Холис и Лиза не отговориха, но изглежда, благоразположението на Джейф Руни не можеше да бъде смутено от нищо.

— Полковникът ни предложи да ви намерим — каза той. — Искаше Сузи да се запознае с Лиза.

Сузи Трент се усмихна. Тя беше дребна жена на двадесет и една-две години, с пепеляворуса коса, остро носле, акне и бюст, твърде голям за цялото ѝ телосложение. Говореше английски с акцент.

— Чудесно е, че сте при нас, Лиза. Аз съм тук от шест месеца и посещавам женската група. Много сме малко. Дванадесет курсистки и само шест инструкторки. Време е да премина към индивидуално обучение, но няма достатъчно преподавателки. Затова се надявам, че може да станете моя наставничка и да ме обучите да приема вашата самоличност.

— Добре, стига да искате — каза Лиза, като си пое дълбоко въздух. Насили се да се усмихне. — Но няма да може да спите с приятеля ми.

Джейф и Сузи се разсмяха от все сърце.

— Лиза, ще дойдете ли да пиете с нас чай днес следобед? — попита Сузи. — Събираме се след училище, в пет и половина. Всички момичета.

— Жени.

— Да. Срещаме се в многоетажната постройка. Всеки знае да ви каже къде е.

— Може да ви каже.

— Да, благодаря ви. Може. Знам правилото, но се колебая при практическото му прилагане.

— Когато се колебаете, казвайте „може“. Много американци допускат тази грешка. Когато руснаци говорят английски, те са склонни да бъркат в другата посока и използват твърде много „знае“ и това бие на очи.^[1]

— Ще го запомня.

— Запомнете и че американците не се приближават толкова близо до хората, колкото вие до мен.

— О, да. Извинете. — Тя отстъпи крачка назад и попита: — Бяхте ли богата в предишния си живот? Ще трябва ли да уча навиците и поведението на богатите?

Лиза погледна към Холис.

— Родена съм в семейство от средната класа.

— Къде?

— Лонг Айлънд, близо до Ню Йорк.

— О... тогава ще ме изпратят другаде. Исках да отида в Ню Йорк.

— Сузи, не мисля, че Лиза се интересува от това — намеси се Джеф Руни. — Не си много тактична, не ти ли се струва?

— Разбира се. Извинете.

— Моят старец работи в съветското външно министерство — каза Руни на Холис, — така че в известен смисъл усвоих речника и много от познанията още вкъщи. Затова си мисля, че през последните ми месеци ще трябва да наблегнем повечко на жаргона, използван в посолствата. Вече съм на „ти“ с жаргона на американските авиатори и флотата. Между другото, ние имаме и няколко типа от армията. Главно пилоти на вертолети. Какво ще кажете?

— Звучи добре.

— Чудесно — каза Руни така, сякаш Холис можеше да отрече. — Разбрах обаче, че двамата може да решите, че не искате да останете — добави той, после внимателно се вгледа в Холис и каза, като остави маската му леко да се пропука. — Това би било голяма грешка.

Холис не отговори.

Руни се усмихна и продължи:

— Както и да е, иска ми се, като завърша школата, да се опитам да направя кариера във военното разузнаване и да стигна до поста на военно аташе като вас. А в крайна сметка бих искал да бъда назначен на работа в НАТО.

— Добър избор.

— Така е. Проблемът е, че местните специалисти по внедряването смятат, че няма да мога да издържа на проверката за сигурност, като се има предвид произходът ми. Роден съм в Москва, баща ми е член на партията и така нататък. — Руни се разсмя. — Е,

искам да кажа, че ще трябва да си изработя цялостна легенда, разбира се. Но ще бъде страхотен удар, ако успея да проникна в американското военно разузнаване. Взех вече няколко изпита за проверка на способностите и за постъпване на работа в авиацията — американская авиация, разбира се — и се справих доста добре. Убеден съм, че под ваше ръководство ще мога да се подгответ наистина добре.

— Това е доста амбициозно от ваша страна — каза Холис и се изкашля. — Но ще бъда много изненадан, ако успеете да издържите проверката за сигурност. Как мислите да го направите?

— Ами вижте, с всички наши хора, които вече са внедрени там, това сега става по-лесно. Ще се представя за сирак, разбирате ли, ще посоча несъществуващо вече сиропиталище и няколко починали осиновители. Удостоверенията за раждане не са никакъв проблем. Имаме хора в бюрата по статистика за населението в няколко града, които ще се погрижат за това.

— Но как ще се справите със справката за личните ви познати?

— Знаете ли, тази програма се разработва тук от петнадесет години. Така че мога да посоча хора, чиято надеждност е утвърдена там. Създадена е цяла мрежа от стари приятели, училищни познанства и всичко друго. Първите пристигнали са имали значително по-големи трудности. Ние, от новата вълна, попадаме на вече подготвена почва.

— Доколкото зная, випускниците на школата не трябва в никакъв случай да поддържат връзка от съображения за сигурност.

— Така ли? Кой ви го каза?

— Не си спомням.

— Създадени са малки групи — поклати глава Руни. — Както и по целия свят. Точно така направихме революцията тук, така ги правим и навсякъде другаде. Групи, изолирани една от друга от съображения за сигурност, които преследват една и съща цел. Идеята е възникнала преди революцията и все още функционира. Благодарение на този метод е невъзможно да се провали цялата организация. Доколкото зная, в Америка се използва същият принцип. Всяка група работи, за да подпомага професионалния живот на членовете си.

— Това е много интересно.

— Наистина. Така че не се беспокойте за проверката ми за сигурност, полковник. Само ме запознайте с вътрешната информация

за разузнавателните служби в авиацията, обучете ме на малко посолски жаргон и ми обяснете най-добрата тактика, която ще ми помогне да се добера до такъв пост. Останалото е моя работа. Става ли?

— Става.

— Бих искал моят старец да е генерал от военновъздушните сили като вашия — добави той. — Е, но един ден аз ще бъда генерал от военновъздушните сили и за моите деца всичко ще бъде по-лесно. Американската мечта, нали така, полковник? За нас, емигрантите, е винаги малко по-трудно. — Той се разсмя. — Независимо дали сме легални, или нелегални. Но ще успеем. Ние работим повече.

Холис се вгледа по- внимателно в Руни. Школата за магии бе успяла да изведе разузнаваческия идеал за най-дълбоко прикритие до максимално възможната реализация, помисли си той; тук разрушаваха самото понятие за самоидентичност, което всички човешки същества на този свят смятат за непоклатимо. Всеки индивид на тази земя, помисли Холис, представлява сложна смесица от език, навици, условности, жестове и обща митология, които, взети като цяло, го определят като член на дадена нация, култура или общество. И самата мисъл, че всичко това може да бъде подменено, беше зловеща. Но му се струваше, че това бе типично за руснаците. Още в древна Русия благородниците и висшите класи са говорели на френски, обличали са се по английски маниер и са се учили да мислят по немски модел. Всичко това бе израз на характерната за руснаците мания да се опитват да бъдат нещо, което не са. Изведнъж Холис осъзна, че това място представляваше всъщност един усъвършенстван модел на актьорската техника на Станиславски — една странна и гротескна сцена, където всички актьори изчезваха в нощта и играеха ролите си в реалния свят. Холис реши, че е дошло време завесата на тази сцена да падне завинаги.

— Полковник? Тук ли сте?

— Тук съм — Холис погледна към Руни.

— Е, вероятно искате да се поогледате наоколо — продължи той с усмивка, — така че няма да ви задържаме. Но в петък вечерта ще имаме събиране. Ще имате възможност да се запознаете с много от хората тук. Идете при Чък да си вземете маски.

— Маски?

— Ами да. Вси светии. В петък е Вси светии.

— Вярно.

— Усмихнете се. Тук не е чак толкова лошо — каза Сузи, като погледна Лиза.

Лиза нито се усмихна, нито ѝ отговори.

— Никой няма да ви бие, ако казвате каквото мислите — добави Джейф. — Поговорете с другите инструктори и ще се убедите. Ще се видим на Велика събота.

— Радвам се, че се запознахме — махна с ръка Сузи.

— Гледайте да не се загубите.

— Добре дошли в лагера — добави Джейф. — Не се приближавайте твърде много до оградата.

Те отминаха надолу по пътеката. Холис и Лиза запазиха мълчание за около минута, след това Холис каза сухо:

— Симпатични младежи. Много амбициозни.

— Да ми прости Господ — отвърна Лиза, — но исках да им прережа гърлата.

— А може би и те са искали да прережат нашите. — Холис се замисли за малко. — Ужасяващо е.

— Тръпки ме побиват — съгласи се Лиза и се загледа в тях, докато изчезваха зад завоя. — Тя е още много „сурова“. Предполагам, че от мен се очаква да я шлифовам. Просто не мога да го повярвам, Сам.

— Всичко ми се струва някак нереално. — Холис се вгледа в старата борова гора. Дърветата хвърляха тъмночервени сенки, сред тях се виеше пътеката, покрита с дървени трупи, идваща отникъде и водеща в нищото. Вятърът бе утихнал и всичко бе някак си застинало и неподвижно. Ето ме тук, помисли Холис, в сърцето на Русия, мъртъв за целия свят, затворен в пространство, оградено от бодлива тел, за да участвам в някакъв безумен експеримент. Закъснях с петнадесет години, но ето ме най-накрая тук.

Те тръгнаха да се връщат, но свиха по пряка пътечка, която водеше на изток.

— Добре ли се справих? — попита Лиза. — Говоря за „мога“ и „зная“.

— Чудесно. Но те не повярваха нито за миг, че участваме във всичко това доброволно.

— Това е добре. Не обичам да лицемерница.

Стигнаха до една къща в кънтри стил, сгущена сред боровите дървета. Беше направена от червени тухли, бяло дърво и зелен асфалтов покрив. Към портата на гаража водеше камениста пътека, но по нея нямаше никакви следи от изкарване на кола. Отдясно на гаража видяха около петдесетгодишен мъж, който завързваше наръч съчки. На клона на близкото дърво беше завързана автомобилна гума, на която се люлееше около петгодишно дете. Холис тръгна към тях по пътеката. Лиза го последва и когато наблизиха, мъжът се обрна.

— Здравейте. Аз съм нов — каза Холис.

Мъжът ги огледа.

— Сам Холис! Чух, че сте тук. А това трябва да е Лиза Роудс. — Човекът избърса ръце в широките си кадифени джинси и се здрависа с Холис. Говореше носово като тексасец.

— Аз съм Тим Ландис. Мисля, че се познаваме, Сам.

— Да... — за момент Холис се обрка: — Господи, та ти беше първи пилот в нашата ескадрила.

— Точно така. Ходехме заедно на някакви безумни оперативки. Спомням си, че създаваше доста проблеми на стария генерал Фулър.

— Ландис се обрна към Лиза. — Веднъж Холис улучи всички забранени цели и каза на Фулър, че трябва да хвърляме балони с вода, за да не насьскаме някого срещу нас.

Холис представи Лиза на Ландис и те си стиснаха ръцете.

— Не мога да разбера как се чувства човек тук — като в чистилището след смъртта, или сякаш живееш в ада? — попита тя.

— Ами зависи от това с какво настроение се събуждате сутрин и какво сте сънували през нощта — отговори с разбиране Ландис. После си потърка челото. — Вижте, тук съм от близо двадесет години, не се чувствам като у дома си, но и вече не знам какво значи да имаш дом. Освен понякога, когато се събуждам посрещ нощ и мога да си спомня и да усетя отново всичко това — добави той.

За известно време настъпи мълчание, после Ландис се усмихна на Холис.

— Хей, Сам, радвам се, че не те свалиха.

— Ами всъщност ме свалиха. Над Пърл Харбър. Последната атака във войната. Но ме извадиха от супата. — За момент Холис се поколеба, после каза: — Вторият ми пилот беше Ърни Симс. Той тук ли е?

— Вече не — отговори Ландис.

— Значи е бил тук?

— Да.

— И?

— Ами... виж... това стана през 1974-а. Точно беше пристигнал тук от Ханой. Въсъщност, сега като го споменаваш, си спомням, че ми каза, че е бил с теб. Каза, че и ти си бил свален, но не знаеше какво ти се е случило. Така че и него са го извадили от същата супа, предполагам. Имел разкъсана артерия, но хирурзите го закърпили и когато пристигна тук, вече беше добре.

— Какво се случи после?

— Застреляха го.

— Защо?

— Ами, той им каза да се разкарят. Каза на местния шеф, някакво лайно от военновъздушните сили на Червената армия, чието име не мога да си спомня, че няма да работи за тях. И те го разстреляха.

Холис кимна.

— По онова време можеха да получат колкото си щат пилоти от жълтите, така че си позволяваха да разстрелват опърничавите — каза Ландис. — После войната свърши и ръководството на лагера започна да преминава в ръцете на КГБ. Знаете ли всичко това?

— Не.

— Искате ли да ви разкажа?

— Някой друг път.

— Добре. Съжалявам за Симс. Но мисля, че тук има още няколко души от групата ни, които трябва да познаваш. Джеси Гейтс?

— Лудия Гейтс?

— Същият — Ландис изреди още дузина имена, от които Холис си спомни три или четири. — Ей, да ви представя моя малчуган — каза Ландис. Той се обърна към момчето и го повика. — Тими, ела да се запознаеш с един мой стар приятел.

Момчето скочи от гумата и хукна към тях.

— Тими, това е... какъв си сега, Сам, генерал? — попита Ландис.

— Полковник.

— Страхотно. Тими, това са полковник Холис и госпожица Роудс. А това е Тимъти младши.

Всички си стиснаха ръцете и момчето се усмихна срамежливо.

— Тими е почти на шест — каза Ландис. — Тук има още няколко деца на неговата възраст, но не са много. Но той така или иначе предпочита по-големите. Нали така, момчето ми?

Тими кимна.

— Джоуи Рийвс е най-добрият ми приятел и е на девет. — Той погледна към Холис. — Вие от Америка ли сте?

— Да.

— Някой ден и аз ще отида в Америка.

— Чудесно. Там ще ти хареса.

— Ще отида там, за да работя в името на мира.

Холис не отговори.

— Америка е чудесна страна.

— Да, така е.

— Но е управлявана от лоши хора.

Холис погледна към Ландис.

— Говориш ли руски? — попита го Лиза.

— Не — отговори момчето. — Но учим много неща за Русия на английски.

— И какво ви учат.

— Русия е велика страна, която работи в името на мира. Някой ден Русия и Америка ще станат приятелски страни. Тогава татко, мама и аз ще можем да си заминем оттук и да отидем да живеем в Америка, ако искаем. Или в Русия. Русия е наблизо. Америка е много далеч оттук.

— Америка също иска мир — каза Лиза, като коленичи и взе ръката на момчето в своята.

— Но в правителството има лоши хора.

Холис сложи ръка на рамото на Лиза и тя се изправи.

— Върви да играеш — каза Ландис на сина си.

Момчето хукна нанякъде. Ландис се загледа след него.

— В началото си мислеха, че сексът ще ни е достатъчен, но после разбраха, че някои от нас имат башински инстинкти, а жените ни искат да имат деца. Тогава ни оставиха да си направим бебета. Искат да се чувстваме спокойни и да се залисваме с ежедневните си проблеми. Но решенията на едни проблеми водят до други. Като децата например. Сега тук има около шестдесет. Най-голямото е детето

на Бруъп, Рик. Той е на десет. Жената на Тед Бруъп, Светлана, забременя първа, след като вдигнаха забраната.

— И какъв е проблемът? — попита Холис.

— Ами те не знаеха как да възпитават тези деца. Затова измислиха тази смесена система, според която обучават децата по леко изменена американска учебна програма на английски език, като им преподават допълнително и история на Русия, и съветската идеология. Всичко това е доста изнервяющо. Те смятат, че ще могат да изпратят тези деца в Америка също като руските курсанти. Но аз не съм сигурен, че това ще стане. Мисля, че когато децата пораснат, ще осъзнаят, че ги държат в затвор. — Ландис погледна сина си, който отново се люлееше на гумата. — Горкото ми момченце.

Лиза погледна момчето, после Ландис.

— Казвате ли им истината вкъщи?

— Не.

— Защо не? Бихте могли по много деликатен начин...

— Госпожице Роудс, те ми казаха, че ако разберат, че го правя, ще убият момчето. Няма да ми го вземат, а ще го убият. Ще убият и жена ми.

— Господи! Извинете.

— Тук ни държат с железни юмруци, облечени в кадифени ръкавици — сви рамене Ландис. — Той се обърна към Холис. — Кажи ми, Сам, чувал ли си нещо за жена ми? Искам да кажа, за американската ми жена, Маги?

— Не, струва ми се, че не. Но ще опитам да си спомня.

— Ще го направиш ли? Много ще ти бъда благодарен. Имах двама сина, Тимъти... другия ми Тимъти... и Джош. Вече трябва да са станали зрели мъже. Тим трябва да е на тридесет, а Джош на двадесет и четири. Сигурен съм, че са успели да се оправят. Надявам се също, че Маги се е омъжила повторно. — Ландис прекара ръка по лицето си.

Холис почувства странна празнота в стомаха си.

— Виж, Тим — каза той, — струва ми се, че присъствието ми те разстройва, така че по-добре да...

— Не, не. Ей, няма да задавам повече такива въпроси. Вие двамата вероятно също сте малко объркани. Елате да се запознаете с Джейн, жена ми. Рускиня е, но името Джейн ѝ харесва.

— Не, благодаря...

— Хайде. Тя ще ви хареса. Политически затворник е. Истинска антикомунистка. Осъдили са я на тридесет години, но в лагерите това е равносилно на смъртна присъда. Изкарала е там две години, след което й предложили работа тук, защото е учила малко английски в училище. Много бих искал да се запознаете с нея.

— Ще се радваме да я видим — каза Лиза, след като се спогледаха с Холис.

— Чудесно. — Те тръгнаха към къщата и Ландис продължи: — Тя е пристигнала тук, я да видим... преди петнадесет години. Срещала се е с най-различни мъже в продължение на две години — всички го правехме тогава. Безумни времена. После постепенно повечето от нас се оформиха на двойки.

Ландис отвори вратата и извика:

— Скъпа, имаме гости.

— О!... Тим, в къщата е пълен безпорядък — извика отвътре един глас на английски със силен руски акцент.

Холис и Лиза се спогледаха, без да знаят дали да се смеят, или да си ходят.

Ландис им посочи пътя към кухнята. Холис забеляза, че холната гарнитура беше произнесена и не отговаряше точно на представата за американски стил. Беше от бяло дърво, произведена през петдесетте години вероятно в Скандинавия. Подът бе покрит с руски паркет от лиственица, а не дъб, застлан с ориенталски килим от някоя от съветските близкоизточни републики. Холис забеляза, че в секцията има нов телевизор „Сони“ с видео и аудиосистема.

Когато влязоха в кухнята, Холис усети, че се озоваха в истинска малка Америка. Кухнята беше добре и доста съвременно оборудвана, а в ъгъла имаше маса за закуска. Единственото нещо, което като че ли липсваше, беше съдомиялната машина. На белия пластмасов плот стоеше кафеварка на „Дженерал Илектрик“. Госпожа Ландис чистеше цвекло на мивката.

— Джейн, това са новите ни съседи — Лиза Роудс и един мой стар боен другар — капитан, не, полковник Сам Холис — каза Ландис.

Джейн Ландис избърса ръце в престилката, погледна ги и двамата, след това протегна ръка на Лиза и каза:

— Здравейте.

Холис реши, че е на около четиридесет. Беше доста привлекателна, добре поддържана жена с прошарена черна коса, подстригана по момчешки. Носеше пуловер с поло яка, карирана шотландска пола и евтини обувки. Холис незабавно си представи късна есен някъде на североизток. Събота следобед, мъжът подготвя дърва за огнището, докато жена му, все още привлекателна независимо от възрастта си, приготвя кафе. През широкия прозорец на кухненския ъгъл за закуска севижда синът им, който си играе между боровите дървета. Илюзии.

— Значи мръсниците ви отвлякоха и двамата? — каза Джейн Ландис и стисна ръката му.

Холис ѝ се усмихна. Искаше му се да я прегърне.

— Да, мръсниците ни отвлякоха.

— И защо? Всъщност те нямат нужда от особена причина. Сядайте. Нали ще пиете кафе? — Тя сложи четири чаши на масата и отиде към прозореца в ъгъла за закуска, за да донесе захар и сметана. — А какво предвещава за нас вашето присъствие тук? Спасени ли сме, или обречени?

— Мисля, нито едното, нито другото — отговори Холис, докато сядаше. Той вдигна пръст към тавана с жест, който се надяваше тя да разбере незабавно.

— О — каза Джейн Ландис. — Мисля, че след като изминаха петнадесет години, те едва ли се интересуват какво говорим. Вече знаят всичко, което ние знаем. Но може би след вашето пристигане ще започнат да подслушват отново. Така че ще ми отговорите някой друг път. — Тя наля кафе в четирите чаши. — Не е американско, етиопско е. Всеки път, щом притиснат някоя нова държава, те изнасят оръжие, за да получат срещу него някакви продукти. Сега започват да пристигат банани от Никарагуа. Само от Афганистан получаваме ковчези.

— Казах ти, че е върла антикомунистка — каза Ландис, който бе седнал срещу Холис. — Някой ден ще си навлече беля на главата. Така е, нали, Джейн?

— Да вървят по дяволите. Надявам се, че ни слушат. — Тя заговори на Лиза. — Прекарах две години в лагера Кандалакша близо до Мурманск, на север, недалеч от Арктическия кръг. И за какво? Защото написах писмо на тази свиня Брежнев, в което протестирах срещу изпращането на съветски войски в Полша за потушаване на

размириците там. Това стана през декември 1970 г. Имам мъж и две дъщери. Съобщили им, че съм умряла в Кандалакша. Никога повече няма да ги видя.

— Съжалявам.

— Да. Ние всички съжаляваме. Съжалявам, че дойдох тук. Ако бях останала в Кандалакша, вече щях да съм мъртва. Просто червата ми се преобръщат, като си помисля, че продължавам да работя за тях. Американците, които са тук, включително и Тим, ги мразят, но ги мразят по някакъв особен, американски начин — в свободното си време, и го изразяват с идиотски мъртвешки хумор. Те просто не могат да си представят как може да ги мрази един руснак.

— Баба ми е била рускиня — отговори Лиза на руски. — Мисля, че ви разбирам.

— О! — очите на Джейн светнаха и тя отговори на английски: — Ще станем приятелки.

— Лиза има благородническа кръв — каза Холис на английски.

— Добре де, това ще ѝ го прости — направи гримаса Джейн.

Всички се разсмяха. Холис отново се смая от факта, че дори антикомунистически настроените руснаци бяха научени толкова силно да мразят Романови и старата аристокрация. Може би това бе един от най-големите успехи на Съветите в сътворяването на новия съветски гражданин. Така, останали без минало, към което да искат да се върнат, и с вродения си страх от бъдещето руснациите можеха да бъдат контролирани лесно. Изглежда, никой нямаше представа кой или какво би трявало да смени комунистическия режим. Това беше страна, лишена от въображение.

— Не бива да говорите руски — каза Тим Ландис на Лиза. — Това е сериозно нарушение.

— Малко е нелепо — отговори Лиза.

— Забранено ми е да уча Тим на руски — каза Джейн Ландис. — Това е един от начините, по които държат охраната настани от американците. Страхуват се от американското влияние.

— Но в такъв случай как имат доверие на курсантите? — попита Лиза.

— До известна степен, налага им се — отговори Джейн. — И вероятно по някакъв начин ги наблюдават в Щатите. Доколкото разбрах, те ги подлудяват от разпити с полиграф още преди да

напуснат това място — добави тя. — Ако забележат и най-малкото колебание, курсантът бива обявен за негоден и го отстраняват.

Тим Ландис почука по масата и посочи към тавана.

— Прати ги по дяволите — сви рамене Джейн.

Известно време пиха мълчаливо кафето, след това Лиза попита:

— Тази къща... тя си е само за вас, като жилище, или я използвате и като тренировъчна... как го наричате?

— Да, така е — отговори Джейн Ландис. — Използва се за подготовка на курсистите. Не е само за наше удобство. Сега имаме двама пансионери. Предполага се, че трябва да ги наричаме пансионери, тези две млади свине, които живеят тук. Изпращат ни ги няколко месеца преди да отпътуват, така че, слава Богу, не ни досаждат непрекъснато. Но когато са тук, с мен е много трудно да се живее. Нали така, Тим?

— Да.

— И вие ги учите как да се оправят в къщата?

— Това е — усмихна се тя. — Трябва да ги учим как да използват сифона на тоалетната. — Тя се разсмя.

— Джейн ги пере и им готови — услужливо добави Тим. — Те ми помагат да поправям къщата и в по-тежката домакинска работа. Разправям им по малко за живота вкъщи, за поправянето на различни неща и други такива.

— Тия двамата са истински задници — каза Джейн. — Единият от тях се опита да ме сваля, а после бе достатъчно нагъл, за да твърди, че било само в рамките на обучението.

— Къде са сега? — попита с усмивка Лиза.

— Днес имат урок по кормуване — каза Ландис, като си погледна часовника. — Карат нагоре-надолу по главния път. Руснаците купуват старите коли от посолството ви и ги докарват тук.

— Винаги съм се чудел за какво им са — кимна Холис. — Никога не съм виждал да ги карат в Москва.

— Е, сега вече знаете за какво им са — каза Ландис.

— Както ви е известно, повечето съветски граждани не могат да карат кола. Дори младежи като тези двамата, повечето от които са се готвили да станат пилоти, за Бога! Така че тези двамата — Сони и Марти — ще се върнат тук всеки момент и ако искате, ще имате възможност да ги видите.

— Добре — отговори Холис.

— Сони е онзи, който ме опипваше — каза Джейн Ландис на Лиза. — Дръж тази свиня под око. Има си хормонални проблеми.

— Разбрах.

Холис си пиеше кафето и зяпаше през широкия прозорец. Опитваше се да се постави на мястото на Тим Ландис и да си представи какво е било във военнопленническия лагер в Северен Виетнам, как след това са го прехвърлили във военнопленническия лагер на съветските военновъздушни сили, за да обучава пилотите им, и накрая прерастването на лагера в Школата за магии. След това жена, син. Близо две десетилетия. Кой беше Тим Ландис сега? Дори самият Тим не знаеше това. Искаха ли да се приберат вкъщи? Как ли щеше да реагира Маги Ландис? Беше се омъжила повторно преди десет години. Холис знаеше, защото познаваше офицер, който бе летял до Сан Диего за сватбата. При условие, че успееха да измъкнат тези хора от това място, какво щеше да стане с новите им жени и деца, трябваше ли да ги последват? С всеки следващ час, прекаран в лагера, Холис си задаваше все повече въпроси и намираше все по-малко отговори. Възможно бе обаче окончателният отговор да е, че просто всички ще умрат тук от старост.

Тим Ландис стана от масата, намери молив и бележник, написа нещо и го подаде на Холис. Холис прочете: „Знаете ли нещо за майор Додсън? Стигнал ли е до посолството?“

Холис написа в отговор: „Знаем за него по информация от Грегъри Фишър. Случаят с Грегъри Фишър е описан в американската преса. Додсън все още се издирва.“

Ландис прочете бележката, кимна и се обърна на другата страна. Холис помисли, че Тим плаче. Той смачка листа и го сложи в джоба си.

Джейн тъкмо се канеше да каже нещо, когато задната врата на кухнята се отвори и двама млади мъже на около двадесет и пет години влязоха в стаята.

— Здравейте. Кои са тези? — попита единият от тях.

Тим Ландис явно вече се бе овладял и ги представи. Холис огледа двамата курсанти. Марти беше леко набит и носеше сив анцуг и скиорско яке. Имаше приятно, усмихнато лице и Холис помисли, че изглежда почти безвреден. Сони беше необикновено красив, с къдрава

черна коса, тъмни очи и усмивка на устата, която според Холис някои жени биха намерили за чувствена.

— Приятно ми е да се запознаем — усмихна се Сони на Лиза. — Всички тук говорят само за вас.

— Така ли?

— Да. — Очите на Сони се впиха в нейните. — Тук има още само шест истински американки.

— Защо просто не си ги размножите на снимки?

Сони се засмя.

— Кажете, вие със Сам наистина ли сте влюбени, както разправят, или сте просто приятели?

— Престани, Сони — намеси се Марти.

— Това изобщо не ви влиза в работата — каза Лиза, като изгледа хладно Сони.

— Напротив. Искам да сваля поне една истинска американка, преди да ме прехвърлят оттък. — Той се усмихна.

Ударът на Холис уцели Сони в корема и той се преви на две. Младежът се залюля из стаята, като от устата му излизаха странни звуци, след това падна на колене, опитвайки се да възстанови дишането си.

— Ще си имате ли проблеми заради това? — попита Холис семейство Ландис.

— Отдавна си го просеше — отговори Тим Ландис и поклати глава. — Ще уредя всичко с наблюдаващия го офицер.

— Добър урок за него — добави Джейн Ландис. — Той, изглежда, не познава етикета, възприет при отношенията с жените.

— Някой кавалер с по-гореща кръв ще убие това момче в Щатите — вметна Марти, докато помагаше да отнесат Сони до кухнята.

— Благодарим за кафето — каза Холис на семейство Ландис.

Тим Ландис взе едно фенерче от шкафа.

— Ще ви потрябва, за да намерите обратния път.

— Пак ще си поговорим — каза Лиза на Джейн Ландис.

— И двамата много ми харесвате — отговори тя.

Тим Ландис излезе да ги изпрати и подаде фенерчето на Холис.

— Благодаря ви, че наминахте да ни видите. Някой ден ще ви поканим на вечеря. Джейн готови американска кухня.

— Лиза готови руска — каза Холис.

— Лека нощ — усмихна се Ландис. Тръгна да си върви, но после се върна. — А, сетих се нещо, Сам. Нещо, което ми каза Симс. Всъщност той знаеше какво се е случило с теб. Мислех си за някой друг.

Холис стоеше неподвижно в тъмнината с фенерчето в ръка.

— Симс каза, че двамата сте паднали заедно в океана — Ландис се бе приближил плътно до него. — Каза, че японците изпратили лодки, и го хванали, но теб успели да те измъкнат с Веселия зелен гигант. Съдба, нали?

— Да.

Ландис се приближи още повече и тихо продължи.

— Ърни Симс каза, че си плувал към него и си му крещял да се приближи към теб. Каза че ти е махал да се разкараш оттам, защото е мислел, че е смъртно ранен, но ти си продължил да се приближаваш и да го викаш. Каза че се е зарадвал, когато видял как вертолетът те спасява, радвал се е за теб, радвал се е, че има жив свидетел при залавянето му. — Ландис добави: — Той говореше с най-добри чувства за теб, Сам.

— Благодаря — кимна Холис и заедно с Лиза се отдалечиха от къщата.

— Добре ли си? — попита Лиза и стисна ръката му.

Той отново кимна. И така, помисли си, направих последните записи в пилотския си дневник и мога да го закрия.

Известно време вървяха в пълно мълчание, после Лиза се обади:

— Искаш ли да бъдеш сам?

— Не, повърви с мен. Говори ми.

— Добре... Един въпрос: защо удари Сони — защото е руснак, или защото ме сваляше?

— О, не знам. Предполагам, че преди всичко от мъжко честолюбие. Всъщност на мен ми е трудно да възприемам тези хора като руснаци. Просто видях млад негодник, който се държеше като простак.

— Не изглеждаше зле.

— Кучка.

Тя се усмихна и стисна ръката му. Те се прегърнаха и се целунаха.

— Сам... Сам...

— Да?

— Не ме изоставяй. Ще умра, ако ме оставиш. Не си взимай руска жена, ако останем тук.

— А какво ще кажеш само за приятелка?

— Не се шегувай!

— Извинявай.

Те продължиха надолу по пътеката и се насочиха към къщата, определена за тях.

— Как се женят хората тук? — попита Лиза.

— Мисля, че просто съобщават на другите, че са семейство.

— Ще се ожениш ли за мен?

— Да. Това означава ли, че си готова да работиш тук?

— Ще живея тук, но ще работя срещу тях. Някой ден ще бъдем отново свободни. Сигурна съм.

— Аз се чувствам свободен — каза той и взе ръката ѝ. — Бедният Тим Ландис току-що ми върна свободата.

— Знам.

Те продължиха да вървят по тъмната пътека към къщата си. Холис забеляза, че по другите пътеки също се движат светлинки — като самолети, загубени в нощта, които търсят своето летище, помисли той. Внезапно си спомни за един надпис, който висеше в параклиса на военновъздушната база във Фу-Бай. Това беше новогодишното послание на английския крал Джордж до поданиците, останали на бойното поле в началото на Втората световна война, и Холис си го спомняше съвсем ясно: „Аз казах на человека на прага на годината: «Дай ми светлина, така че да тръгна с вяра напред към неизвестното.» А мъжът ми отговори: «Повери съдбата си в ръцете на Бога. Той ще бъде за теб най-ярка светлина, повела те по път, по-сигурен от познатия.»“

[1] Става дума за употребата на „can“ и „know“ в английския език. — Б.пр. ↑

34.

Сам Холис коленичи пред камината в малката дневна и запали подпалките под дървата.

— Винаги съм обичала огъня в камината през студените зимни вечери — каза Лиза. — Това бе едно от нещата, които ми липсваха в Москва и на другите места, където съм работила.

— Е, на това работно място няма да ти липсва. — Той раздуха огъня.

— Предполагам, че човек може да се преструва — каза тя, загледана в разгарящите се пламъци. — Искам да кажа, докато сме в тази стая, само ти и аз. Можем да се преструваме, че сме си вкъщи, а не на шестдесет мили от Москва. Може би другите затворници са успели да не полулят именно благодарение на това.

Холис не беше напълно сигурен, че те са успели да не полулят. Спомни си какво им каза Тим Ландис за тъжните часове рано сутрин.

— Ще пуснеш ли видеото?

Тя отиде до рафтовете с книги от дясната страна на камината и разгледа видеокасетите.

— Какво по-точно искаш?

— Нещо шумно.

Тя избра „Роки 4“ и го превъртя до боя с руснака, след което седна на двойното канапе до Холис. Той я прегърна през раменете и заговори тихо.

— Как мина чаят със Сузи и приятелките ѝ?

— Ужасно. Не можах да се сдържа, станах и си тръгнах. Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Сам, тук има още шест американки. Две от тях са били отвлечени от Холандия, където са били на ски ваканция, а една друга, Саманта, е била отвлечена, докато се е разхождала из Карпатите в Румъния. Останалите три са обявени за изчезнали по време на плуване, две в Черно море и една в Балтийско море край бреговете на Източна Германия. Имало е и още две, но те са се самоубили.

Холис не каза нищо.

— Сам, просто ми се къса сърцето. Как могат тези мръсници да причиняват такива неща на хората? Да ги откъсват от семействата им... да им отнемат живота...

Известно време Холис съзерцаваше огъня, после каза:

— Те ни наричат Главния враг. С главна буква. Вярват, че ако Главният враг бъде победен, повечето от проблемите им ще се разрешат. Междувременно Америка отделя на Съветския съюз някакво внимание, равнозначно на 10 от работните ни проблеми.

Лиза се загледа в телевизора. Роки и руснакът се биеха и тълпата вече изпадаше в истерия.

— Този филм е глупав. Знам, че е глупав. Но защо не ми се струва така идиотски като първия път, когато го гледах?

— Разбирам какво имаш предвид — усмихна се Холис.

— И ти ли мислиш за тях като за Главния враг? — каза тя.

— Знаеш ли, понякога ми е приятно да мисля, че правя нещо и за тях — каза Холис и вдигна крака върху ниската масичка. — Естествено не говоря за членовете на партията и за КГБ. Имам предвид руските хора и другите националности, затворени извън нашия затвор. Не мога да забравя за Яблоня, Лиза. Такава, каквато беше, когато пристигнахме там, такава, каквато я видях от вертолета, и такава, каквато можеше да бъде, ако хората от Москва бяха различни.

Тя го погледна, след това положи глава на рамото му:

— Как ли се е измъкнал оттук майор Додсън?

— Все още не знам.

— Какво прави, докато ме нямаше?

— Буров идва.

— Какво искаше?

— Искаше просто да види как сме.

— Какъв мръсник!

— Не се оставяй тези хора да те прекупят, Лиза.

— Проблемът е в него. Той... той те удари... зашлели ми шамар... Той...

— Какво?

— Той беше... в килията ми... докато... жената ме претърсваше...

— Добре. Сега не мисли за това. Трябва да разбереш, че през цялото време той е искал да работим за него. Затова сме тук, а не на Лубянка. Затова и не ни причини нищо, което според него да не можем да му простим.

— Разбирам.

— Донесе ни и разни неща за четене — каза Холис. — Готова ли си да прочетеш за смъртта си?

Известно време тя мълчаливо гледа право пред себе си, после кимна.

Холис стана и отиде до едно шкафче на библиотеката. Върна се с куп вестници и списания и седна отново до нея. Протегна й лонгайлъндския „Нюз дей“, отворен на страницата с некролозите.

Лиза погледна към снимката си и прочете заглавието: „Лиза Роудс загинала при катастрофа“. Тя се изкашля.

— Сигурно майка ми им е дала тази стара снимка. Винаги я е харесвала...

Холис забеляза как на вестника капна една сълза и го взе от ръцете ѝ. Стана и наля две чаши бренди. Подаде ѝ едната и тя отпи. Опита се да се овладее.

— Семейството ми ме е погребало... Горкият татко. Струва ми се, че го виждам пред очите си как се опитва да сдържи сълзите си. — Тя погледна към Холис. — А ти? Твоето семейство?...

Холис отвори „Вашингтон пост“ на страницата с некролозите.

— Отдали са ми всички военни почести в Арлингтън. Вероятно родителите ми са недоволствали от това, че е трябвало да долетят от Япония.

Тя погледна към некролога и бавно го прочете.

— Не съм знаела, че си толкова значителна фигура.

— Просто обстоятелствата около смъртта ни са породили известен интерес. Ето... — той отвори едно по-късно издание на „Вашингтон пост“ и й посочи една статия в първия свитък със заглавие „САЩ приема съветското обяснение и нарича фаталната катастрофа нещастен случай“.

Тя го погледна, после отново се съсредоточи върху статията и прочете:

Държавният департамент заяви вчера, че е „задоволен по същество“ от обяснението, дадено от Съветския съюз за смъртта на двамата американци, загинали миналата седмица при катастрофата на съветски военен вертолет близо до руския град Минск. В изготвеното изявление, разпространено тук и в Москва, департаментът нарича катастрофата „трагична злополука“ и заявява, че не вижда причина в това да се търси някаква „злонамерена игра“.

Американското посолство в Москва е поискало от съветската страна да проведе пълно разследване на обстоятелствата около смъртта на полковник Самюъл Дж. Холис, 46 г., военно аташе от военновъздушните сили на САЩ, и Лиза Роудс, 29 г., заместник на завеждащия Отдела за връзки с обществеността при Информационната служба на САЩ. И двамата са били екстрадирани от страната, когато вертолетът, в който са летели, се е разбил по неизвестни причини. Фактът, че Холис и Роудс са били обявени за „персона нон грата“ от съветската страна и са пътували в руски военен вертолет без съпровод на други западни представители, когато е станала катастрофата, бе дал повод за беспокойство в Държавния департамент.

Чарлз Банкс, един от служителите в американското посолство в Москва, е казал, според цитат от вчерашното изявление, че посолството е „задоволено по същество“ от съветското обяснение за инцидента. Банкс е заявил, че няма повод да се смята, че Холис и Роудс са били обект на „злонамерени действия“. Вчера в Москва, в съветския вестник „Правда“, излезе статия в три колони за вертолетната катастрофа. В нея се казва, че пилотът на вертолета и неговият помощник също са загинали при катастрофата. „Правда“ рядко публикува материали за злополуки на територията на Съветския съюз и това кара американските дипломати да виждат в нея публично извинение за случая от страна на Кремъл.

Изявленietо на Държавния департамент бе публикувано вчера часове след погребението на Холис в

Националното гробище в Арлингтън, което бе съпроводено с всички военни почести. Роудс също е била погребана вчера в Сий Клиф, малко селище на Лонг Айънд, близо до Ню Йорк. Високопоставен служител на Държавния департамент каза, че вчерашното изявление е било публикувано, за да успокои семействата и за да сложи край на „неоправданите твърдения“ на пресата по повод на тяхната смърт.

Съветското правителство нареди на Холис и Роудс да напуснат страната преди две седмици, след като ги обвини, че са предприели непозволено пътуване с автомобил през страната. Държавният департамент отказа да потвърди или отрече съветските обвинения, но говорител на американското посолство в Москва призна, че по това време Холис е бил изпратен от посолството до Можайск със знанието и разрешението на съветското правителство, за да изиска тялото на американския турист Грегъри Фишър, 23 г., от Ню Каана, Кънектикът. Фишър загинал при автомобилна катастрофа в околностите на Москва по-рано този месец и според думите на говорителя Холис е разследвал този случай. Както каза говорителят, Роудс е придружила Холис до Можайск, защото били приятели, а не защото е била изпратена с мисия от посолството. Но независимо от това и двамата са разполагали с пропуски, издадени от съветското правителство, които са необходими за служителите на посолството при пътуване извън Москва.

Като компенсация за експулсирането на Холис и Роудс Държавният департамент е разпоредил експулсирането на двама от служителите на съветското посолство във Вашингтон. Официален представител на Държавния департамент отрече, че тази поредица от експулсирации, след редица години на добри дипломатически отношения, може да се разглежда като сигнал за забавяне в пропукването на леда. „Това е само отделен инцидент — казал служителят — и няма да се

отрази на развиващите се отношения и инициативи между двете страни.“

Членовете на семейство Фишър заявиха вчера, че все още не са доволни от обяснението, което Съветският съюз и Държавният департамент дават за смъртта на Грегъри Фишър. Един от членовете на семейството заяви, че намира за „странно“, че Холис и Роудс били експулсирани, а по-късно и загинали, след като започнали да разследват смъртта на Фишър. Но от Държавния департамент казаха, че не виждат връзка между двета случая.

Решението на Кремъл за експулсирането на Холис и Роудс се оценява като твърде строго от американските дипломати, които казаха, че обикновено съветското правителство се ограничава с изпращане на формални оплаквания в случаите, когато открие нарушения на ограниченията за пътуване из страната. Острата реакция от съветска страна подтикна някои от западните дипломати да признаят, че Холис и Роудс вероятно са се възползвали от пътуването, за да огледат строго охраняваните съветски военни обекти в този район. Но Пентагонът и Информационната служба на САЩ решително отрекоха възможността Холис и Роудс да са били въвлечени в каквато и да било дейност, свързана с „наблюдение и шпионаж“. Информационната служба на САЩ разпространи остро изявление, в което подчертава, че служителите му „никога не са участвали и никога няма да участват“ в разузнавачески дейности. „Информационната служба на САЩ не е част от този свят“, каза говорителят на Информационната служба. Говорителят на Пентагона призна, че „в някои страни, включително и в Съветския съюз, посолствата използват военните аташета за събиране на информация за разузнаването“, но отрече Холис да е взимал участие в подобна работа. Приятели на семейство Холис казаха, че баща му, генералът от авиацията Бенджамин Холис, е поискал от Пентагона подробна информация около смъртта на сина си. Един от тях заяви, че генерал Холис е бил загрижен, защото тялото на сина му

било така обгоряло, че не могло да бъде разпознато със сигурност.

Високопоставен служител в посолството в Москва, посетил мястото на катастрофата, казал на Джералдин Калахан от московското представителство на „Вашингтон пост“, че след като се разбил, вертолетът изгорял с „неестествена интензивност“, а огънят бил толкова силен, че напълно изпепелил четирите тела на борда. „Останките бяха просто прах и парчета кости и разпознаването им бе напълно невъзможно“ — уточнил той.

Пентагонът отказа да коментира състоянието на телата и желанието на генерал Холис за допълнителна информация. Но говорителят на Пентагона, генерал Ърл Вандермулън, каза вчера, че „военният вертолет е бил с турбореактивен двигател и че не е невъзможно пожарът, възникнал при катастрофа с такъв тип вертолет, да предизвика изключително буен огън, особено ако резервоарите му не са били пълни“. Семейство Холис не направи никакво изявление и отказа да говори с журналистите по време на погребението.

Държавният департамент съобщи, че съветското правителство дало за злополуката следната информация:

Холис и Роудс се качили на полет на Pan Am 415 миналия петък в Москва, като се предполагало, че това трябва да бъде директен рейс от Москва до Франкфурт. Самолетът бил принуден да направи аварийно кацане в Минск, след като съветските власти съобщили на пилота по радиото, че в самолета има поставена бомба. Поради дипломатическия си статут Холис и Роудс били информирани от служителите в Минск, че могат незабавно да се завърнат в Москва с военен вертолет, който ще ги достави навреме за полета на Lufthansa до Франкфурт. Вертолетът с Холис и Роудс на борда катастрофирал петнадесет минути след като напуснал летището в Минск.

Майк Салерно, кореспондент на „Пасифик Нюз Сървис“, каза, че седял до Холис и Роудс при излитането на самолета на Pan Am от Москва. Според думите му Холис и

Роудс се зарадвали на възможността да се завърнат в Москва с вертолет. Те го помолили да уведоми американското посолство за измененията в плановете им за полетите, което той и направил. „Съветските власти ми предложиха също да се кача във вертолета до Москва — каза Салерно, — но аз нямах нищо против да поостана в Минск. Сам Холис и Лиза Роудс бързаха, за да хванат връзката за другия полет във Франкфурт.“ Говорител на Пан Ам съобщи, че съветските власти задържали самолета в Минск цяла нощ, преди да му разрешат да продължи полета си, а пътниците прекарали нощта в местния хотел. Съветската страна отказа да даде информация за бомбата.

Приятели на семейството казаха, че генерал Холис посрещнал тялото на сина си в сряда във военновъздушната база „Андрюс“. Полковник Холис е бил женен, но живеел разделен от жена си Катрин през последните шест месеца, както съобщи един приятел на семейството. Катрин Холис пристигна вчера във Вашингтон от дома си в Лондон, за да присъства на погребението, но отказа да говори с журналистите.

Роудс бе погребана миналата седмица в Сий Клиф, Ню Йорк. Майка ѝ, Ива Роудс, описа дъщеря си като „enerгична млада жена, която се гордеела с работата си“ и била „почитателка на руския език и култура“. Говорител на Информационната служба на САЩ каза, че Роудс била смятана за „много добър служител“ от колегите си. Проявява определен интерес към руската история. Работела в Информационната служба от шест години, последните две от които в Москва.

Холис, изявен ветеран от войната във Виетнам, постъпил в авиацията през 1962 г. като выпускник на военновъздушната академия на САЩ. Отговарял за поддържането на връзки със съветската армия, от взаимен интерес за двете страни.

Държавният департамент заяви, че смята случая за приключен, освен ако не се появи „съществена нова информация“ във връзка с „катастрофата на вертолета“.

Лиза затвори вестника и се загледа в горящите дърва. Холис наля още две чаши бренди. Забеляза, че бузите ѝ са облени в сълзи.

— Те нищо не подозират — каза накрая тя.

— Поне не официално. — Но Сет...

Холис леко се подразни, но отговори:

— Да, Сет вероятно знае.

— Нямаме нужда от него, за да се измъкнем оттук — каза тя, почувствала раздразнението му. — Можем да се справим и сами. Ти успя да ни измъкнеш от Можайск и от държавния кооператив.

— Точно така. Ще поработим върху това заедно.

Тя погледна към вестниците, разпилени по масата, стана, събра ги и ги хвърли в огъня. Пламъците осветиха цялата стая и Холис огледа лицето ѝ във внезапната ярка светлина. Помисли си, че Лиза вече бе на път да се овладее. Забеляза, че някъде между Арбат и това място бе доста остаряла.

Седна до него на двойното канапе и хвана ръката му. Филмът на видеото продължаваше да се върти, огънят гореше, а брэндито започна да ги хваща. И двамата заспаха.

Чукане по вратата събуди Холис и той седна. Видеофилмът беше свършил, а огънят гаснеше. Часовникът на камината показваше 10,15 вечерта. Той се изправи.

— Къде отиваш? — промърмори събудилата се Лиза.

На вратата се почука отново. Холис отвори. На студа отвън стоеше мъж на около петдесет години, облечен в яке за ски.

— Извинете за беспокойството, полковник. Срещнахме се в гората. Аз съм Луи Пул. Може ли да вляза за малко?

— Зависи. Роден сте Луи Пул, или сте един от летящите червеи на Буров?

Капитан Пул се усмихна.

— Предполагам, че срещата на пътеката може да се сметне и за нагласена, но мога да ви заведа при петдесетина души тук, които бяха в Ханой заедно с мен.

— Заповядайте.

Пул влезе и поздрави Лиза. Застана до огъня, за да се стопли, след това каза:

— Може ли да пуснем малко музика?

Лиза постави една от касетите на Додсън в портативния радиокасетофон и стаята се изпълни с гласа на черна госпъл певица.

— Почти са се отказали да подслушват къщите, защото откриваме микрофоните и ги изключваме. Освен това пускаме музика или използваме жестове и пишем. Всички владеем езика на знаците. Някой намери книга за него в библиотеката още преди години и докато руснаците се усетят, ние вече бяхме усвоили говоренето със знаци.

— В посолството също използвахме опростен знаков език — кимна Лиза.

— Да. Значи разбирате за какво става въпрос. Може би цялата къща е пълна с подслушвателни устройства специално за вас. Съветска технология. Но мисля, че все още не са създали една пристрастна за еднофамилна къща.

— Бренди? — попита Холис.

— С удоволствие.

Холис му наля малко в чашата. Пул го изпи и продължи.

— Трябва много да внимавате с насочените микрофони извън къщите. Те са монтирани на наблюдателните кули. Добре е да се смишавате в деретата иоловете и да шумолите с клони, докато говорите.

— Предполагам, че има много неща, които трябва да научим — обади се Холис.

— Да. Мога да ви организирам една работна среща в близките два дни.

— Много мило от ваша страна, капитане.

— Лю. Нека ви се представя малко по-подробно. Аз съм адютантът на генерал Остин. Познато ли ви е това име?

— Разбира се — отговори Холис. — Той беше командир на Осми тактически отряд в Ку Чи. Единственият свален американски генерал. Безследно изчезнал, смята се за мъртъв.

— Да. Но той си е съвсем жив. Според правилника в лагера между нас няма началник, заместник-началник или каквато и да е ръководна длъжност. Но ние всички сме военни, нали така? Затова, както сме обучени да го правим, създадохме нелегална организация в лагера за военнопленници. Разбирате ли?

Холис кимна.

— Може би с изненада ще откриете, полковник Холис, че духът на съпротивата продължава да съществува тук след близо две десетилетия. Надявам се, че това не ви учудва.

Холис не отговори.

— Въпреки че, откровено казано — продължи той, — не сме направили много, като изключим използването на всички възможности за саботиране на учебната програма. Всъщност, като равносметка на бягствата, Додсън е едва вторият човек, който сме успели да измъкнем оттук. Комитетът по бягствата изprobва буквално всичко известно от анализите за бягства от затворнически лагери, включително и полета с балон с нагорещен въздух. Но изглежда, между нас има предатели, или пък това са руските жени, макар да се предполага, че те не би трябвало да знаят за плановете ни за бягство. А може и просто разузнаването на КГБ да работи твърде добре. Но каквато и да е истината, досега нямахме никакъв успех.

— Какво се случи с първия избягал? — попита Лиза.

— Това бе Джини Ромеро, капитан от авиацията. Хванаха го и го разстреляха на спортното игрище с още петима души, за да ни послужи за урок. Това се случи преди девет години.

— А Додсън? — попита Холис. — Той как успя да се измъкне?

— Нямам право да ви кажа.

— Добре.

Пул погледна към Холис и Лиза и продължи.

— Вашето присъствие тук събуди много надежди — погледът му потърси очите на Холис и той попита: — Основателно или не?

— Сега не съм готов да ви отговоря — отвърна Холис. Стори му се, че Пул възприе думите му като положителен отговор.

— Добре, причината да дойда тук е да ви поканя на среща с генерал Остин — каза Пул.

— Сега?

— Да. Сега.

Холис се замисли за момент, след това отговори:

— Предполагам, не се надявате при тези обстоятелства да приема властта на генерал Остин?

— Мисля че разбирам.

— Добре, капитане, ще бъда съвсем откровен, разберете ме правилно. Аз заемам реална и почетна длъжност като действащ

полковник от авиацията на САЩ. Статутът на вашите хора в известен смисъл е спорен.

Пул погледна Холис, после се обрна и се втренчи в огъня.

— Добре. Всъщност генерал Остин допускаше, че може да кажете това. Поканата му не е заповед. Дори, ако желаете, мога да го помоля той да дойде тук.

— Няма да е необходимо, при условие че приемете позицията ми.

— Приемам я.

— Тогава водете ни, капитане — каза Холис и взе канадките от закачалката.

Холис, Лиза и Пул излязоха в студената нощ, а Пул осветяваше с фенерче пътя пред тях.

— Има ли вечерен час? — каза Холис.

— Не. По-рано имаше много строги правила и ограничения. Сега са останали съвсем малко. Руснаците бавно загряват — добави той, — но в крайна сметка осъзнаха, че тоталитарните методи не отговарят на целите им, а и отнемат твърде много време. И макар че управляват тази изостанала страна със страх и насилие, това е най-свободната квадратна миля в Съветския съюз.

— Разбирам. Идеята на Буров ли е?

— До голяма степен. Той е живял няколко години в скандинавските страни и там е научил, че добре нахраненото свободно население може да бъде не по-малко продуктивно и готово да сътрудничи от тероризираното. Това е голяма крачка напред за един руснак — разсмя се невесело Пул.

Те излязоха на главния път близо до стените на Пост 000. Завиха надясно, на изток към щаба, и продължиха да вървят рамо до рамо по неосветения път.

— Следим много внимателно събитията по света — каза Пул — и може би сме по-добре осведомени за съветско-американските отношения от средния американец, живеещ в страната си. И определено знаем повече от всички руснаци под нивото на Кремъл.

По пътя срещу тях се зададоха фарове. Колата забави ход и спря, пред тях, като фаровете й ослепително блестяха в очите им.

Тримата се приближиха към шофьорското място и когато светлината вече не ги заслепяваща, Холис разпозна колата — Понтиак

Транс Ам. Зад волана седеше полковник Буров.

— Добър вечер, госпожице Роудс, капитан Пул, полковник Холис — каза той.

Отговори му само Пул.

Холис забеляза, че предното стъкло на понтиака беше здраво, а по цялата кола не личаха никакви следи от удар.

— Да, колата на господин Фишър — каза Буров. — Всъщност предполагам, че той изобщо не е катастрофирал. Поне не с тази кола.

— Буров потупа волана. — Хубава машина.

Лиза застана до Холис.

— Мръсник! — каза тя.

Буров не ѝ обърна никакво внимание.

— Седалките са от истинска кожа, има и еъркъндишън. Всички ли карате такива коли у вас? — обърна се той към Холис.

Холис погледна ниската лъскава кола, чийто двигател меко бръмчеше на самотния път сред руската борова гора, и униформения офицер от КГБ зад волана.

Буров разбра, че няма да получи отговор, и продължи.

— Отивам малко да покарам. Бих ви поканил да дойдете с мен и да ми покажете някои неща, но ще напускам пределите на лагера. Искам да изляза на магистралата за Минск и да видя дали наистина може да вдигне 140 мили в час. За съжаление мога да я изкарвам само нощем — добави Буров, — когато наоколо няма чужденци. Някой може да я види и да събере две и две, както казвате вие.

— Надявам се, че ще се пребиете с нея — каза Лиза.

— Това не би било добре — погледна я Буров. — Моето присъствие е най-големият късмет, който е имал този лагер. Ако аз си отида — кой знае? — Той отново погледна към Холис.

— Предполагам, че отивате да посетите генерал Остин. Или сте тръгнали да берете гъби?

— Генерал Остин — отвърна Холис. — Ще ни закарате ли?

— Опасявам се, че ако ви пусна да влезете в тази кола — разсмя се Буров, — съблазънта да направите някоя глупост ще бъде твърде голяма. Както открих, вие с госпожица Роудс имате доста неуравновесени характери. — Буров вдигна дясната си ръка и им показа автоматичния си пистолет. — Така че ще се наложи да повървите пеша. Добре е за сърцето. Приятна вечер. — Холис включи

на скорост и даде газ. Понтиакът избръмча, подскочи и спря. Буров запали отново и успя да потегли с леко свистене на гумите. Холис се загледа в стоповете му, които се отдалечаваха към главния вход. Под осветения номер на бронята на колата имаше надпис: „Военнопленниците и безследно изчезналите не са забравени!“

— Все пак се надявам, че ще се пребие — каза Лиза и се обръна към Холис. — Отвратително е. Да кара колата на человека, когото е убил. Той е луд.

— Това ли е колата на американското момче, загинало при катастрофата? Фишър? — попита Пул.

— Да.

— Четохме за случая в американската преса. А Ландис ни каза, че знаете за Додсън от Фишър. Срещули ли са се? Фишър успял ли е да влезе във връзка с посолството?

— Не мога да говоря за това сега — каза Холис.

Пул кимна и попита:

— Къде точно се намираме?

— Къде мислите, че се намирате? — погледна го Холис.

— На няколко километра на север от Бородинското поле — отговори Пул.

Холис кимна.

— Разбрахме го по време на полета, с който ни докараха от Ханой — беше ясно, че кацнахме в континентална Русия. Потвърдихме го и по наблюдения на слънцето и звездите. Климатът също е по-скоро характерен за Средна Русия, а не за Сибир. Но най-важният показател са всички тези самолети, които се снишават в югоизточна посока. С годините трафикът се увеличава. Решихме, че вероятно отиват към Москва.

— А как отгатнахме, че сте близо до Бородино?

— По топовната стрелба — отговори Пул. — На всеки седми септември и на петнайсети и шестнайсети ноември се чува салют от двадесет и един топовни изстрела на няколко километра на юг. Това са годишнините от двете битки при Бородино. Нали така?

Холис отново кимна. Всъщност предишната година той бе присъстввал лично на церемонията.

— Е — каза Пул, — предполагам, че въпросът всъщност е: Стигнал ли е Додсън до посолството?

— Да, това е въпросът — отговори Холис.

Продължиха да вървят. Когато минаваха пред массивната сграда на щаба, Пул попита:

— Прекарахте известно време в задните стаи, нали?

— Според руските стандарти не твърде много — отговори Холис.

— Почти всички тук са минали през камерите. Но Буров има поизтънчени методи за наказание. Хвърлянето на инструкторите в килиите понижава продуктивността им, затова затваря там руските ни жени и приятелки, когато някой наруши правилата. Сега повечето от нас имат жени и деца — заложници на съдбата, — така че в известен смисъл ни стана по-трудно да действаме.

Пътят зави и се спусна надолу зад завоя и Холис осъзна, че внезапно е станало по-тъмно. Вдигна поглед към небето, но видя само тъмнина.

— Маскировъчната мрежа — обясни Пул.

Холис се сети, че това е районът с маскировъчно покритие, който бе забелязан от вертолета.

— Сам, погледни! — извика Лиза.

Пред тях Холис видя слаби лампи, окачени на електрическите стълбове. Когато приближиха, той съзря павиран паркинг с бели маркировъчни линии. Зад паркинга се виждаше редица от десетина тъмни витрини на магазини, които много наподобяваха на търговски център в крайните квартали на голям град. Най-големият магазин в редицата беше обширен „7-иhevън“^[1] с отличителните бели, зелени и червени цветове на рекламиата.

— Виж, това е магазинът, който търсехме по пътя за Можайск.

— Невероятно — каза Лиза, загледана в него.

Тя тръгна през слабо осветения паркинг към редицата магазини от червени тухли. Холис и Пул я последваха.

Вляво имаше обществена пералня на самообслужване, банков клон на Северноамериканската банка, магазин за алкохолни напитки, „Суинис Ликърс“, бръснарница с име „Майн Ивент“ и козметичен салон „Тресис“. Вдясно се намираха магазинът за домашни потреби на Кругър, канцеларски магазин, магазин за цигари, аптека, имаше и книжарница с видео и аудиокасети, а в края на редицата се виждаше закусвалнята „Дънкин Донътс“.

— Всичко това законно ли е? — попита Холис.

— Не. Но се опитваме да докараме представителство на туристическата фирма, работеща с „Америкън Експрес“.

Холис подмина закусвалнята и надникна през витрината на книжарницата.

— Макар и в различна степен, всички тези магазини са тренировъчни площадки — каза Пул. — Пазарува се с лагерните талони, с изключение на книжарницата. Там всичко се взима само под наем. Тя е нещо като аудио и видео библиотека, но е оформена като нормална книжарница с цел обучение. Получаваме широк спектър публикации, книги, видеокасети, както и някои прилични аудиокасети и площи.

Лиза погледна към изложените на витрината нови луксозни издания на американска и английска художествена и научна литература.

— Някои от тези книги ги нямаше дори в книжарницата на посолството. — Видя класическата книга на Джон Барън „КГБ“ и публикацията на съветския политически емигрант Аркади Шевченко „Разрыв с Москва“. — И те ви разрешават... на вас и на така наречените студенти, да четете тези неща?

— Те просто нямат избор, не е ли така? — отговори Пул. — Ако не ги прочетат сега, ще ги прочетат в Щатите, където това може да промени мирогледа им. Така че тук ги ваксинират срещу истината.

Холис надникна през витрините на магазина за канцеларски материали и аптеката.

— На вас тук, изглежда, нищо не ви липсва.

— В материално отношение не, полковник. Знаете какво ни липсва.

Холис не отговори, а продължи към магазина за домашни потреби.

— Повечето от стоките са американски.

— Да — отговори Пул. — Повечето от домакинските уреди и мебелировката в лагера са американски. Така нещата са еднотипни и по-лесно се поддържат. Затова и всичко работи.

— Сами ли си ги поправяте?

— Да, с помощта на курсантите. Повечето съветски мъже не са много сръчни в домакинските ремонти. Предполагам, че това е така,

защото живеят в държавни жилища, които оставят да се разпадат. Учим ги как да поправят всичко вкъщи през почивните дни. — Пул се усмихна. — Така че един ден, когато американските им съпруги им мрънкат да поправят някое течащо кранче, да могат да се оправят, без да викат водопроводчика. Или както казваме — добави Пул: — Колко руснаци са необходими, за да се смени една крушка? — Десет. Девет, за да попълнят формулярите за крушката, и един, за да я завие.

Холис, Лиза и Пул се приближиха до огромната стъклена витрина на „7-илевън“-а.

— Тук купуваме повечето от пакетираната храна и консервите — обясни Пул. — Част от тях са американски, част финландски, има и съветски. В зависимост от доставките. Прясното месо и зеленчуците купуваме от склада близо до главния вход, взимаме каквото има, макар че съществува купонна система. Това е като навсякъде другаде в страната.

— Но доколкото разбрах, вие тук получавате заплати? — каза Холис.

— Да. Тези талони... — Пул извади петдоларова банкнота от портфейла си и подаде на Холис.

Двамата с Лиза я разгледаха на слабата светлина на уличната лампа. Банкнотата изглеждаше като пет долара, но всъщност беше цветно ксерокопие. Единствената разлика беше лошото качество на хартията и обратната страна, на която нямаше нищо.

— Това е част от психологическия им подход, с който се опитват да ни предпазят да не станем истински зомбита — каза Пул. — Трябва да балансираме личния си бюджет и други такива неща. Курсантите също. Те например си плащат за това, че живеят у нас. Банковите операции и финансовите въпроси са едни от най-важните части в учебната програма. Okaza се, че е много по-трудно, отколкото предполагате, да обучите тези хора на чувство за финансова отговорност. Те са свикнали да изхарчват месечната си заплата за първите потребителски стоки, които видят по пътя си на връщане от работа. Но все пак икономическият модел тук не е много близо до действителността — добави Пул. — Например не плащаме данъци. — Той се усмихна.

— Откъде взимат всички тези американски реклами и други съоръжения за магазините? — попита Лиза. — Например надписа „7-

и левън“?

— Пристигат от Москва — отговори Пул. — Предполагам, че бихте го нарекли нещо като ателие за декори. Оттам са и материалите за представителството на Северноамериканската банка. По-дребните неща, потребителските стоки и така нататък идват по дипломатическите куриери или чрез Центъра за международна търговия в Москва. Видях снимка на тази сграда в едно списание. Построена е от Армънд Хамър. Прилича на сградата Тръмп в Ню Йорк. Цялата е от стъкло, месинг и мрамор. Е, това е една истинска малка Америка, нали? Вие били ли сте там?

— Да — отговори Лиза. — Точно така изглежда. Нещо като открита врата към Запада.

— Много повече, отколкото предполагате — отклика Пул. — Изпращат курсантите да живеят в хотела като награда за завършване на школата. Прекарват там един месец, като се срещат със западни бизнесмени и видни личности. Нещо като спирка по пътя към целта. След това заминават на Запад.

Холис продължи надолу по редицата, подмина пералнята и банката и спря пред витрината на „Суинис Ликърс“. Започна да разглежда стоката и реклами на витрината на различни западни спиртоварни и винарски изби. Имаше професионално изработена реклама на световноизвестни италиански вина със снимки от слънчева Италия и малки хартиени италиански знаменца. В една плетена кошница бяха подредени бутилки „Принципеса Гави“ и „Банфи Брунело ди Монталчино“, две много популярни вина, внасяни в големи количества в Америка.

— Това са много хубави вина. Можете ли да си ги купувате? — попита Лиза.

— Можем да купуваме вината, преди да се вкиснат. Понякога можем да купуваме и западни концентрати. Зависи от доставките. Можем да купуваме всичко съветско, което пожелаем. — След това добави: — Всички много се смяхме, когато прочетохме, че водката „Столичная“ е започнала да става популярно питие в Америка. Винаги съм готов да пийна един бърбън „Кентъки“.

— Казаха ми, че тук има и други тренировъчни съоръжения — обади се Холис. — Кухни, канцеларии и други.

— Те са точно тук, под краката ви. Има широк подземен тунел. Слиза се по стълбите зад магазините. Долу има обширен офис със стая за приемане на посетители. Направена е, за да могат студентите да се запознаят с деловия етикет и офис техниката. Компютри, копирни машини, машини за охлаждане на напитки, електрически бормашини. Столова. Има и зала, в която проектират току-що излезлите по екраните филми, незаписани още на видеокасети. Не знам как ги доставят. Има и две изключително модерни домашни кухни, обширна библиотека с наръчници, регистратури на хотел и на мотел, модел на митническа служба на летище и кантора за коли под наем, където две неприятни рускини обиждат хората. Изобщо не им се налага да играят. Някога са били държавни чиновнички. Курсистите намират за забавен факта, че държавната транспортна фирма обобщава модела на съветския живот. — Пул се усмихна и продължи. — Долу репетират закриване на фирмии, интервюта за работа и така нататък. Най-обичаното развлечение е брокерската фирма на И. Ф. Хътън — добави той.

— И на борса ли си играят тук? — попита Лиза.

— Основното развлечение на капиталистическите паразити — усмихна се Пул. — Там играят всички — курсантите, инструкторите и жените. Руснаците ни изпращат по въздушна поща борсовите котировки, така Школата за магии изостава само с два дни от Уолстрийт. — Той мрачно се засмя. — Всички пострадахме по време на борсовата криза през 1987-а. Но сега вече съм с печалба от около шест хиляди долара.

Холис и Лиза се спогледаха.

— Учебната програма тук е твърде широкообхватна — продължи Пул. — Но като оставим на страна езика и социалните навици, не може да се навлезе в дълбочината на проблемите, трудно е да се въведат познанията и жизненият опит на един 25-годишен американец в главата на руснак на същата възраст за краткия период от тринадесет — четиринадесет месеца. Това е средната продължителност на престоя им тук. Разбира се, те пристигат с добър английски и някакви познания за Америка. Всички са завършили разузнаваческата школа на съветските военновъздушни сили близо до Москва и Института за Америка и Канада.

Холис кимна. Като офицер от разузнаването можеше да оцени добре изготвената програма. И докато американските разузнавателни служби бяха пренасочили основното си внимание от хората към сателитите, статистическите анализи и други пасивни методи за събиране на информация, съветската страна продължаваше да разчита главно на човешкия фактор. „Това е твърде иронично, помисли си Холис, като се има предвид мястото на индивида в ценностните системи на двете общества.“ Холис винаги бе вярвал, че съветският подход, който поставяше на първо място човека, разузнавача, бе по-правилният. Алеви също вярваше в събирането на разузнаваческа информация чрез шпионска мрежа от хора. Холис подозираше, че това бе и една от причините те с Лиза да се намират в Школата за магии.

Лиза надникна през прозорците на бръснарницата и на козметичния център и попита Пул:

— А жените от лагера наистина ли идват да си правят тук косите?

— О, да. Фризьорите и в двата салона са от ГУЛАГ. Всички служители тук са дошли от ГУЛАГ, повечето са жени, които вече са женени или поддържат връзки с американските инструктори. Тук живеем в един странен малък свят. Както виждате, обстановката е като в крайните градски квартали. Предполагам, че е така, защото повечето от нас са от крайните квартали.

— Но няма нито коли, нито градски транспорт — каза Холис.

— Не. Нито пък туристическа компания. — За момент Пул сякаш се замисли за нещо, после продължи. — Населението на несъществуващия град леко надхвърля хиляда души. При последното преброяване бе установено, че има двеста осемдесет и двама бивши американски пилоти и приблизително същия брой руски жени, плюс децата им. Освен това тук са и шестте отвлечени американки — вече седем, има и известно количество руски обслужващ персонал и медицински лица, също от ГУЛАГ. След това идват курсантите, разбира се — те са около триста във всеки един момент. Има и около петдесет руснаци — наставници, както ги наричат. Всъщност това са офицери — наблюдатели — по един на всеки шест курсанти. Следват офицерите от разузнавателната служба на КГБ, които могат да говорят и разбират английски. След това поделението за охрана на КГБ, около шестстотин души, които живеят предимно в собствения си лагер и

патрулират по периметъра. Всъщност ние не ги смятаме за част от населението на лагера. Никога не ни се налага да си имаме работа с тях, а на тях им е забранено да се опитват да влязат във връзка с нас.

Пул замълча за момент и после си пое дълбоко дъх.

— Ето това е. Хиляда души, които живеят на тази нещастна квадратна миля, като по цял ден се преструват. Преструват се до момента, в който преструката заприлича на действителност, а действителността, за която четем и която гледаме на видеокасетите, заприлича на репортаж от някоя измислена планета. Да ви кажа, понякога си мисля, че съм луд за освидетелстване, а понякога си мисля, че руснаците са ненормални. — Той погледна Холис, после Лиза. — Вие сте пристигнали току-що. Какво мислите?

— Ще се въздържа от оценка, въпреки че смяtam, че няма значение дали всички сте полуреди или не. За мен проблемът с това място е, че то работи.

— Да, така е — кимна капитан Пул. — Тук сме обучили хиляди малки чудовища. Дано Господ да ни прости.

Прекосиха отново паркинга, върнаха се на главния път и продължиха по-нататък.

— Може ли да ви попитам нещо, капитане? — каза Лиза. — Имали ли сте някога чувството, че нашият начин на живот... съблазнява тези курсанти?

Пул се приближи още повече към тях и тихо отговори:

— Да. Но мисля, че това е само повърхностно. Така както един американец би могъл да бъде съблазнен от Таити или Париж. Те не искат всичко това за тяхната страна. Или може би някои от тях го искат, но само при спазване на техните условия.

— Руснаците все още отъждествяват материалното благополучие и добрия живот с духовната поквара — кимна Лиза.

— Вие наистина познавате руснаците — изгледа я Пул, докато вървяха. — Те са просто обсебени от тази мисъл. Нямат Бог, но се тревожат за духовния си живот, живеят в бедност, което се предполага да е добре за руските им души. Въпреки това се стремят да откраднат всичко, което им попадне под ръка, и питат за още. А малкото, които се добират до богатство, бързо се отдават на хедонизъм и затъват в него, защото нямат водеща светлина, ако разбирате какво имам предвид.

— Това не е специфично само за руснаците — отбеляза Холис.

— Така е — съгласи се Пул, — но има нещо, което е. Повечето от тях сякаш притежават някаква тъмна вътрешна същност, непроницаем център, който не пропуска до себе си заобикалящата ги светлина. Няма значение колко книги четат и колко филми гледат. Те нито чуват, нито виждат. Естествено има единици, и дори не само единици, може би 2% от тях, които се отварят към външния свят. Но щом това се случи, наставниците бързо ги намират, макар че те се опитват да се прикриват. И КГБ ги отстранява. Може би сме успели да изпратим няколко пробудени люде от тук. Но не вярвам да са успели да вземат устния изпит — така наричаме маратона от полиграфски сеанси, през които трябва да минат. — Пул продължи да говори все така тихо на Лиза и Холис. — Все се надяваме, че един от тях ще успее да стигне до Америка и да отиде в най-близкото бюро на ФБР с шпионската история на века. Случило ли се е такова нещо? — попита той.

Холис поклати глава.

— Невероятно.

Холис се радваше, че благодарение на Пул има възможността да открие, че мъжете тук продължаваха да се чувстват като американски воини и все така презираха руснаците.

— Колко са американските военни, затворени тук? — попита Холис.

— Трудно е да се каже. От началото, тоест от около 1965-а до края на въздушната война над Северен Виетнам през 1973-а оттук минаха стотици мъже. Повечето от тях сега са мъртви. Съставихме списък от близо четиристотин и петдесет авиатори, за които знаем, че са застреляни, умрели от недохранване или са се самоубили. Бяха бурни времена, а и ние нямахме възможност да водим точна статистика. Но сега имаме този списък — прошепна Пул, — скрили сме няколко копия на различни места в лагера.

Холис спря и тримата застанаха много близо с лице един към друг.

— Мога ли да получа списък на загиналите?

— Да, разбира се.

— И справка за хората, които са тук сега?

— Да.

— Джак Додсън разполагаше ли с тази информация?

— Разбира се. Нима искате да кажете, че може да успеете да изнесете тази информация вън оттук?

— Не съм казал, но очевидно мисля за нещо такова.

Пул кимна.

— Има и друго, което трябва да знаете — каза той. — След подписването на Парижкия мирен договор, когато вече се предполагаше, че всички военнопленници са освободени, тук продължиха да пристигат американски пилоти от северновиетнамските затвори. Както можете да се досетите, те бяха в изключително лошо състояние. В средата и края на седемдесетте оттук минаха петдесетина такива мъже. Последният пристигна през 1979-а. — Пул погледна към Холис. — Тези хора казаха, че в северновиетнамските лагери за военнопленници все още има американци. Имаме списък на хората, които ни дадоха тази информация, и на американските военнопленници, които са останали в Северен Виетнам. — Пул премести погледа си от Холис към Лиза, докато продължаваха да стоят лице в лице в тесен кръг, и добави: — За това сме подписали и показания. Имаме и списък на двеста осемдесет и двамата души, които са тук сега, придружени от подписи, положени под декларации, свидетелстващи за положението им на затворници тук и разкриващи характера на тази школа. Ще бъде чудесно, ако успеем да доставим тези документи като доказателство във Вашингтон.

Холис кимна.

Имаше други, които пък мислеха, че никак нямаше да бъде добре.

— Пристигнах тук през юни 1971 — продължи Пул. — Преди това изкарах шест месеца в северновиетнамските затвори. — За момент се замисли: — Както казах, със съветски транспортен самолет ме докараха от Ханой в една военновъздушна база недалеч от тук. Нямах представа къде отиваме. Бяхме десет души. Смятахме, че вероятно руснаците ще се явят като посредници между американците и северновиетнамците и ще бъдем разменени срещу северновиетнамски военнопленници или руски разузнавачи. Дори когато вече пристигнахме с покритите камиони, все още не знаехме, че от нас се очаква да обучаваме съветски пилоти. Но щом го разбрахме, осъзнахме, че никога няма да се измъкнем оттук, след като знаем такава тайна.

Холис кимна. Тайната бе разкрита, но хората бяха още тук. Чудеше се дали Пул и другите си дават сметка за това.

Продължиха да вървят рамо до рамо по пътя и да си говорят шепнешком.

— Тук има ли църква? Имате ли служби? — попита Лиза.

— Не. Това е единственото нещо, което не ни позволяват, и то е много показателно. Разрешиха ни да имаме групи по изучаване на Библията, защото поискахме да имаме такива. Но курсантите нямат право да взимат участие в тях дори като форма на обучение. В Америка те могат да станат капиталисти или крайнодесни политици, ако желаят, но чух, че им е забранено да се присъединяват към която и да е църква, освен ако не е абсолютно необходимо за прикритието им.

— Това противоречи на идеята, че тук трябва да се радвате на американската свобода — отбеляза Лиза.

— И аз не го разбирам напълно — отговори Пул. — Отдават такова голямо значение на атеизма и говорят толкова лоши неща за религията, че можеш да си помислиш, че всъщност вярват в Бога.

Продължиха да вървят по главния път, след това завиха по тясна, покрита с трупи пътека, която се изкачваше нагоре по едно хълмче в гъсто залесената гора. Холис отбеляза, че тази част от лагера изглеждаше необитаема.

В края на застланата с трупи пътека имаше полусрутена изба. Единственият ѝ прозорец слабо светеше, а от каменния ѝ комин се виеше пушек.

— Една от последните автентични постройки — обясни Пул. — Генерал Остин я хареса повече от така наречените американски къщи, въпреки че полковник Буров би предпочел генералът да се настани нормално като всички останали. Генералът не си взе руска жена, защото казва, че все още е женен за госпожа Остин — продължи Пул, когато наблизиха вратата на дървената изба. — Мисля, че ѝ е останал верен — добави той. — Генералът има по-силна воля от мен. Трябва да знаете също, че той отказва да обучава курсанти.

— Защо тогава КГБ не се е отървало от него? — попита Холис.

— Дадохме им да разберат, че ако го направят, ще стачкуваме или ще се разбунтуваме. Имаме доста голяма стойност като учебно пособие — като робите, когато търговията с роби е в застой.

Предполагам също, че нямат нищо против да ни дадат една малка победа, за да можем да мислим, че все още сме мъже.

Пул почука на вратата. Тя се отвори и зад нея се показа мъж на близо седемдесет години, добре запазен, с късо подстригана прошарена коса и стоманеносиви очи. Цветът на кожата му беше много блед, но изглежда, това се дължеше по-скоро на липсата на слънце, отколкото на лошо здравословно състояние. Холис помисли, че има вид на човек, който е понесъл твърде много, твърде дълго време — и го е понасял сам.

Известно време генерал Остин ги наблюдава мълчаливо, после ги покани да влязат, без да проговори. Отиде до стереосистемата, сложена върху една разклатена пейка, и постави плоча на грамофона. Цигулките и духовите инструменти на „Четирите годишни времена“ на Вивалди изпълниха малката стая. Остин им посочи две дървени столчета, разположени близо до разпадащата се каменна камина. Холис и Лиза седнаха. Пул седна на подобно борово столче срещу огъня. Остин се отпусна на брезовия люлеещ се стол.

Холис огледа дървената стая. Беше с размерите на кухнята на Павел и Ида, но определено по-оскъдно обзаведена. Люлеещият се стол и уредбата бяха единствените удобства, нямаше меки столове, черги на земята, нито домакинска техника. Имаше няколко настолни лампи с абажури, разпръснати из стаята, чиито шнурове се събираха при единствения електрически контакт. Груба дървена преграда разделяше стаята на две и ограничаваше мястото за спане, където на земята до армейското походно легло гореше електрическа печка. До леглото имаше купчини книги, списания и вестници.

Генерал Остин заговори с много тих глас, който едва се чуваше сред музиката на Вивалди.

— Много мило от ваша страна, че се съгласихте да дойдете, полковник. — Той погледна към Лиза. — Вие също, госпожице Роудс.

— Вероятно бихте предпочели да не бях дошла — каза тя.

— Ако беше така, щях да го кажа.

— Да, сър — улови се да отговаря тя.

— Полковник Холис държи да знаете, че е дошъл тук по свое желание — каза капитан Пул.

Остин кимна, но не каза нищо.

— Знаете ли за случая с майор Додсън? — обърна се той едновременно към Холис и Лиза.

Холис кимна.

— А имате ли някакви новини от майор Додсън?

— Не, генерале — отговори Холис, предпочитайки да използва това обръщение пред почтителното „сър“.

— Какво мислите, че ще направи нашето правителство, ако майор Додсън се свърже с посолството или с някой западен журналист? — попита Остин.

— Генерале, не мога да водя разговор от такъв характер с човек, с когото току-що съм се срещнал. Човек, който не е свободен. И, извинете ме, човек, който е компрометиран.

За известно време генерал Остин се люля в стола си, загледан в пространството.

— Разбирам вашата сдържаност — каза той най-накрая. — Но трябва да призная, че очаквах от вас най-малкото някакво послание отвън.

— Не нося никакво послание. Аз съм офицер от разузнаването и съм инструктиран да не разисквам безполезни за хората въпроси, независимо от ранга, заеман от конкретния човек.

— Мисля, че мога да определя по-добре от вас имам ли нужда да зная това, за което питам.

Холис не му отговори направо.

— Генерале, упоиха ме с наркотици и Буров ме разпита, но поне досега не съм издал повече от абсолютно необходимото, което да позволи на Буров да ме оцени като потенциален предател. Затова съм тук, а не в килията. Каквото и да знам, то надали ще ви донесе някаква полза.

— Полковник, можете ли поне да ни кажете дали нашето правителство знае, че сме тук? — попита Пул.

— Не, не мога. — Холис погледна към Остин. — Искам да ми кажете как Додсън се е измъкнал оттук.

— Знайт го само шепа хора — отговори Остин. — Ако използвам собствените ви аргументи, вие не се нуждаете от тази информация.

— Ако хванат Джак Додсън — добави Пул, — те ще го измъчват така, както измъчваха капитан Ромеро, и ще го принудят да разкрие имената на мъжете от комитета по бягствата. Тогава те ще започнат да

измъчват и тях, за да разберат дали няма и други. Двама от тези мъже сме аз и генерал Остин. Така че, ако ви кажем как Додсън е избягал, ще съществува рисъкът под влияние на изтезанията да признаем на КГБ, че вие също знаете тайната. Тогава може да измъчват и убият и вас, и госпожица Роудс. Позволяват ни много неща, но няма да толерират опити за бягство. Така че, ако продължите да настоявате да узнаете как Джак Додсън се е измъкнал оттук, трябва да сте наясно, че може да попаднете и в кървавата баня, която ще последва евентуалното му залавяне.

Холис погледна към Лиза и тя му кимна.

— Добре — проговори Остин. — С катапулт — и той започна да обяснява. — Ние сами си сечем дървата за огнищата. Проектирахме си катапулт, изрязахме частите му и ги разпръснахме из гората. Един ден преди няколко седмици, преди да почнат студовете, сглобихме катапулта, увихме майор Додсън в дебели одеяла и го изпратихме над оградата от бодлива тел. — Генерал Остин добави още малко подробности. — Имахме намерение да изпратим още трима души на кратки интервали, след това да нарежем катапулта и да го изгорим в огнищата. Но поради лош късмет точно тогава по браздата между двете телени огради мина моторизиран патрул, освети ни и видяха катапулта.

Изоставихме останалата част от плана ни за бягства и се прибрахме незабелязано по къщите си. Вдигнаха тревога, така че Джак Додсън не получи особено големи шансове.

— Остин погледна към Холис и Лиза. — Е, както виждате, вече знаете как е избягал Додсън. Исках да изпитам смелостта ви.

— Не се нуждаем от проверки, генерале.

— Но аз не съм сигурен в това. Дори не знам какво ви е довело, вас двамата, тук.

— Случайността и съдбата ни доведоха тук, генерале.

— Ние възприемаме вашето присъствие като благоприятен знак — кимна Остин. Той се наведе към Холис в люлеещия се стол. — Ще ви кажа нещо, полковник. Много искаме да се приберем у дома, но мисля, че всички сме готови да пожертваме живота си, ако можем да помогнем на един човек да се измъкне от тук и да разкаже за нас на света. Ако искате да бъдете този човек, ако имате някакъв изготвен отвън план, трябва само да ни кажете. Готови сме на всичко.

Холис кимна в знак на признателност.

— Това е много смело решение — каза Лиза. Тя погледна към Холис. — Сам?

Холис не отговори.

— А самият катапулт, полковник — продължи Пул, — се намира зад щаба, където го държат под стража 24 часа в денонощието. Никой не ни е казал защо, но тъй като вече сме се научили да разгадаваме руския начин на мислене, ние знаем. А вие знаете ли защо? Вие, госпожице Роудс?

Отговор не последва и Пул продължи:

— Ако заловят Додсън, той ще е първият, но този път без предпазната обвивка от одеяла. Ако не го намерят и не успеят да разберат кои са членовете на комитета по бягствата, просто ще изберат десетина души наслуки. Така че дори да ни смятате за достойни за презрение предатели, не бива да мислите, че сме се превърнали в послушни играчки в ръцете на руснаците. Защото наистина сме извършили нещо, за което сме готови да умрем.

— Аз не ви осъждам — каза Холис на Пул. — Просто ви напомням, че всички сте нарушили кодекса за поведение на военнопленниците, като сте започнали да сътрудничите на врага. Да, аз също го направих до известна степен. И след като всички приемаме този факт, можем да пристъпим към следващото ни задължение според член на кодекса, който ни повелява да се опитаме да избягаме. Защото не мисля, че бройката, която сте постигнали — двама души за две десетилетия, — е много впечатляваща.

— Полковник, не смятам, че имате право... — започна Пул с почервеняло лице.

— Полковникът е прав — прекъсна го Остин. — Руснаците премахнаха отдавна онези от нас, които отказваха да им сътрудничат, други наши колеги извършиха явно или скрито самоубийство. Това, което е останало и което виждате, полковник Холис и госпожице Роудс, са предателите. Затова сме и живи. Ето защо, между другото, и Ърни Симс е мъртъв. Нали така, полковник?

— Така е, генерале.

— Полковник — Пул се изправи, — нека да ви цитирам някои от правилата, които се отнасят към военнопленниците. Първо: „Дори като военнопленник вие продължавате да бъдете под закрилата на

Съединените щати, няма да бъдете забравен.“ Второ: „Правителството ще използва всички възможни средства, за да установи контакт с вас, да ви окаже подкрепа и да издейства освобождаването ви.“ Погледнете ме в очите, полковник — каза Пул на Холис, — и ми кажете, че нашето правителство е изпълнило задълженията си към нас. Кажете ми, че не сме забравени и изоставени на произвола на съдбата. Кажете ми, че те не знаят, че сме тук.

Холис погледна Пул право в очите.

— Ако знаеха, че сте тук, капитане, те щяха да направят нещо, за да ви измъкнат.

Пул се вгледа внимателно в Холис, след това пое дълбоко дъх.

— Тогава нека да ви кажа какво правим тук, вместо да бягаме. Саботираме учебния процес и при най-малката възможност. Оправдаваме живота си с това, че ако успеем да живеем достатъчно дълго, за да изведем един от нас оттук, ще можем да предупредим страната си за съществуването на това място. И в това има някакъв смисъл, полковник. Защото, както виждате, това не е просто военнопленнически лагер, тук много по-важни са други правила. Опитваме се да поддържаме самосъзнанието и честта си на офицери. Например мога да ви кажа, че досега тук не се е появило нито едно канарче. Имаме си доверие един на друг, но не сме приели приятелството на нито един руснак. Ситуацията е особена и ние се стремим да се справяме с нея според обстоятелствата. По тази причина генерал Остин основа комитет по етика. — Пул погледна към Холис и Лиза. — Вярвам, че няма да останете тук за двадесет години, но ако това се случи, искрено се надявам да успеете да запазите чувството си за дълг и чест.

— Искате да кажете, че бихте желали да видите как ще си взема думите назад — каза Холис.

— Точно така — рязко отговори Пул.

— Е, може би това ще стане — Холис се изправи.

Лиза също стана и се обърна към Остин и Пул.

— Аз... Мисля, че от всичко видяно и чуто мога да кажа, че сте направили най-доброто, което сте могли.

— Не, знаем, че не е така — генерал Остин също се изправи. — И приятелят ви го знае. — Той погледна Холис и продължи: — Поражението във Виетнам, Уотъргейт, иранските контри, срамният

епизод със заложниците в Иран, Ливан и така нататък. Ние сме далечни свидетели на двадесет години нещаствия и унижения, сполетели Америка. Но не сме ги използвали като оправдание за срамното си и безволево поведение.

— Вие не сте длъжни да се оправдавате пред мен или когото и да било другого — каза Холис. — Длъжни сте да отговаряте само пред надлежно съставена съдебна комисия, ако някога стигнете до вкъщи.

Остин се беше замислил и Холис се запита дали изобщо го е чул.

— Вкъщи — каза Остин. — Знаете ли, всички гледахме по видеото как военнопленниците от Виетнам се завърнаха вкъщи. Видяхме хора, които познавахме. Някои от нас дори видяха съпругите и близките си, които искрено споделяха радостта на другите семейства, с които се бяха запознали в общата мъка. — Остин изгледа последователно Холис и Лиза. — Мисля, че руснаците не можеха да ни измислят по-жестоко мъчение от това да ни покажат тези филми.

Лиза се обръна и бързо излезе от стаята. Холис тръгна към вратата.

— Прочетохме и за постоянните усилия за откриване на местонахождението на военнопленниците, полагани главно от частни организации и отделни семейства, а не от правителството ни, както бих искал да бъде — каза Пул. — Знаете ли колко депресиращо е това за нас? И защо не се е намерил дори един достатъчно умен човек, който да стигне до някои умозаключения? Самонасочващи се ракети срещу американски пилоти. Господи, та руснаците и северновиетнамците бяха съюзници! Толкова много акъл ли е нужен, за да се досети човек? Защо никой не се е сетил, че може да сме тук? В Русия? — Пул се вгледа в лицето на Холис. — Или може би са се досетили? Нима Вашингтон толкова се опасява от възможните последици, че го е страх да направи нещо? Така ли е, полковник?

— Не мога да отговоря на тези въпроси — каза Холис и добави: — Но имате личната ми дума, че ще направя всичко възможно, за да ви заведа у дома. Лека нощ, генерале. Капитане. — Холис взе фенера и излезе.

Намери Лиза отвън и видя, че е плакала. Хвана я под ръка и тръгнаха надолу по тъмната, застлана с трупи пътека. Стигнаха до главния път и завиха надясно, обратно към къщата си.

— Беше жесток — каза тя, след като се овладя.

— Знам.

— Но защо... Как можеш да бъдеш толкова суров към хора, които са страдали толкова много?

— Не одобрявам онова, което са направили.

— Не те разбирам, не разбирам принципите ти, нито...

— Не е и необходимо. Това е моят свят, не твой.

— По дяволите! Твойт свят ме забърка във всичко това!

— Не. КГБ те въвлече в това. Има много злини, които трябва да бъдат поправени тук, Лиза — добави той. — Аз не съм съдия и не мога да издавам присъди, но по дяволите, аз съм свидетел. Разбирам какво виждам и знам, че не съм един от тези престъпници. Моля те да го запомниш.

Тя го погледна и осъзна, че е много разстроен от тази среща.

— Видя се на тяхно място, нали? — попита тя. — Някога те са били твои другари. Не им се сърдиш и не ги презираш. Съжаляваш ги и чувството ти е толкова силно, че не можеш да го овладееш. Така ли е?

— Да, така е — кимна той. Прегърна я през раменете. — Не мога да им дам надежда, Лиза. Това ще е много по-жестоко от всичко друго, което мога да им кажа. Те го разбират.

Тя се притисна по-плътно до него.

— Ърни Симс е мъртъв и погребан, Сам. Сега трябва да намериш мир и спокойствие.

[1] Широко разпространена верига американски супермаркети —
Б.пр. ↑

35.

Утрото на празника на Вси светии обещаваше денят да бъде студен и мразовит. Холис стана от леглото и отиде в банята — панелна кутийка, използвана обикновено при строежа на блокове, — която бе прикачена към къщата им на стената до спалнята. Водата от чешмата беше хладка и той предположи, че газовият бойлер отново се е развалил.

Лиза стана и си сложи дебело подплатен пеньоар върху нощница. Влезе в дневната и разпали огъня, след това отиде в малката кухня и приготви кафе в електрическата кафеварка.

Холис се избръсна, взе си душ и обу един от четирите анцуга, които му бяха дали. Присъедини се към Лиза в кухнята и те отнесоха чашите си с кафе в дневната, където седнаха пред огъня.

— Утре е твой ред да приготвяш огъня и кафето — каза Лиза.

— Знам.

— Добре ли спа?

— Предполагам, че да.

— Притеснява ли те, че спим заедно, без да правимекс? — попита тя.

— Не, но краката ти са студени.

— Не можем ли да си намерим печка с дърва?

— Не мисля да оставаме тук дълго.

— Това е добре.

— Мисля си — каза тя, — че колкото и примитивно да е това жилище, то е като палат в сравнение със селската изба. Имаме си електрическа кафеварка, тостер, котлон, хладилник, водопровод в къщата, топла вода...

— Хладка вода.

— Пак ли?

— По-късно ще видя какво му е станало.

— Хубаво е да има мъж в къщата.

— За да поправя всичко.

— Съжалявам заекса.

— Аз също. Но за да бъда напълно откровен, трябва да призная, че и на мен не ми се иска твърде много. Мисля, че това място потиска либидото ми.

— Сериозно ли говориш? — загрижено го погледна Лиза.

— Да. Просто вече не чувствам желание.

— Сигурен ли си? — тя остави чашата си на ниската масичка.

— Напълно сигурен.

— Не... не можем да допуснем да ни причинят и това — каза тя, след като се замисли за момент.

— Няма нищо.

— Не, има. — Лиза сложи ръка на рамото му. — Защо... защо не се върнем в леглото?

— Не мисля, че ще мога да го направя много добре.

— Ще бъде чудесно, Сам.

— Ами... добре. — Той стана и двамата се върнаха в спалнята.

Холис погледна към иконата, която сега висеше над двойното легло. — Това място подходящо ли е за религиозни изображения? — попита той.

— О, да. Руснаците ги слагат навсякъде. Както католиците слагат разпятия над леглата си.

— Щом казваш. — Той погледна към леглото и двамата застанаха неловко до него, сякаш щеше да им е за първи път. Лиза се освободи от халата си, след това застана пред електрическата печка, свали нощницата си през главата и я пусна в краката си пред печката. Стоеше гола, а яркото оранжево сияние от реотаните се отразяваше върху бялата ѝ кожа.

Холис свали анцуга си и те се прегърнаха. Той я целуна по устните, после по гърдите, след това клекна и прокара езика си по корема ѝ, по космите на венериния ѝ хълм и докосна с него срамните ѝ устни.

— О... Господи... — Тя коленичи пред него и те започнаха да се галят на топлината на електрическата печка. — Този приятел е голям и твърд като камък. Съвсем си си добре.

— Какво облекчение.

— Ти ме разсъблече с измама — тя го погледна сърдито.

— Не аз.

Те се изправиха заедно и легнаха в застланото с дебели завивки легло. Холис се качи върху нея, тя го пусна в себе си и обви крака

около кръста му.

— Сам... колко глупава съм била... — прошепна тя. — Точно от това съм имала нужда... от твоята любов.

— Това е всичко, което имаме тук, Лиза.

— Сам, искам да живея. Имаме нужда от още време... Твърде рано е всичко да свърши.

— Да, би било твърде рано. Обичам те, Лиза. Не го забравяй.

Те се движеха бавно, без да бързат, като хора, които знаят, че имат много часове пред себе си, но малко дни, като войници, които се връщат в отпуска от фронта, спомни си Холис, когато времето се брои по минути и всяка минута е изпълнена със своя собствена стойност и малки удоволствия, които никога преди не са били изпитвани и оценявани.

Ръцете на Лиза се плъзгаха нежно и бавно по врата му, по раменете, надолу по гърба и после отново нагоре по гръбначния му стълб. Холис сложи шепите си под дупето й и я повдигна нагоре, като същевременно се опитваше да проникне още по-дълбоко в нея. Той свърши и спазмите му я доведоха до оргазъм.

Те лежаха неподвижни, заслушани в пълната тишина, царяща в стаята, чуха да дишат и туптенето на кръвта в ушите си.

— Нашата победа — каза Лиза и се притисна до него.

Излязоха да потичат покрай главния път. Подминаваха ги и други, предимно мъже, които тичаха в различни посоки. Всички им махаха.

— Колко приятелски настроено общество — каза Лиза. — Като в Сий Клиф в събота сутринта. Но къде са жените?

— Предполагам, че рускините не бягат за здраве.

— Вярно. Никога не съм ги виждала да тичат в Москва. Завиха вдясно от главния път и извървяха няколкостотин метра.

— Къде отиваме? — попита Лиза.

— Да навестим Буров у дома му.

— Можеш да отидеш там без мен — тя се обърна да си върви, но той я хвана за ръката. — Няма да отида в къщата на този човек.

— Той ни покани.

— Не ме интересува. Не разбиращ ли? Опитай се да се поставиш на мое място, като жена. Искаш ли да ти го обясня образно. Той стоеше в килията ми, докато жената ме претърсваше много основно.

— Разбирам — кимна Холис. — Ще му кажа, че не се чувстваш добре.

— Защо искаш да ходиш там?

— Защото трябва да си върша работата. Трябва да видя всичко, което мога.

— Но по каква причина?

— Не знам точно, но не искам да бъда неподготвен, когато нещо се случи.

За момент Лиза стоя мълчаливо, после се обърна и тръгна към къщата на Буров.

Главният път свършваше при един плавен завой, откъдето в далечината се виждаше караулка, високата телена ограда под електрическо напрежение и вратата от същия тип. Двамата часови на КГБ ги наблюдаваха, докато се приближаваха. Един от тях свали оръжието си и го стисна под мишницата си.

— Стой!

Холис и Лиза спряха и мъжът тръгна към тях.

— Махайте се! — каза той на английски. — Вървете си!

— Имаме среща с полковник Буров — каза Холис на руски. — Аз съм полковник Холис.

Часовият ги изгледа от главата до петите, после попита на руски:

— Вие новите американци ли сте?

— Точно така. Въпреки че руският ми е малко по-добър от вашия.

Часовият го погледна, после се обърна, отиде до караулката и се обади по телефона. Махна на Холис и Лиза, които минаха през вратата и тръгнаха по асфалтовата пътечка, широка колкото за велосипед. До караулката имаше кучкарник, зад чиято телена ограда ръмжаха шест немски овчарки. Кучетата незабавно започнаха да лаят и се изправиха с опрени на телената мрежа лапи.

Холис и Лиза продължиха по пътеката. Дачата на Буров бе разположена сред високи борове, разредени, за да пропускат малко светлина към къщата и земята. Сред килима от борови иглички и шишарки се подаваха пъновете на отрязаните дървета.

Самата дача представляваше двуетажна дървена постройка, с общо взето, модерна архитектура и огромни прозорци. На покритата с

чакъл пътека до къщата бе построен нов гараж, в който беше паркиран понтиакът. Холис отиде до входната врата и почука.

Вратата се отвори и един часови на КГБ ги покани вътре. Влязоха в широко преддверие, където имаше бюро за дежурния, един стол и окачалка за дрехи.

Дежурният ги въведе в голяма приятна всекидневна с облицовани с борови дъски стени.

Буров стоеше по средата на стаята, облечен в униформените си панталони, ботуши и риза, но без сако.

— Добро утро.

Холис не му отговори и се огледа. Видя, че мебелите бяха руско производство, но нямаха нищо общо с боклуците, сред които живееше народът. Всичко в стаята изглеждаше така, сякаш току-що е било донесено от фоайето на хотел „Украйна“ — мебелировката беше от 30-те години, масивна и трайна, на Запад биха нарекли този стил „арт деко“, руснаците официално го назававаха социалистически реализъм, а народът му викаше сталинистки стил. По стените висяха големи платна, на които бяха изобразени необичайно красиви селяни, щастливи заводски работници и бойци от Червената армия, готови за битка. Единственото, което липсваше в тази сякаш извадена от 30-те години стая, помисли си Холис, бе усмихнатият Чичо Джо — или поне някоя негова снимка.

— Както казвате вие в Америка — каза Буров, като проследи погледа на Холис, — такива неща вече не се правят. През последните години пожертвахме качеството заради количеството. Има много хора, които искрено искат да се върнем към времето, когато производството на некачествени стоки и лошото строителство се наказваха с разстрел.

— Вероятно има и по-малко крайни методи за контролиране на качеството — каза сухо Холис. — Но вие сте сталинист, Буров?

— Ние не използваме тази дума — отговори Буров. — Но определено се възхищавам от този човек, макар и не от всичките му методи. Седнете, моля. — Буров им посочи далечния ъгъл на стаята, където имаше стара руска порцеланова камина, в която горяха дърва — единственото наистина старо нещо в стаята. Холис и Лиза седнаха в креслата, чиято дървена част бе направена от черно лакирано дърво, обковано с неръждаема стомана.

Буров направи знак на дежурния да напусне.

— Ако трябваше да отгатна какъв е вашият вкус, полковник Буров — каза Лиза, — щях да предположа, че е точно това.

Той недоверчиво се усмихна.

Тя се загледа в големите платна с жънещи пшеница селяни — едри здрави мъже и жени с усмихнати открити лица и развети червени забрадки.

— Никога не съм виждала такова нещо по полята — обади се Лиза. — Предполагам, че и художникът не е виждал.

— Наричаме това идеал. — Той седна на дивана срещу тях. — Е, как я карате?

— Ние сме в затвор — отговори Холис. — Как мислите, че я караме?

— Не сте в затвор — кратко отговори Буров. — Кажете ми — от това, което сте видели досега, какво мислите за школата?

— Впечатлен съм — каза Холис.

Буров кимна, сякаш бе очаквал този отговор.

— Първи делови въпрос. — Буров погледна Холис. — Нападнали сте Сони Еймис.

— Защо не поговорим най-напред за физическото насилие, което бе упражнено върху госпожица Роудс и мен от Виктор, Вадим и от вас?

— Това не беше насилие. Това беше делови въпрос, а и всичко се случи, преди да станете част от света на тази школа, затова и не може да се обсъжда. Защо ударихте Сони? Защото е оскърбил госпожица Роудс?

— Не, уреждах делови отношения.

— Аз определям правилата тук, полковник Холис. Много съм стриктен, когато става въпрос за законите и правилата. И съм справедлив. Пращам курсантите в затвора, ако ги хвана да се бият, закачат жените, крадат и така нататък. Веднъж застрелях курсант заради изнасилване. Трябва да има ред и дисциплина, за да може тази школа да работи. Тук не е като в Америка. Ако решите да останете — добави Буров, — ще проведа пълно разследване на случая, за да разбера чия е била вината.

— Семейство Ландис няма вина — каза Лиза. — Ние ги поставихме в неудобно положение. Всичко беше между Сони и мен. Това не е човек, а свиня.

— Така ли? — усмихна се Буров. — Той беше чудесно момче, преди да почне да гледа американски филми. — Буров се разсмя.

— Приятен ден — Лиза стана.

Буров я върна обратно на стола ѝ.

— Не. Моля ви. Стига словесни престрелки, някои неща, които трябва да обсьдя с вас.

Лиза седна с нежелание.

Известно време Буров наблюдаваше Холис и Лиза, после каза:

— Вероятно сто чули някои неща за мен и за това как управлявам този лагер. Питате се навсярно какви са мотивите ми за всичко това. Обикновено хората ми задават такива въпроси, когато се сблъскат с някоя силна личност.

— Да — каза Холис, — а когато се сблъскам с някой ненормален, се опитвам да открия какъв тип шизофрения в увредила мозъка му.

— Не се заблуждавайте, че съм луд — легко се усмихна Буров. — Не съм, Холис, това, което съм разработил тук, е най-съвършената разузнаваческа школа в света. Всеки премиер и всеки член на централния комитет и на политbüро през последните десет години знайт моето име.

— Това невинаги е преимущество — напомни му Холис.

— Досега беше. Ще ви кажа какви са мотивите, които ме ръководят. Първият е безкрайно дълбоката ми омраза към Запада, за която, предполагам, се досещате. И колкото и смешно да звучи, тя се породи едва след като ми се наложи да си имам работа със стотици американци, едва тогава се научих да ви мразя, да мразя културата ви, глупавите ви книги и списания, безсмислените ви филми, egoизма ви, липсата на чувство за историзъм и безразличието ви към страданията, постоянно нарастващата консумация на абсурдни стоки и услуги и най-накрая невъобразимо нелепия ви късмет, който ви помага да избегнете всички нещастия.

— Това обхваща почти всичко — усмихна се Холис, после попита: — Но нали не твърдите, че сте научили всичко това от затворниците си?

— Инструкторите. Не, научих го от западната помия, която ме заливаше. Голямата ирония на тези пилоти е, че вероятно те са най-доброто, което може да предложи детинското ви общество. А вашата нация и правителството ви ги пропиляха така, както си позволяват да

пропиляват всички ценни ресурси, с които разполагате. Вече ви намекнах за това в ресторани в Лефортово и може би сега ще се съгласите с мен.

— Бих могъл, но няма да го направя. Вече съм обмислил всичко, Буров. Не се чувствам нито предаден, нито използван. Така че, ако този е методът, който използвате, за да накарате някого да намрази Америка, забравете го.

Буров се облегна на дивана и преметна крак върху крак.

— Добре. Но помислете за това. Ще ви кажа още нещо смешно и нелепо, което много ме забавлява. Когато курсантите ми отидат в Америка, те ще станат по-добри, по-работливи, по-знаещи и спазващи закона граждани, отколкото онези, които вие сами създавате.

— Вероятно даже ще си плащат и данъците.

Буров се взира в Холис няколко секунди, после продължи:

— Вторият ми мотив е чисто интелектуален. Просто съм очарован от предизвикателството да превръщам руснаци в американци. Мисля, че никога не е правено нищо подобно в такъв широк мащаб. А предвиждам и значително разширяване на възможностите в бъдеще. Следвате ли мисълта ми?

— Опасявам се, че да.

— Да. Планирам създаването на още подобни училища.

— И откъде ще си доставите инструкторите?

— Ще ги отвлечем, както отвлякохме вас и американките, които сега са тук. Но с по-широк размах. Мисля, че може да използваме подводници за залавянето на цели увеселителни корабчета. — Той се усмихна. — Може би ще опитаме в Бермудския триъгълник.

— Как може това да ви кара да се усмихвате? — каза Лиза. — Толкова е жестоко.

— Това е война — отговори Буров. — Знаем, че е жестоко. Вие не го разбирате. — Той отново насочи вниманието си към Холис. — След десет години ще имаме училища, подготвящи представители на всички основни индоевропейски нации по света. В цяла Европа, Южна Америка, Канада, Северна Африка, Австралия и Нова Зеландия — навсякъде, където етническият руснак може да мине за местен жител, ще има руснаци, които ще са се загнездили в самата тъкан на тези нации. До края на века ще покрием земята с мъже и жени, които изглеждат и се държат като германци, французи, англичани и всякаакви

други, но ще работят за Москва. Какво ще кажете? — попита той Холис.

— Това е много амбициозна програма за страна, която от седемдесет години се опитва да създаде новия съветски човек и още не може да се похвали с успех.

— Прекомерно много приказвате — каза Буров, като се наведе към Холис.

— Знам. Често ми навлича неприятности.

Буров кимна.

— Ето, това ми дава сили да работя.

— Добре. Сега може ли да си вървим?

— Не. Имам и други въпроси.

В стаята влезе възрастна рускиня, която носеше поднос с чайник и чаши. Тя остави подноса върху печката, погледна към Холис и Лиза и излезе.

— Заповядайте — каза Буров.

— Ако тази жена е затворник — отговори Лиза, — няма да се докосна до нищо, донесено от робинята ви.

— Какви скрупули имате! — Буров щракна с език. — Всъщност това е любимата ми майчица. — Той се изправи и наля три чаши чай.

— Да. Имам майка. Имам и жена и сладка малка дъщеричка, Наталия.

— Подаде чаша на Лиза, която тя прие, след това даде чай и на Холис и остана да стои до печката. Известно време се взира в Лиза, след това я попита: — Питам се дали не бихте искали да работите тук. В тази къща. Бих желал да учите Наталия на английски. Тя сега е на десет. Може би ще се съгласите да й станете нещо като гувернантка.

— Полковник Буров, вероятно се шегувате.

— Не. Искате ли да се запознаете с Наталия?

— Не.

— Нима ни намирате толкова отблъскващи?

— Имам много руски приятели, но вие не сте между тях.

— Ще видим — сви рамене Буров. — Времето лекува много рани.

— Това ли е единствената причина да ни поканите тук? — попита Холис и оставил чашата си на пода до стола.

— Не. За съжаление възникна малък проблем. Началниците ми в Москва не одобриха решението ми да ви дам седмица за размисли.

Така че трябва да вземете решението си сега. Надявам се, ще се съгласите, че е по-добре и за двама ви да бъдете тук, отколкото в някой неизвестен гроб.

— Отговорът ми е не — Холис стана.

— Не? Няма да работите тук за нас? — изгледа го с недоверие Буров.

— Точно това казах.

— Тогава ще трябва да ви разпитаме най-подробно, след което да ви застреляме.

— Следователно, няма какво да губя, ако сега ви убия.

Буров оставил чашата си на камината и се дръпна настрани от Холис. Лиза се изправи. Изглежда, Буров не можеше да реши дали да извика дежурния, или не.

— Въоръжен ли сте? — попита той Холис.

— Нямам нужда от оръжие, за да ви убия.

— Така ли? Мислите се за толкова силен? Аз също се грижа за формата си.

— Чудесно. Тъкмо ще бъде по-интересно. — Холис се приближи до Буров.

— Останете на мястото си! — рязко му заповяда Буров.

— Сам, моля те — намеси се Лиза. — Ще работя за вас — каза тя на Буров. После се обърна към Холис. — Моля те, Сам. Говорихме вече. Не си заслужава да платим с живота си за това. Кажи „да“. Моля те. — Тя сграбчи ръката му. — Какво значение има дали ще се появят още двама инструктори? — После отново се обърна към Буров. — Ще се съгласи. Само му дайте малко време.

Буров сякаш се замисли. Загледа се в Лиза и отговори:

— Заповядано ми е днес да получа отговор от вас. Ако до шест часа не кажете „да“, незабавно ще бъдете отведени в килиите. Разбирате ли?

Лиза кимна.

— Днес съм в добро настроение и ще ви кажа защо — продължи Буров. — Заловихме майор Додсън. Беше на по-малко от двеста метра от западната стена на посолството ви. И така, на чия страна е съдбата, какво ще кажете?

Холис не отговори и се обърна, за да си ходи.

— Да, сега можете да вървите — каза Буров. — Съобщете ми какво сте решили в кабинета ми в шест часа следобед. — И той посочи вратата.

Холис и Лиза излязоха в преддверието и дежурният им отвори да си вървят. Тръгнаха надолу по пътеката към караулката, където един от часовите на КГБ им отвори портала. Продължиха да вървят по главния път.

— Искаш да спечелиш време, нали? — попита Лиза.

— Да, но нямаше нужда да правиш това — каза Холис.

— Направих го за теб, Сам. Видях че самолюбието заслепява разума ти. Никога не съм предполагала, че можеш така да загубиш самообладание.

— Нищо ми нямаше, когато влязохме там — отговори Холис. — Но... после се замислих за него.

— За онова, което ми е причинил? Не трябваше да ти казвам.

Холис не отговори.

— Ядоса се и на това, което той каза за Америка.

— От всичко по малко. Благодаря ти, че разреди напрежението.

Сигурен съм, че не ти е било лесно да го направиш.

— Сега си ми дълъжник.

— Да. Какво ще кажеш за една вечеря?

Продължиха да се отдалечават от дачата на Буров.

— Заловили са Додсън.

— Много лош късмет за Додсън — кимна Холис. — Но може би това ще успокои Буров и ще го откаже от мисълта да премести лагера.

— След като си толкова загрижен школата да остане на мястото си, значи вярваш, че някой ще дойде да ни потърси.

— Добро умозаключение. Започваш да мислиш като офицер от разузнаването.

— А ти говориш като такъв. Отговори ми на въпроса, Холис.

— Мисля, че ще е по-добре да сме тук, а не някъде другаде, ако се опитат да ни спасят — усмихна се той. И добави: — Не ме насиливай, Лиза. Понякога разсъждавам на глас, защото нямам с кого да говоря за всичко това. Сега говоря сам със себе си.

Холис смяташе, че Алеви със сигурност знае, че са отвлечени, и всъщност бе предвидил отвлечането им, затова той, в нетипичен за него сантиментален порив, се бе опитал да убеди Лиза да не се качва

на този полет. А и при двете им срещи рано сутринта в деня на заминаването им Алеви му бе намеквал за спасителни акции в Школата за магии — навсярно, както Буров бе предположил, искаше да се опита да измъкне двама-трима мъже като доказателство. Затова бяха и всичките въпроси на Алеви за съветския вертолет Ми-28. Явно, това бе начинът, по който се канеше да го направи.

Но след това, на Шереметиево, Алеви бе казал, че могат да направят размяна, след като сега можеха да сложат ръка на трите хиляди випускници на Школата за магии, намиращи се в Щатите. Алеви никога не лъжеше колегите си, той просто даваше десет верни отговора на един и същи въпрос.

Той се опита да се постави на мястото на Алеви, което не бе съвсем невъзможно, защото работеха в една и съща област, и следователно се предполагаше, че трябва да мислят по подобен начин при разрешаването на даден тип проблеми. Предположи, че Алеви не само знае, че те с Лиза са отвлечени, но и подозира, че са били откарани в Школата за магии. Алеви не би искал Лиза да прекара твърде дълго време в ръцете на Буров, защото, освен офицер от разузнаването Алеви бе и влюбен мъж. Същевременно той не би желал и Холис да остане твърде дълго при Буров, защото не искаше Буров да разполага с мозъка на Холис за продължителен период.

— Мисля, че подценихме интелекта на Буров — прекъсна мислите му Лиза.

— Да, малката му реч ме впечатли. Цялата му мотивация не е нищо повече от едни сковаващи го във вериги привилегии — добави Холис. — Той е куку.

— Ти наистина говориш твърде много — разсмя се Лиза. — Да се върнем и да му го кажем.

— По-късно.

— А какво искаш да правим до шест следобед?

— Да изследваме. Да откриваме. Готова ли си за един дълъг ден?

— Разбира се. Обичам да гледам как работиш. Интересно ми е.

Той я прегърна през раменете и те тръгнаха надолу по главния път. Подминаха търговския център, след това щаба и се приближиха към стената на Пост 000.

— В десет часа сутринта трябва случайно да се натъкна тук на Пул — каза Холис.

Те се изкачиха по стълбичките към верандата и влязоха в сградата. В залата за развлечения имаше десетина инструктори и двойно повече курсанти. В единия край на стаята четирима мъже играеха билиард, а пред телевизора имаше група, която гледаше „Взвод“.

Намериха Пул на масата за карти, където играеше покер с трима курсанти. Пред него имаше купчина пулове и пачка лагерни бонове. Един от играчите беше Джим Хъл, младият мъж, когото Лиза бе притеснила в гимнастическия салон. Той се усмихна на Лиза, но тя му хвърли студен поглед и той отново насочи вниманието си към картите.

— О, здравейте, полковник — извика Пул и вдигна поглед от картите си. — Госпожице Роудс. Искате ли да седнете?

— Не, благодаря. Някой ми каза, че сте в комитета по събиране на дърва.

— Да, разбира се. Ей сега ще дойда. Нека да си довършим разиграването.

Холис и Лиза седнаха на близката маса. Мъжете доиграха картите си и един курсант взе мизата с две двойки аса и шестици.

— Това се нарича „ръката на мъртвеца“ — каза Пул на тримата курсанти.

— Защо? — попита един от тях.

— Защото това е ръката, която държал дивият Бил Хикок, когато някой го застрелял в Мъртвата гора — обясни Пул. — Това е градче в Американския запад. Не мога да си спомня в кой щат. Но тази ръка носи нещастие дори ако спечелите с нея. Аса и шестици. Когато някой има такова раздаване в покера, го наричаме „ръката на мъртвеца“. — Пул стана. — Ще се върна по-късно. Не отмъквайте парите ми.

Тримата младежи се разсмяха.

Пул изведе Холис и Лиза навън и застана в края на главния път, по-далеч от стените на Пост 000.

— Мъртвешката ръка са аса и осмици — отбеляза Холис.

— Така ли? Колко съм глупав. — Той се усмихна и прошепна. — Трябва да им погаждам по някой номер поне веднъж на ден, иначе се чувствам потиснат.

— Хващали ли са ви някога? — попита Лиза.

— Разбира се. Дузина пъти. Тогава Лена — това е жена ми — отива за една седмица в карцера. — Той ги погледна. — Тя няма нищо

против. Гордее се с мен, когато я отвеждат. Прекарала е четири години в лагер, където са режели трупи, преди да дойде тук. Тукашните килии са като хотел „Риц“ в сравнение с онези, в които е живяла там, а и не трябва да пере и да оправя леглата, когато е в карцера, защото там няма такива. Когато се прибира вкъщи, аз ѝ приготвям огромна вечеря.

— Но те сигурно могат да причинят много по-страшни неща и на нея, и на вас, ако поискат — каза Лиза.

— Могат. Обаче се колебаят. Обясних ви вече, че сега използват много повече примамката и по-малко пръчката. Но мисля, че един ден отново ще се върнат към силовите методи. Всъщност дори имам чувството, че този момент наближава.

— И вие ще продължите да саботирате учебната програма? — попита Лиза.

— Естествено. Разбирате ли, това може да не означава нищо за вас, тези малки лъжи, като тази за асата и шестиците. Но аз си спомням една истинска случка, за която някога четох. Един британски пилот бил затворен с други летци в някакъв немски замък по време на Втората световна война. Той прекарал там няколко години, не петнайсет или двайсет, но чувството му на огорчение, породено от факта, че не може да навреди по някакъв начин на враговете си, станало неудържимо. Затова той изрязал парчета гnilo дърво от гредите в замъка и ги вградил в здравите греди, за да знае, че след сто години целият замък ще бъде унищен от изгниване. Можете ли да разберете тази психология?

— Да — отговори Холис. — Чувал съм подобни истории.

Пул ги обгърна с ръце и ги придърпа по-близо до себе си.

— Е, нещо такова изпитваме и правим и ние тук — тихо каза той.

— Само че имаме по-modерен вариант от гредите на замъка. Понякога си мисля за тези кратки курсове, които им провеждаме, като за сбор от силиконови чипове. Предполага се, че въвеждаме правилния софтуер в тези чипове, така че информацията да може да достигне до големия компютър в главата на руския курсант. Но ние леко увреждаме чиповете, когато ги поставяме. Тези малки недостатъци все се изпъзват на качествения контрол. След това руснакът заминава на Запад с тези малки несъвършенства, заложени в компютъра му, който работи добре през по-голямата част от времето, но може да прояви малките си несъвършенства в неподходящ момент. Някой ден, при

добро стече на обстоятелствата, може би когато се опитва да лети със скорост два пъти по-голяма от тази на звука, на шестдесет хиляди фути височина и пълна мощност на двигателите, той ще се опита да маневрира и погрешният микрочип ще го провали в решителния момент. И малката повреда ще се окаже фатална. Може да се случи един от тези глупаци вътре някой ден да играе карти с човек от ЦРУ и ако му се падне ръка от аса и шестици, да направи глупав коментар. Разбирате ли?

- Много добре.
- Стараем се.
- Знам.
- И така, пушите ли кубински пури?
- Не.

— Вече пушите. — Пул извади два метални цилиндъра за пури от джоба на якето си и ги подаде на Холис, който ги пусна в своя джоб.

— Тук са имената на всички американци, минали през това място — каза Пул. — Където е било възможно, има подписи, дати на пристигане в лагера, а където е необходимо, има и дата на смъртта. Това е динамит, полковник, и той ще избухне, ако успеете да го измъкнете оттук и да го занесете в посолството.

- Знам.
- Но може би в посолството не искат динамит.
- Може и да не искат. Но ще направят онова, което са длъжни да сторят.

— Ще го направят ли? Надявате ли се, че... добре, няма пак да ви задавам този въпрос. Как прекарахте сутринта? — попита Пул.

— Предполагам, знаете, че посетихме Буров. Нормално ли е да ви кани в къщата си?

— Някога беше. Нещо като да те поканят на шери при главния учител. Но комитетът по етиката го отмени още преди години. Отиваме само ако има заповед лично от него да се явим на рапорт. Никога не приемаме никакви напитки, дори чаша вода. Мисля, че това много го осърби, и вече не кани никого.

- Добре.
- Ще ми кажете ли какво искаше от вас?
- Ами по принцип искаше да ни разстреля, ако не се съгласим да работим тук.

— Ако можехте да бъдете сигурни, че просто ще ви разстреля, бих ви посъветвал да му кажете да го направи и да се свършва с всичко. Но той ще ви подложи на разпити, които никак няма да бъдат приятни.

— Знам — отговори Холис. — Всъщност той ни предостави като избор да минем през по-приятните разпити с наркотици и полиграф, ако приемем да работим тук. И в двета случая той ще измъкне от нас информация, която бих предпочел да не знае.

Пул погледна Холис, после Лиза и попита:

— И вие ли сте от разузнаването?

— Да, но съвсем от скоро. Преди правех преглед на печата.

— Трябва да му отговорим до шест часа — продължи Холис. — Ще му кажем „да“, но се опитвам да спечеля време, преди да се стигне до полиграфа.

Защо ви е да печелите време? — Пул се втренчи в Холис.

Добър въпрос, помисли Холис. Ако искаше да отговори на Пул, трябваше да каже: „За да дам време на хората от Вашингтон да се поразмърдат.“ Той знаеше, че Сет Алеви ще представи на президента много убедителен доклад, доказваш, че Лиза Роудс и Сам Холис не са изгорели във вертолетна катастрофа, а са отвлечени и се намират в Школата за магии. Освен това Алеви щеше да каже на Националния съвет за сигурност, че в главата на Сам Холис има много повече информация, отколкото те биха искали да стигне до руснаци. Алеви щеше да намеква за не съвсем ясни неща, да моли, да убеждава и да заплашва. Може би дори бе отвел генерал Суриков в Белия дом и точно в този момент показваше зловещия микрофилм с трите хиляди съветски агенти на потресения президент и съветниците му по сигурността. В крайна сметка дори хората от Вашингтон щяха да осъзнаят, че трябва да се направи нещо, даже ако това прати по дяволите процеса на разведряване.

— За какво печелите време? — повтори въпроса си Пул.

Холис не отговори на този въпрос, но информира Пул:

— Буров каза, че са хванали Додсън.

— Джак... заловен?

— Така казва Буров.

Пул бе като вцепенен, но бързо се овладя.

— Сега ще започне кървавата баня.

— Довечера ще поговоря с Буров. Ще видя какво мога да направя.

— Нищо не можете да направите.

— Поне ще опитам.

— Добре... Довечера е това идиотско празненство, посветено на Вси светии. Започва в седем. Трябва да се явим заедно с жените си.

— Значи ще поговорим там. Капитане, рано ли ви е за едно питие? — добави Холис.

— По принцип да. Но мисля, че тази сутрин ще направя изключение.

— Всичко хубаво.

Пул се отдалечи, сякаш бе изпаднал в транс.

36.

Сам Холис и Лиза Роудс седяха в кабинета на полковник Буров. Точно зад тях бяха застанали демонстративно двама души от охраната на КГБ.

— Какво решихте? — попита Буров.

— Приемаме предложението ви — отговори Лиза.

Буров кимна и погледна към Холис.

— Искам да го чуя от вас, полковник.

— Ще работя тук — каза Холис.

— Добре. И двамата ще бъдете подложени на разпит с наркотици и полиграфски устройства. Така ли е?

— Да.

— Разбирате, че не бива да се опитвате да лъжете и да обърквате апаратурата. Трябва да казвате истината още при първото задаване на въпроса. Ако изльжете дори само веднъж, ще отидете на електрошоковата маса. Ако изльжете два пъти, може да се окажете срещу отряда за екзекуции. Разбрахте ли?

— Да.

— А сега ще ви задам няколко въпроса без опиати и полиграф. Съветвам ви отговорите ви да се окажат същите, когато стигнете до апаратурата. Първи въпрос: американското разузнаване знае ли за характера на този обект, полковник?

— Да — отговори Холис.

— Знаят че тук има американски пилоти? — попита Буров, след като известно време се взира в Холис.

— Да.

— Знаят ли колко?

— Не.

— Какво възнамеряват да направят за американците, които държим тук?

— Не зная.

— Не знаете? Желателно е този отговор да не накара писеца на полиграфа да изскочи извън хартията, в противен случай ще откриете

колко болезнен е електрошокът в областта на гениталиите. — Буров премести погледа си от Холис към Лиза, после го попита: — Присъствието ви тук на какво се дължи, на моята находчивост или на находчивостта на Сет Алеви?

— Не ви разбирам.

— Разбира се, че ме разбирате. Знаехте ли — вие и Алеви, че е възможно да бъдете отвлечен?

— Не.

Очите на Буров фиксираха Холис и той остана за дълго безмъвен. Най-накрая попита:

— Американското разузнаване планира ли някаква операция срещу този обект?

— Не зная за такова нещо.

— Холис — каза Буров, — знайте, че ако установя, че сте ме излягали два пъти дотук, ще ви изправя право до стената и ще ви спестя болката от електрошока. Но може би не сте разбрали колко сериозно говоря. Ще ви задам същите въпроси още веднъж. — Буров отново зададе абсолютно същите въпроси със същите думи и получи от Холис съвсем същите отговори. Буров зададе последния си въпрос с други думи:

— Намеквал ли ви е Сет Алеви за въоръжена или нелегална американска операция, насочена срещу този лагер?

— Не, никога.

— Заради самия вас, надявам се, че казвате истината — тънко се усмихна Буров и погледна към Лиза.

— А вие? Въвлечена ли сте по някакъв начин в разузнаваческа дейност?

— Не.

— Не? Просто се влюбвате в разузнавачи?

— Да — кимна Лиза.

— Какъв лош късмет. Ако имате още един шанс, ви съветвам да спите с по-безопасни мъже.

Лиза понечи да отговори, но се спря и само кимна.

— Двамата ви приятели разузнавачи — продължи Буров — са ви въвлекли във всичко това. Аз вече не мога да ви измъкна оттук. Но мога да се погрижа да живеете добре, ако изпълнявате каквото ви казвам.

Тя кимна отново.

— Чухте отговорите на полковник Холис на въпросите ми — продължи Буров. — Според онова, което знаете, отговарят ли на истината?

— Да.

— Знаете ли какво е маса за електрошокове?

— Мисля, че да.

— Добре. Следващият ми въпрос, госпожице Роудс. Говорихте ли, вие и полковник Холис, с генерал Остин в къщата му преди две вечери?

— Да.

— Говорихте ли по същото време и с капитан Пул, както и днес сутринта, близо до залата за развлечения?

— Да.

— Обсъждахте ли поне в един от двата случая някакъв план за бягство или спасителна операция?

— Не.

— Не? Добре, ще видим колко отклонения ще даде писецът, когато ви прикачим към полиграфа.

Буров погледна Холис.

— В бейзбола имате право на три удара. Нали? Тук играем софтбол^[1], но имате право само на два удара, после изгаряте. — Буров се усмихна.

— Аналогията не беше много сполучлива — отговори Холис.

— Метафора — поправи го Лиза.

— Не мога да ги различавам — призна Холис.

Буров присви очи и стисна устни.

— Обичам езика ви. Наистина. Говоримия език. Но англоговорещите мислят, че всички, които не владеят техния език, са умствено недоразвити. И това много ги забавлява. Но знаете ли? Когато човек е привързан към електрошокова маса, от устата му излиза само един език и той никак не прилича на който и да е човешки език по света. — Буров огледа и двамата и продължи. — Утре сутринта тук ще пристигнат двама специалисти по разпитите от Москва. Единият е експерт по полиграфа и наркотиците. Сеансите ви с този човек може да продължат седмици наред, но с изключение на неразположението след наркотиците няма да изпитвате други неудобства. Вторият човек е от

онези, които наричат електромонтьори — специалист по електрошоковете. Той работи в подземията на Лубянка и е виждал неща, от които и на трима ни може да прилошее. — Буров добави: — За ваш късмет изборът е ваш, а не мой.

— Ние вече избрахме — каза Лиза.

Буров дълго гледа Лиза право в очите.

— Чудя се къде се дяна високият ви дух. — Той сви рамене. — Е, нищо, в крайна сметка ви поздравявам за мъдрото решение.

— Какво ще се случи с майор Додсън? — попита Холис.

— О, знаете, че това не зависи от мен.

— Защо? Кой управлява тук?

— Трябва да разберете, полковник — Буров изглеждаше раздразнен, — че освен дето грубо е нарушил правилата, Додсън е успял да види твърде много в отсечката от тук до Москва. Не искам да разкаже на другите какво има наоколо. Този човек ще бъде екзекутиран.

— Кога?

— Утре сутринта.

— Вие... — Холис се изправи.

Един от часовите хвана Холис за раменете и го принуди да седне обратно на стола.

— Просто не можем да оставим хората да продължават опитите си да избягат оттук — сви рамене Буров. — Това би разрушило всичко. За всички нас. И за световния мир. За американците също. Ще ги откарат някъде другаде, а може и да ги разстрелят. Нали разбирате колко важно е всичко това?

— Разбирам — отговори Холис, — че ако Додсън бе успял да избяга, разстреляният щяхте да бъдете вие. Разбирам, че това е система, която се прекланя пред жестокостта и използва терора като инструмент за управление.

— Съгласен съм с вас — сви рамене Буров. — Но, Холис, тук винаги е било така, още преди времето на царете. Аз тероризирам подчинените си, Лубянка тероризира мен. Терорът поражда терор. И какво от това? Системата работи. — Той погледна Холис. — Аз ценя главата си, главата на майор Додсън не е толкова важна за мен. Трябва да се грижа за семейството си.

— Не можете ли просто да хвърлите майор Додсън в затвора?

— Не. Трябва да го използваме за пример.

— Ако го убиете, тук може да възникнат проблеми — каза Холис.

— Така ли? — Буров го погледна. — Това ли чухте? Е, можете да кажете на сънародниците си, че съм готов да застрелям колкото потряба от жените и приятелките им, за да не си и помислят да се бунтуват. Ще им го предадете ли от мое име, полковник Холис?

— Да, ще предам, полковник Буров. Но мислех и за вашите сънародници. За тези млади курсанти. Как ще се отрази тази екзекуция на новосъздадената им американска чувствителност?

— Не се опитвайте да ме засичате и да ме сплашвате, Холис. Екзекуцията на майор Додсън няма да направи никакво впечатление на курсантите ми. Няма да пролеят ни една сълза дори онези, които са го познавали.

— Искам да обмислите всички възможни последици от действията си, полковник Буров.

— Додсън и приятелите му е трявало да претеглят последиците от това, което правят.

— Може ли да си вървим? — попита Холис, след като пое дълбоко въздух.

— След малко. Искам да се явите в щаба веднага след екзекуцията утре сутринта. Да, екзекуцията ще бъде публична. На футболното игрище в осем часа сутринта. Можете да го разгласите. Ако някой от мъжете не дойде, ще застреляме жена му. Ако някая от жените не дойде, самата тя ще бъде разстреляна. Децата могат да не идват. Там ще има двеста добре въоръжени войници от отряда за охрана. Кажете това на генерал Остин. Нека утре се опитаме да избегнем кървавата баня. Разбрахте ли?

— Ще има ли и други екзекутирани?

— Да. Още десет души. В момента разпитват майор Додсън за имената на съучастниците му. Ако не ги каже, ще избира десет души наслуки, включително и жени. Не ги съжалявайте — добави Буров. — Те знаят правилата. Сигурен съм, че няма да има повече опити за бягство, поне през следващите десет години. Всичко хубаво.

Холис и Лиза се изправиха.

— Вие ще присъствате на празненството по случай Вси светии — каза Буров. — Лагерът ще се събере на футболното игрище в осем

чата сутринта, без да ме интересува махмурлукът. Сега можете да вървите.

Холис забързано тръгна към вратата, последван от Лиза и двамата войници.

Те напуснаха щаба и тръгнаха по тъмната пътека, оставяйки часовите зад себе си. Нощта беше много студена, Холис виждаше звездите през преплетените клони на боровете, но нямаше лунна светлина. Двамата вървяха мълчаливо към сградата на Пост 000. Внезапно Холис спря и яростно ритна една паднала клонка.

— Дяволите да го вземат!

Лиза сложи ръка на рамото му.

— Кучият му син! Той знае! Той знае каква е разликата между доброто и злото, между правилното и погрешното, и избира злото и погрешното. Злото тук се е превърнало в бизнес. Трябвало да се грижи за семейството си. Вярва ли на това, което чу току-що? Мислех, че вече всичко съм чувал. Иисусе Христе!

— Нека да повървим. Хайде, Сам — каза Лиза. — Да си вървим.

Те продължиха пътя си.

— Утре... ще има ли размирици? — попита Лиза. — Бунт?

— Не знам. Знам само, че шестстотин мъже и жени с голи ръце нямат никакъв шанс срещу двеста въоръжени войници от охраната.

— Но не можеш ли ти да използваш тази ситуация, за да предизвикаш някакъв бунт?

— Може би... от гледна точка на хората тук, ние просто сме паднали от небето с последното откровение Господне. Но... имаме ли право да ги подтикваме към бунт, който ще бъде удавен в кръв?

Те продължиха бавно да вървят към Пост 000, който беше осветен за празненството.

— Какво ще правим с тези разпити, Сам? — попита Лиза. — И двамата имаме по две отклонения на писеца още преди да сме влезли в стаята.

— Изглежда, че започваме да страдаме от недостиг на време и място, нали?

Холис помисли за тайните, които трябваше да се опита да опази. Трябваше да прикрие Суриков, в случай че той още не бе напуснал страната. Трябваше да прикрие факта, че трите хиляди възпитаници на Школата за магии бяха на път да бъдат разкрити и предстоеше да се

предложи размяна срещу тристане американци. Трябаше да накара Буров да продължи да вярва, че Алеви не крои планове да отмъкне няколко американци от школата и да ги покаже на света. Но нямаше да може повече да заблуждава Буров и той щеше да изтръгне от него всичко, което поискаше, с помощта на наркотиците, палките, електрошоковете или пък просто с графиките на полиграфа. След това Буров щеше да евакуира лагера, а КГБ да предупреди трите хиляди агенти в Америка. Това щеше да бъде краят на операцията и краят на безследно изчезналите американци, които щяха да бъдат окончателно и завинаги загубени.

Лиза не проговори, докато вървяха.

— Нина Стърджис и Мери Ауербах — най-сетне каза тя.

— Кой?

— Двете американки, които са се самоубили.

Холис не отговори.

— Сам... Утре ще гледаме как единадесет свестни мъже и жени ще умрат по ужасен начин. След това ще ни разпитват седмици наред. Може никога да не напуснем задните стаи на онази сграда. Знаеш, че това е така.

Холис отново не каза нищо.

— Мислех си... — тихо каза Лиза, — ако тази вечер си легнем... и просто продължим да спим... заедно... ти и аз... завинаги. Няма ли да е по-добре така? Да останем прегърнати? Те са използвали газовата печка... — добави тя.

Холис я погледна. За пръв път, откакто се познаваха, той се чувстваше изцяло отговорен за живота ѝ. Но ето че сега тя се опитваше да вземе съдбата на двамата в свои ръце.

— Имало е много сутрини, в които не съм очаквал изгрева с нетърпение — каза ѝ той. — Но ще дочакаме и този. Заедно. Не искам да чувам повече за това.

— Съжалявам... Не искам да го правя без теб... но тази нощ ще бъде толкова дълга.

— Може би през тази дълга нощ ще успеем да намерим отговорите, които търсим.

[1] Игра подобна на бейзбола, която се играе на по-малко игрище, с по-голяма и по-мека топка. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЕТА

„Не можете да си позволите да не сложите в сметките си живия Дракон, ако живеете близо до него.“

Дж. Р. Толкин

37.

Сет Алеви облече палтото си, взе дипломатическото куфарче и напусна стаята си на дванайсетия етаж на хотела в комплекса от нови постройки, наречен Център за международна търговия. Когато слезе в обширното мраморно фойе, забеляза, че е пълно със западни и японски бизнесмени. Пресичаше помещението, когато силен вик го накара да се обърне. В далечния ъгъл на фойето двама души в скъпи на вид костюми се втурнаха към едър мъж, сграбчиха го и го притиснаха към каменната колона. Единият от тях извика на руски: „ЦРУ! Юри Сергунов, вие сте арестуван!“

Едрият Сергунов приложи ловка хватка от джудото и удари единия мъж по врата, като го прати да се търкаля на земята. Другият служител на ЦРУ извади оръжието си, но Сергунов го изпревари и стреля два пъти в него. Той се строполи на моравия килим, а кръвта се просмукваше върху бялата му риза. Няколко души се разпищяха и побягнаха, а Сергунов се втурна към стъклена врата, размахал пистолета си. Той събори портиера и Алеви го видя да изчезва в нощта. Някой изкреша: „Стой!“

Движението в оградената част от фойето спря. Човекът от ЦРУ, проснат от джудо хватката, се изправи и извика:

— Няма ли кой да обясни на този кретен как да маркира хватки? Почки ми счупи врата!

— Говорите ли английски? — попита мъжът, застанал до Алеви.

— Да.

— Не мислите ли, че трябва да съобщават предварително за тези неща — продължи човекът с британски акцент.

— Ами всъщност там отгоре има надпис.

— На руски е.

— Снимат филм — посочи Алеви.

— Можете ли да прочетете?

— Горе-долу. Нещо от рода, че ни молят да проявим слизходжение и търпение по време на снимането.

— Какво ли ще представлява? Прилича на стражари и апаши.

— Това е шпионски фильм — отговори Алеви. — Мъжът, който избяга, е вероятно някакъв герой. Човек на КГБ, предполагам.

— Не може да бъде. Нещата са представени много изопачено.

— Това е Русия — напомни му Алеви.

— Тогава кои бяха другите двама? Надявам се, че не са от Ми-6^[1].

— Не. ЦРУ.

— О! — Англичанинът се замисли за момент. — Стори ми се, че хората от ЦРУ се опитваха да арестуват човек от КГБ. Това в Русия не може да се случи.

— Щеше да е хубаво, ако можеше. Предполага се, че това тук е Америка. Мосфилм използва този център като американски декор. Виждал съм хотела поне в десетина филма.

— Не им ли втръсва на руснаците да гледат все едно и също място? — разсмя се англичанинът.

— На руснаците, приятелю, им втръсва само от едно нещо — от работа.

— Прав сте. Това е, което трябва да кажа на всички, когато се прибера вкъщи. Разбирате ли, когато излязох от асансьора, първо малко се стреснах. Човек става параноичен в тази страна.

— Защо? — попита Алеви.

Човекът не отговори.

Режисьорът подреждаше сцената отново, а агентът на ЦРУ си сложи чиста риза за следващия дубъл.

— Подобни гледки са проява на не много добър вкус, като се замисли човек — продължи англичанинът. — Искам да кажа, че почти всички тук са западняци. Много е оскърбително.

— Това си е тяхната собствена държава.

— Да, но от друга страна, хотелът е много скъп. Не са ни нужни такива неща — да убиват американци и така нататък. Въпреки че не вярвам някой да разбере за какво става въпрос, освен ако не говори малко руски.

— Изкуството подражава на живота — каза Алеви.

— Винаги съм си мислил, че е обратното. Е, добре, трябва да вървя. Приятна вечер.

Алеви се загледа в началото на новия дубъл, но после реши, че не иска да види как агентът на ЦРУ ще получи още два курсума в

корема, обърна се и си тръгна.

Стигна до търговския пасаж — застлана с дебели килими галерия, на която излизаха витрините на шест специализирани „беръозки“. На прозорците на „беръозките“ бяха налепени реклами на Америкън Експрес и Еурокард, както и на още пет световноизвестни кредитни карти.

Алеви влезе в „Беръозка“ с надпис „Бижутериен магазин“ и разгледа наниз от кехлибарени зърна. Четирима добре облечени японски бизнесмени обикаляха елегантния магазин. Американецът, застанал до Алеви, каза на жената с него:

— Ако народът им можеше да види този магазин, щеше отново да се вдигне на революция.

Алеви взе кехлибарената огърлица, занесе я на тезгая и представи карта на името на Торнън Бърнс. Продавачката постави огърлицата в сатенена кутийка, която пусна в шарено книжно пликче.

— Приятна вечер — каза тя на английски с усмивка.

Но Алеви имаше чувството, че чете надпис някъде зад лявото му рамо.

Той отново излезе в пасажа, мина покрай витрината на магазин с надпис „За мъжа и за жената“, в който се продаваше странна смесица от руски кожи, бродерия, китайски порцелан и кристал. Погледна часовника си и видя, че е девет и половина. Мина покрай магазини с надписи „Радиоприемници“ и „Книжарница“ и тръгна по спускащата се надолу галерия, водеща към магазин за хранителни продукти.

Забеляза, че въпреки късния час малкият супермаркет беше пълен с гости на хотела, дипломати със съпругите си от всички посолства в Москва, висши партийни служители с достъп до твърда валута и черноборсаджии, които използваха западна валута с риск да получат от две до петгодишни присъди в Сибир.

Магазинът бе добре зареден с европейски консерви, месо и риба, съветски парникови зеленчуци и тропически плодове, повечето от които московчани бяха виждали само по филми и илюстрации. Алеви забеляза, че има нова доставка на ананаси, които бързо изчезваха в дузина колички, както си бяха в касети с надпис „Никарагуа“.

Алеви купи няколко швейцарски шоколадови десерта, американски дъвки и финландски бисквити. Плати за покупките в американски долари и се върна в пасажа, насочвайки се към бюрото на

Интурист близо до стъклена стена. Остави на бюрото паспорта, визата и билетите си и каза на английски:

— Бих искал да потвърдя резервацията си за вертолета до Шереметиево за полета си до Хелзинки.

Привлекателната руса жена хвърли поглед на документите му и отговори рязко на развален английски:

— Да, всичко е наред. Какво искате да потвърдите?

— Знам колко добре работи всичко в тази страна, но искам да бъда сигурен за резервациите си.

Тя задържа за кратко погледа си върху него, след което отговори малко по-любезно:

— Вертолетът ви е вече тук, господин Бърнс. Отлита след петнадесет минути. Идете във фоайето и говорете с дежурния. Не съм осведомена за никакви проблеми с полета до Финландия.

— Благодаря ви.

Алеви прибра паспорта, визата и билетите и ги пъхна в джоба на палтото си. Върна се във фоайето и видя, че багажът му е вече свален от стаята. Филмовият екип приключваше със снимките, а портиерът се опитваше да изчисти кръвта от килима.

Алеви се приближи до дежурния.

— Хеликоптер? — И той направи въртеливо движение с пръст.

— Хеликоптер? — повтори той по-силно, като си спомни, че американците се славеха с навика си да крещят на английски, защото вярваха, че ако говорят достатъчно силно, местните жители ще ги разберат.

— Хе-ли-коптер!

— Аaaa, вертолет! — Дежурният посочи към малкия бял автобус на Аерофлот зад стъклена врата.

— Чудесно. — Алеви посочи чантите и показа на человека сметката си от хотела с номера на стаята.

Дежурният кимна, извика пиколото и му каза на руски:

— Нали не смяташ, че американецът сам ще пренесе куфарите си на двадесет метра? Бъди любезен с него и може да те вземе в Америка с някоя от чантите си.

Алеви се усмихна безизразно на дежурния и му даде една рубла.

— До свиданъя — отговори той и докосна шапката си.

— Довиждане — каза Алеви и последва пиколото към вратата, където портиерът му пожела приятен път и той бе принуден да признае, че някои от тях наистина знаеха как да работят.

Алеви се качи в микробуса на Аерофлот и кимна на другите трима мъже, които вече седяха вътре. Пиколото показа на Алеви ръчния му багаж и куфара в задната част на автобуса. Алеви задържа дипломатическото куфарче в себе си. Шофьорът запали микробуса.

— Американец? — попита го човекът, седнал точно срещу него.

— Да.

— Е, вярва ли ви се, че в Москва има вертолетни услуги? — усмихна се той. — Нямаше такова нещо, когато бях тук преди пет години.

— Не мога да повярвам и в съществуването на този хотел — добави мъжът, седнал зад Алеви. — Почти отговаря на всички стандарти.

Всички се разсмяха. Четвъртият мъж, който седеше пред Алеви, погледна назад към другите трима.

— Видяхте ли гангстерския филм, който снимаха във фоайето?

Всички кимнаха.

— Всъщност това беше някаква закачка между ЦРУ и КГБ. От типа на холивудските боклуци. Никога не съм чувал за подобно нещо в реалния живот — каза Алеви.

Микробусът потегли по овалния перон, а четиримата пътници, всички американци, продължиха да говорят за престоя си в Москва. Okаза се, че и тримата възnamеряват да се качат на полета на Финеър до Хелзинки в 22,45 ч. — последния полет на Запад за тази вечер. Човекът пред Алеви каза, че често посещава Москва.

— Винаги се чувствам много добре, когато си тръгвам — добави той. — Толкова пъти съм целувал асфалтовите писти в Хелзинки, че устните ми почват да почерняват.

Другите се усмихнаха с разбиране.

Микробусът ги закара до западната страна на хотела, където имаше бетонна вертолетна площадка, построена почти на самия бряг на Москва река. На осветената площадка стоеше бял вертолет Ми-28 и загряваше двигателите си. За момент Алеви се загледа в него. Като повечето съветски вертолети той имаше колела вместо шейна за приземяване. Имаше четири основни перки, поставени върху

реактивен двигател „Изотов“ с мощност четиристотин конски сили. Вертолетът Ми-28 бе на въоръжение в съветската армия, а в Аерофлот го ползваха за транспортиране на важни личности. Беше бърз, удобен и надежден. Или поне така му бяха казали. Като всички други съветски летателни апарати и този си имаше кодово име в НАТО и то започващо с „В“ — както при всички вертолети. Предполагаше се, че кодовите наименования бяха напълно безсмислени. Алеви се надяваше да е така. Наричаха Ми-28 „Вкаменената глава“.

Автобусът спря на десет метра от вертолета и четиридесет американци свалиха багажа си, докато шофьорът им помагаше да пренесат пликовете с покупки от „беръозките“. Пилотът отвори вратата на кабината и пое багажа, който нареди в тясното пространство зад последните две седалки. Четиридесет американци дадоха бакшиш на шофьора на автобуса и се качиха на борда на вертолета.

Алеви седна точно зад пилота и забеляза, че мястото на втория пилот беше празно — нещо обикновено при кратките полети до летището. Другите мъже се настаниха на останалите седалки. Единият от тях, този, който пътуваше често до Москва, отбеляза:

— По това време бихме могли да стигнем до Шереметиево с такси за половин час. Вероятно руснаците мислят, че сме глупаци, като харчим толкова пари, за да стигнем дотам с вертолет за десет минути.

— Започват да се научават как да ни освобождават от зелените — отговори друг. — След още десет години ще видите редица от публични домове за твърда валута по улица „Горки“.

Всички се разсмяха.

Вертолетът се издигна вертикално над комплекса на търговския център и Алеви погледна надолу към красивия петнадесететажен хотел, още по-високите сгради с офиси и залите за търговски изложения.

— Истински прозорец към Запада — каза той. — Към света. На това място като че ли липсва и всеобщата съветска омраза към всичко западно.

Никой не отговори.

Алеви се наведе напред и огледа командното табло на вертолета, апаратурата и радиопредавателите, осветени със слаба червеникова светлина.

— Говорите ли английски? — попита той пилота.

Пилотът го погледна, докато обръща вертолета на север към Шереметиево.

— Что?

— Английски?

— Нет.

Алеви кимна и седна обратно в креслото си.

— Индикаторът за бензина показва, че резервоарите са пълни — каза той на другите мъже. Мъжът, който седеше до Алеви, капитан О'Шей, кимна.

— Както ти казах, Сет, според правилата всеки летателен апарат, дори и тези на гражданска авиация, са в постоянна готовност за незабавна мобилизация в случай на военен конфликт.

— Хубаво правило — отбеляза Алеви. Дотук добре, помисли си той. Един пилот и пълни резервоари. Заедно с другите двама американци до него — помощника на Холис, О'Шей, и заместника на Алеви, Бърт Милс — бяха излетели за Хелзинки миналата седмица. След това се бяха върнали поотделно в Москва с нови паспорти и фалшиви съветски визи и се бяха регистрирали в хотела на Центъра за международна търговия. Официално се водеха извън страната, защото така посолството почти нямаше да си има проблеми, ако нещата тръгнха на зле.

Мъжът зад Алеви, Бил Бренън, който бе пристигнал директно от възстановителния си отпуск в Лондон, каза:

— Искам да благодаря, че ми дадохте възможност да изравня резултата.

— Помислих, че в Лондон може да ти е доскучало — отговори Алеви и добави: — Постъпиха много лошо с носа ти. — Алеви погледна през прозореца и видя, че наближават Шереметиево от дясната страна. — Е, господа, готови ли сме?

Всички отговориха утвърдително. Бърт Милс се наведе към капитан О'Шей и попита:

— Мислиш ли, след като вече го видя, че ще можеш да го управляваш от мястото на втория пилот?

— Рисковано е, но ще опитам — отговори О'Шей.

— Окей — каза Алеви. — Хайде да започваме.

Алеви извади от джоба си напоена с хлороформ кърпа, отвори опаковката, пресегна се към лицето на пилота и я притисна към устата

му, докато О'Шей скочи напред към седалката на втория пилот и сграбчи лостовете на загубилия равновесие вертолет.

Пилотът се извъртя в седалката, ритна педалите за управление и издърпа централния прекъсвач. Вертолетът започна опасно да се накланя, а О'Шей се бореше да овладее машината.

— Махнете го оттук! — извика той.

Алеви се надигна, изтръгна от пилота наушниците му и след това с помощта на Бренън го изтегли нагоре и назад през облегалката на седалката, след което го пуснаха на пода на кабината. Пилотът простена и остана да лежи неподвижно.

Алеви въздъхна дълбоко и се наведе напред.

— Окей, капитане. Креслото е твое.

— Да — О'Шей внимателно се надигна от мястото на втория пилот. — Дръжте се. — Той изключи газта и вертолетът започна да пада. О'Шей се преметна странично на пилотското място, сграбчи командните лостове, а краката му напипаха стабилизационните педали. Падащата машина се отклони от курса, завъртя се, след което О'Шей я овладя и стабилизира. Той натисна газта и вертолетът започна да се издига.

— Добре, добре.

Алеви се премести в седалката на втория пилот, докато Бърт Милс и Бил Бренън седнаха в креслата по средата на кабината.

— Е, толкова ли е просто за управление, колкото изглежда? — попита Алеви О'Шей.

— Доста е гадно — мрачно се усмихна О'Шей. — Не съм карал вертолет от десет години. Главният ротор на съветските машини се върти в посока обратна на западните вертолети — добави той. — Така че педалите за управление са разположени наопаки.

— Затова ли непрекъснато се движим на зигзаг, капитане?

— Да. Трябва ми малко време, за да свикна. — О'Шей посочи към едно копче. — Какво пише тук?

Алеви се наведе напред и прочете надписа на руски под копчето:

— Свет... светлини... управление... приземяване.

— Управляеми светлини за приземяване — каза О'Шей. Той ги изключи. — Видях, че пилотът го натисна преди няколко минути. На нас те не ни трябват. — О'Шей извъртя наляво лоста за управление на въртеливото движение, като същевременно оперираше с педалите за

управление, за да държи вертолета в хоризонтално положение, след това зави на запад, встрани от Шереметиево и встрани от Москва. — Трябва ми да поманеврирам поне петнадесет минути, за да се почувствам сигурен в лостовете за управление — каза О'Шей.

— Опитай с десет — отговори Алеви. — Трябва ни всяка капка гориво. Помогна ли ти онзи наръчник?

— Да, но личният опит с нищо не може да се замени. Добре, момчета — добави О'Шей. — Отпуснете се. Започвам да свиквам.

Алеви си сложи слушалките и се заслуша в радиотрафика от кулата в Шереметиево.

— Не се отдалечавай твърде много на запад — каза той на О'Шей. — Трябва да се свържа с кулата.

— Добре. — О'Шей опитваше някои прости маневри.

Алеви погледна на изток и видя в далечината ярките светлини на Москва. Небето бе необикновено ясно, с много звезди, но за късмет лунният сърп беше съвсем тънък и нямаше лунна светлина. Под тях горите и полетата тънха в пълна тъмнина.

Сет Алеви се вгледа през предното стъкло. Пред него се простираше, загърната в непроницаемата си тайнственост, Русия, земята на неговите предци: безгранично тъмно пространство, толкова необятно и студено, че цели армии и народи — донските казаци, германците от Поволжието, евреите и татарите, можеха просто да изчезнат безследно, без нито един стон от техните вопли да бъде чут зад безбрежните граници на страната.

Алеви хвърли бърз поглед на запад, където тъмното небе се сливаше с черния хоризонт. Скоро щяха да се гмурнат в тази пустош и макар че можеше да надуши надигащия се около него страх, единственото нещо, от което се опасяваше, бе, че имаше опасност да пристигнат твърде късно.

— Искате ли да го изхвърля през борда? — попита Бренън, който седеше сега на седалката зад О'Шей и бе опрял краката си върху тялото на упоения пилот на Аерофлот.

— Няма нужда — отговори Алеви.

— Добре. Може ли да му счуя носа?

— Не, просто го завържи.

Бренън завърза китките и глезните на пилота с парче метална жица.

— Имаме близо пет минути закъснение за кацането в Шереметиево — каза Бърт Милс, като си погледна часовника.

О'Шей огледа инструменталното табло и го сравни с една скица на пилотската кабина на Ми-28, която Холис бе направил с надписи на английски няколко седмици преди това.

— Ето — каза Алеви. — Тук пише „навигационни светлини“.

— Това е.

Алеви натисна копчето и външните светлини изгаснаха.

— Просто пилотирай, капитане. — Алеви взе скицата от О'Шей и намери копчето за светлините в кабината, изключи го и вътрешността на вертолета и контролното табло потънаха в пълна тъмнина. Светлините на приборите хвърляха бледочервено отражение върху лицата и ръцете на Алеви и О'Шей.

Чувството, което пълната тъмнина отвътре и отвън поражда, е някак призрачно, помисли Алеви, докато слушаше безтелесното дишане на другите трима мъже да се извисява над шума на вертолетните перки. Той взе скицата на коленете си и я огледа. Намери копчето за включване на радиопредавателя върху командното табло.

— Добре. — Той превключи копчето на предавателя и внезапно започна да креши на руски в микрофона, монтиран към слушалката на главата му: — Контрольор! Контрольор!

Няколко секунди по-късно контролната кула на Шереметиево отговори: „Контрольор“.

— Тук е Аерофлот П-113 — каза възбудено Алеви на руски. — Двигателят губи мощност... — Той замълча, но продължи да натиска копчето, както би направил пилот, който гледа как земята се втурва срещу него. — Господи! — извика Алеви на руски, след което махна пръста си от копчето и се вслуша в отговора на кулата в Шереметиево.

— Едно, едно, три, обадете се, обадете се... — Алеви изключи радиопредавателя и свали слушалките. — Това ще им създаде работа, да търсят мястото на катастрофата, както и да се позамислят върху необходимостта, която човек изпитва от помощта на Бога в последната секунда от живота си. Е, добре, капитан О'Шей, да се насочим на запад.

О'Шей обърна лонжерона на опашката и насочи Ми-28 на запад, след това натисна газта и смени ъгъла на въртене на перките.

— Върви.

Алеви огледа тъмния пейзаж.

— Капитане, нека се спуснем по-ниско и да се опитаме да намерим мястото, където да кацнем за малко.

О'Шей започна да слиза от височина хиляда и двеста метра. Когато наблизиха земята, Алеви, Бренън и Милс огледаха терена.

— Това е гора — каза Бренън. — А там — открито поле. Твърде открито. Тук има нещо — но какво е това?

Всички погледнаха през десния борд към ярко осветената зона на около петстотин метра от тях.

— Приближи се, капитане — каза Алеви.

О'Шей пълзна вертолета надясно и го спусна по-ниско.

— Прилича на мина. Каменоломна или кариера — каза той.

— Това ще ни свърши работа — каза Алеви.

О'Шей зави към широката плитка мина, която, както се оказа, обхващаше близо акър изкопни работи в откритите поля на северозапад от Москва.

— Добре — каза О'Шей, — а сега да видим дали този вертолет умее да се приземява.

О'Шей погледна надолу, за да види дали има някакъв пушек или нещо друго, което би могло да му подскаже посоката на вятъра, но нищо не видя. Предположи, че е северозападна — обичайна за това време на годината, и обърна така, че да кацне по посоката, която се надяваше да е срещу вятъра.

Поддържаше постоянна скорост на въртене на перките, за да няма изменение в центробежните сили, които можеха да накарат вертолета да се завърти около вертикалната си ос. Педалите, които бяха обърнати, защото и посоката на въртене беше обърната, бяха основният му проблем; това, което се предполагаше да му е втора природа, се превръщаше в мъчително усилие — също като да караш английска кола от лявата страна на улицата.

— Много добре се справяш — каза Алеви.

— На мен ли говориш? — Инстинктът подсказващ на О'Шей, че трябва да се пълзне под голям ъгъл като с обикновен самолет, но пък съзнаваше, че до последните секунди преди кацането му е необходима височина, когато щеше да направи нещо, за да спре двигателя, с което да предизвика кацане със свободно въртене на перките — свободно падане, което можеше да завърши успешно само

ако имаше време да изключи предавките и да регулира силата на въртене на перките, с което да осигури достатъчно издигащ се нагоре въздушен поток, който да завърти отново роторите и да предизвика леко издигане, за да омекоти удара в земята.

Приближаваше се под ъгъл от 45 градуса, а висотомерът показваше, че летят на 500 метра височина. С подаване на гориво и с педалите за управление започна да намалява скоростта на летене. Когато стабилизира притока на горивото, той натисна десния лост за управление, за да запази посоката, и увеличи силата на въртене, за да не се променят оборотите на роторите. Същевременно съгласува предавката с другите уреди за управление, за да запази нужната му скорост на придвижване. Искаше му се да има още една ръка.

Вертолетът премина на сто метра височина над ръба на кариерата и О'Шей осъзна, че изкопът е по-дълбок, отколкото предполагаше. Отсрещната стена на кладенеца бе на около стотина метра от тях, а те все още бяха на сто метра над дъното на мината, и то с ъгъл на приближение, при който вертолетът щеше да се разбие в отсрещната стена. Почувства как ръцете му се изпоязват.

О'Шей незабавно намали общата тяга, като същевременно засили обратното напрежение върху цикличното движение на роторите, сякаш дърпаща спирачките на кон. Носът на вертолета се вирна нагоре и той започна да забавя скоростта си. О'Шей овладя желанието си да спре подаването на газ, което изглеждаше най-естественото нещо на света: така щеше да се намали силата на изхвърляния въздух, но рязко щеше да падне скоростта.

— По дяволите — тъп вертолет!

Вертолетът продължаваше да забавя скорост, но О'Шей знаеше, че в това положение — с наведена надолу опашка — задният лонжерон може да се удари в земята преди колелата.

Вятърът, предизвикан от перките, вдигаше огромни облаци прах и камъчета и допълнително затрудняваше видимостта. О'Шей трябваше да следи индикатора за хоризонта, за да установи дали се намира в хоризонтално положение спрямо земята. Въздушните потоци тресяха вертолета и му пречеха да държи машината в стабилно положение. Той не виждаше нито земята, нито стената на мината пред себе си и можеше само да се надява, че ще докосне земята с колелата, преди да забие нос в стената.

— Не виждам... някой вижда ли нещо?

— Успокой се. Справяш се чудесно — отговори Алеви.

Но О'Шей знаеше, че носът му е твърде вирнат нагоре, а опашката увиснала надолу, че машината сега бе силно наклонена наляво и се движеше напред по-бързо, отколкото се спускаше надолу. Осъзна, че е загубил контрол над управлението. Взе решение и спря подаването на гориво, като се надяваше гравитацията да свърши онова, което той вече не можеше.

— Дръжте се!

Носът се наклони надолу и в последните няколко фути вертолетът падаше вертикално, но не в напълно изправено положение, защото левите колела на колесника първи се удариха в земята.

— По дяволите!

О'Шей изключи двигателя и цялата машина се разлюля странично, като перките ѝ едва не докоснаха земята.

Най-после вертолетът стъпи на земята, а перките бавно спряха да се въртят. Всички седяха мълчаливо, докато прахта се слягаше. Алеви огледа кариерата. Наистина беше някаква открита каменоломна. Вдясно от тях имаше няколко дървени бараки и машини за изхвърляне на земя, но нямаше следи от работници или пазачи.

— Напредна ли в учебния процес, Ед? — попита Алеви О'Шей.

О'Шей си пое дълбоко дъх и кимна. Избръса потните си ръце в панталона.

— Сега вече схванах как работи това нещо.

Бренън отвори плъзгащата се врата и с Милс изнесоха упоения пилот на Аерофлот от вертолета. Изтеглиха го по земята по-далеч от машината, свалиха униформата му и го оставиха да лежи по бельо с вързани ръце и крака.

Алеви и О'Шей свалиха багажа и го струпаха на известно разстояние от вертолета. Алеви отвори с ключа си един от куфарите и извади оттам три униформи на войници от отрядите за охрана на КГБ заедно с черни ботуши, шапки, четири съветски часовници, пистолети и три шинела на КГБ. Алеви, Милс и Бренън се преоблякоха в униформите на КГБ, а О'Шей си сложи костюма на пилота.

Докато закопчаваше шинела си, Алеви огледа очертанията на мината, но не можа да види нищо в тъмнината.

— Мисля, че можем да изчакаме тук.

— Не виждаме никакви светлини или признания на живот — каза Милс, като също се обърна. Той се взря в съветския си часовник. — Ако това нещо работи, сега е десет и трийсет и две. Ще изпуснем полета на Финеър.

Бренън се засмя, докато закопчаваше кожения колан, на който бе окачен кобурът на 9-милиметров автоматичен пистолет „Макаров“ със заглушител. Алеви и Милс също закопчаха кобурите, а О’Шей мушна пистолета в джоба на авиаторския си костюм. Свериха си часовниците, след което струпаха цивилните си облекла, паспортите, визите, часовниците и портмонетата на купчина и хвърлиха върху тях пликовете от „беръозките“ и дипломатическите си куфарчета. Алеви извади кутийката с кехлибарената огърлица от джоба на палтото си и я премести в униформения шинел на КГБ.

Бренън бръкна в отворения куфар и извади последните неща оттам: две цилиндрични запалителни фосфорни гранати с часовник. Бренън нагласи часовника на гранатите за след три часа и ги бутна в камерата с багажа.

— Да тръгваме — каза Алеви.

Всички се върнаха при вертолета. О’Шей се покатери отново в пилотското кресло, а Алеви — на мястото на втория пилот. Бренън и Милс седнаха зад тях.

— С колко време полет разполагаме според теб? — попита Алеви О’Шей.

— Когато за пръв път говорихме за това, ти казах, че продължителността на полета при вертолетите се изчислява особено трудно — отговори О’Шей, след като се замисли за момент. — Самолетите с фиксирани крила имат по-определенi параметри. Излиташ, летиш и се приземяваш. Но с вертолета правиш и други неща. Като например увисването във въздуха, при което се харчи много гориво.

Алеви остави О’Шей да говори, защото знаеше, че има нужда от това. А и защото имаха да убива три часа.

— Много неща зависят от вятъра, температурата на въздуха, товара, височината на летене и вида на маневрите, които ще извършим — продължи О’Шей. — Икономисването на гориво зависи и от мен, но аз не съм добре запознат с този вертолет, за да мога да изцедя от него максималната продължителност на полета при максимално изминато

разстояние и минимален разход на гориво. — Известно време О'Шей помълча, след което отговори на въпроса на Алеви. — В най-лошия случай разполагаме с два часа полет. В най-добрния — около четири.

— Максималното разстояние, което можем да покрием по права линия?

— Ами... при скорост от около сто мили в час — от двеста до четиристотин мили.

— Дори и при най-добро стечение на обстоятелствата ще бъдем на ръба — отбеляза Бърт Милс.

Бренън, който като че ли не се интересуваше от проблемите с горивото, проверяваше своя „Макаров“. Той извади и постави отново магазина, а след това провери пъзгача като човек, имащ крайно неприятни спомени от боравене с чуждо оръжие.

— Проверете пистолетите си — каза той.

Всички го послушаха, тъй като той беше оръжейникът на експедицията. След това Бренън порови из ръчния багаж на Алеви, който бе останал на борда, и извади частите на разглобената снайперска пушка „Драгунов“ и бързо я комплектува в тъмнината. Монтира й визьора за нощно виждане с четири степени и я зареди, след това насочи пушката към предното стъкло и включи електронния виззор.

— Не е лоша за съветско производство.

— Те правят и много хубаво оръжие — отбеляза Милс.

Бренън изключи визьора и оставил пушката в краката си.

— В чантата има две карти, направени от въздушно наблюдение — каза Алеви на Бренън.

Бренън намери картите и му ги подаде. Алеви даде едната на О'Шей, който я разстла в скута си. После Алеви му връчи химикалка с червено фенерче и той разгледа картата.

Бренън продължаваше да рови из чантата.

— Фосфорни гранати, амуниции, малко от това, малко от онова... Инвентарът ни е пълен. — Той се обърна към Алеви. — Не ми влиза в работата да знам, но откъде взехте униформите и оръжието? И как успяхте да ги скриете от камериерката в хотела?

— Малкият антикварен магазин на Арбат има щанд за дрехи в подземието — отговори Алеви. — Оръжието пристигна по дипломатическия куриер. А що се отнася до любопитните камериерки,

тази чанта и куфарът бяха доставени направо във фоайето на хотела отвън точно преди да се качим на автобуса.

— Бих искал да ви кажа нещо, господин Алеви — каза Бренън.
— Имам голямо доверие във вас и дори за минута не съм си помислял, че акцията ни е самоубийствена. Харесвам и полковник Холис. Той е честен играч. Харесвам и момичето му. Затова съм тук, а не в Лондон.

В следващите няколко минути никой нищо не каза.

— Не бих искал да се притеснявате заради летенето — обади се О'Шей. — Мислете за това, което ви предстои да направите. Аз ще се погрижа за вертолета. Принципите на летене си остават едни и същи дори и тук въпреки обратната посока на въртене на роторите — добави той. Опита се да се засмее, но не се получи.

— Проклетата униформа ми убива на чатала — каза Бърт Милс.

— Така е, защото на шивачите на КГБ не им се налага да оставят място за топки.

— Бил, оставил отзад една синя торбичка от „Беръозка“ — каза Алеви на Бренън. — Купих малко дъвки „Базука“ и други неща. Раздай ги на всички.

— „Базука“? Благодаря. — Бренън намери дъвките и предаде пликчето на Милс, който си взе един шоколадов десерт. Той го подаде на О'Шей, който отказа.

Алеви захапа бисквита. Бренън направи голям балон, който се пукна.

— Ей, та днес е Вси светии. Честит празник! — каза Бренън.
Никой не отговори.

— Виждал съм злокобни костюми за празника на Вси светии, но тези дрехи са най-зловещитешибани парцали, които съм срещал — добави Бренън.

— Там, където отиваме — насили се да се засмее Милс, — ще видиш повече от петстотин от тези злокобни костюми.

— Благодаря — отвърна Бренън.

Времето минаваше в мълчание, нарушавано само от пукота на изстиващия двигател и звуците от дъвченето на дъвката.

— Отпуснете се — каза Алеви на всички.

[1] Британското разузнаване. — Б.пр. ↑

38.

В увеселителната зала се бяха събрали близо хиляда души, но това бяха най-тихите хиляда души, сред които Холис бе попадал някога.

Сградата бе заобиколена от въоръжения отряд за охрана на КГБ и на всички бе забранено да напускат „тържеството“ преди полунощ. Голямата зала беше полуътъмна, осветена само от черни свещи и ухилените лица на тикови фенери. Барът и останалите странични стаи бяха пълни с мъже и жени, които разговаряха тихо със сърдити гласове. От време на време някой проплакваше. Независимо от огромното количество храна и напитки Холис забеляза, че никой не беше пиян, а храната бе останала почти недокосната, дори курсантите явно се чувстваха притеснени, помисли Холис. Маските бяха свалени и в буквния, и в преносния смисъл — никой не носеше маска за празненството и никой не играеше ролята си.

По средата на залата стоеше драпиран в черно ковчег, пълен с бира, един от декорите на празненството, който беше придобил друго значение. Около ковчега нямаше никой.

Буров не се появи и Холис си го представи как седи във вилата с жена си пред порцелановата камина, чете Пушкин или гледа американски филм по видеото. Холис знаеше, че няма да бъде сред десетината, избрани за екзекуцията на слуки, и се чувстваше някак виновен, защото беше един от двамата американци в залата, които не бяха изправени непосредствено пред лицето на смъртта. Знаеше, че Лиза изпитва същото. Когато каза на Луи Пул за плана на Буров да екзекутира Додсън и още десет души, те се поколебаха дали да съобщят за това на хората. Но накрая Пул, Лиза и той бяха стигнали единодушно до решението, че всички имат право да знаят.

По време на така нареченото празненство имаше някои инциденти: Джейн Ландис се изплю в лицето на един от курсантите, а една от отвлечените американки, Саманта Уелс, разби стереоуребрата, която свиреше погребална музика, за да ги въведе в атмосферата на празненството. Двама американски пилоти, Тед Бруър и още един,

излязоха навън и се опитаха да пробият кордона от войници на КГБ, но ги принудиха насила да се върнат вътре в залата. Капитан Шуилър, с когото Холис се бе срещнал на пътеката заедно с Пул и подполковник Мийд, удари един от курсантите, но сбиването бе бързо прекратено. За чест на курсантите, помисли си Холис, те приемаха сдържано словесните обиди и изглеждаха по-скоро смутени. Холис реши, че сигурно след тази луда нощ школата ще бъде затворена за цели седмици, ако не и месеци.

Генерал Остин седеше в малка стая и говореше с постоянно сменящи се групи от по двайсет-трийсет жени и мъже, така че накрая повечето от двеста осемдесет и двамата американци, както и техните жени и приятелки, бяха чули по някоя дума от него. Холис си проби път към тази стаичка и чу генерал Остин да казва: „Опитът за бягство е единственото честно и достойно нещо, което сме извършили тук. Вече няма да има десетгодишни прекъсвания между опитите ни. А ако те искат да разстрелят по десет от нас при всеки опит, нека бъде така. Можете да смятате тази школа за закрита.“

Известно време Холис го слуша, след това отиде до бара и си взе чаша бира. Лиза го намери и го хвана за ръката.

— Сам, не мога да издържам повече всичко това.

— Още няколко минути — каза той и погледна часовника си. — В полунощ всичко ще свърши.

Той огледа залата и забеляза Сони и Марти да си говорят в един ъгъл. На малка масичка седяха четиримата курсанти, с които се бе запознал в къщата им. „Ерик Ларсън прилича сега повече на Евгени Петрович Корниенко“, помисли Холис. Всъщност курсантите вече не знаеха как точно да се държат и Холис се запита защо ли ги подлага Буров на това изпитание. Надяваше се може би, че ще си извлекат поука от онова, което предстоеше да се случи — поуката, че държавата е всемогъща и измяната е равносилна на смърт. Но това те вече знаеха.

Капитан Пул се приближи до Лиза и Холис.

— Мъжете и жените са готови да се държат здраво един за друг — каза той. — Можем да се разбунтуваме още тук и още сега. Можем да откажем да си тръгнем и да задържим курсантите като заложници. Можем да нападнем къщата на Буров. Можем всички да се втурнем към главния портал и може би някои от нас ще успеят да се промъкнат и да стигнат до посолството.

Холис погледна към Пул и двамата разбраха, че той не говори за реално осъществими неща, а за различни форми на самоубийство.

— Оръжието е в тях, капитане — каза Холис. — Това е основното в днешния двайсети век. Който има автоматично стрелящо оръжие, владее положението.

— Предлагате да дадем единайсет жертви и да оставим всичко така? — попита той с наведена глава.

— Да. Трябва да оцелеем, за да опитваме отново и отново. Някой трябва да се измъкне оттук. Това казва и генерал Остин, а той е шефът. А и не смяtam, че след тази нощ животът ще продължи постарому.

— Не — отвърна Пул, след като се замисли за момент. — И знаете ли това е за добро. Всички ние бяхме прекалено приятелски настроени към тези хора. Имахме своите удобства, жени, деца, интелектуална свобода... Беше ни трудно да се ядосаме и да останем ядосани. Сега това се промени. — Той погледна към Холис и Лиза. — Мисля, че вашето присъствие беше онази плесница по лицето, от която се нуждаехме, за да се събудим.

— Може би думите ми в дома на генерал Остин са звучали жестоко — изкашля се Холис, — но мога да ви уверя, че мнението ми не се е променило. С това не искам да ви създавам впечатлението, че не ме е грижа за вас.

— Разбирам.

Удари полунощ и хората започнаха тихо да напускат залата.

— Довечера ще се молим — каза Пул на Лиза. После се обрна към Холис. — Буров е разпоредил да се въведе вечерен час в дванайсет и трийсет, така че на практика до зори всички сме под домашен арест. Не можем да продължим да се срещаме и да обсъждаме всичко това. Наказанието за нарушаване на вечерния час е разстрел на място. Затова ви желая лека нощ, ще се видим на футболното игрище утре сутринта. — Той се обрна и си тръгна.

Холис помоли Лиза да почакат, докато всички американци се разотидат. Странно, помисли Холис, но повечето курсанти остават. Забеляза, че започнаха да пият, и както и предполагаше, някои от тях се приближиха към Лиза и него.

Джеф Руни ги поздрави с по-малко ентузиазъм, отколкото при запознанството им. Холис и Лиза не отговориха.

— Искам само да ви призная, че всичко това ме кара да се чувствам ужасно — каза Руни.

— Ще се почувствуваш още по-зле, когато стигнеш до Щатите и ФБР те залови — изрече на един дъх Холис, като го гледаше право в очите. — Във федералния затвор ще можеш да си мислиш за това колко много съжаляваш до края на живота си. — И злобно добави: — За изпитите си за военновъздушните сили ще можеш да се готвиш на топло, генерале.

Руни не намери думи за смислен отговор. Около тях започнаха да се събират още курсанти.

— Те не са ви казали, че средният брой на разкритите ви агенти е двеста годишно, нали? — продължи Холис.

— Не... те... не съм чел за нито едно...

— Дори западните вестници не знаят всичко, глупако — рязко го сряза Холис. — Разкарай се от очите ми.

— Съжалявам...

— Ти знаеш, Руни — каза Лиза. — Ти знаеш колко чудовищна е тази система. Вие всички знаете и за вас няма извинение. Достойни сте само за презрение. Разкарайте се!

Руни, изглежда, нямаше намерение да помръдне, нито пък постоянно нарастващата тълпа от мъже и жени.

— Съжалявам. Наистина. Не мога... не мога да разбера защо полковник Буров...

— Защо не организирате някакъв протест и не се обърнете към полковник Буров.

— Ние не можем...

— Не, не можете, защото сте толкова американци, колкото и Чингис хан или полковник Буров. Нямате представа какво означава да си свободен човек, с всички произтичащи от това права и задължения.

— Имам представа. Научих го тук.

— Това не се учи — пристъпи по-близо до него Лиза. Тя го бутна с пръст в гърдите. — Трябва да живееш с това всеки ден. Хайде, Руни, хайде, упражни правото си на свобода на словото, което се гарантира и от двете конституции. Упражни правото си да поискаш поправянето на допуснатата несправедливост. Това ще бъде добър урок за теб. — Тя се огледа. — За всички вас.

Никой не проговори и Холис почти физически усети, че някои от около стотината курсанти в залата задълбочено размишляваха, докато част от тях бяха изобразили на лицата си онова отсъстващо изражение, което хората имат, когато, чувайки призив да хванат оръжието, се правят, че говорещият не се обръща към тях. Близо половината от курсантите обаче изглеждаха готови да предприемат нещо.

— Разбирайте ли, че тук имате право на живот, на свобода и на стремеж към щастие не повече от затворниците. Задавали ли сте си понякога въпроса какво става с курсантите, които отпадат от това училище? — попита Холис.

— Опитвате се да ни измамите по типичен за Запада образец — извика Джон Флеминг, един от младежите, които бяха срещнали на баскетболното игрище. — Няма да слушаме западното ви измамничество.

— Ако ще спориш с тях, направи го като американец, а не като тъп руснак — извика му Марти, пансионерът на семейство Ландис.

Чуха се и одобрителни възгласи, и освирквания. Сузи Трент излезе от тълпата и тръгна срещу Лиза.

— Какво става с курсантите, които пропадат?

Преди Лиза да успее да отговори, Джейф Руни ѝ извика.

— Млъкни! Неприятности ли искаш да си навлечеш?

— Искам да знам.

Другият пансионер на семейство Ландис, Сони, излезе от тълпата, заобикаляща Холис и Лиза, и се обръна към курсантите.

— Аз ще говоря като американец. Тези двамата престъпват правата ни за свобода на събиранятия и свобода на словото. Те ни подтикват към метеж и представляват реална и действена заплаха за нашето спокойствие. Предлагам да ги подложим на гражданска арест и да ги заведем в щаба.

Холис бе впечатлен от познанията на Сони в областта на правото и умението му да изопачава законите.

— Вашият началник Пьотр Буров — каза Холис — възнамерява да екзекутира незаконно...

— В това няма нищо незаконно! — извика Сони. — Тук има надлежно създадени закони, Холис, и Додсън наруши един от тях. Знаел е, че това престъпление се наказва със смърт.

— А какво ще кажете за десетимата случайно избрани, които ще бъдат екзекутирани с него? — изправи се Холис лице в лице срещу Сони. — Това се нарича репресия и тя е незаконна във всяко цивилизирано общество.

— Искате да кажете, че ние не сме цивилизовани? — Сони приближи лицето си към Холис.

Лиза бутна Сони в гърдите.

— А вие как наричате екзекуцията на военнопленник, който изпълнява задълженията си и упражнява правата си за бягство според Женевската конвенция?

Сони погледна към Лиза, без да изпуска Холис със ѝгълчето на очите си. В стаята настъпи пълна тишина и някой тихо каза:

— Тя е права. Екзекуцията е незаконна според международните закони.

Няколко души измърмориха нещо в знак на одобрение.

— Повечето от нас са от военновъздушните сили на Червената армия — изкашля се Ерик Ларсън. — Знаем че не бива да се екзекутира наш колега, офицер. Може би бихме могли да напишем петиция до Буров...

— Няма нужда да си правите труда — каза Буров, докато влизаше в стаята. Следваха го шест въоръжени войници от отряда за охрана на КГБ. Той погледна към курсантите, после към Холис и Лиза.

— Е, какво, опитвате се да разигравате тук американската революция? Вече направихме своята революция, благодарим ви.

Холис се приближи към Буров и каза:

— Смятам, че този випуск никога вече няма да бъде същият, полковник.

— Мисля, че сте прав.

— Отменете тези екзекуции.

— Не. Убеден съм повече от всякога, че имаме нужда от това, което ще се случи утре. Всички. — Буров погледна към Марти, после към Джейф Руни, Сузи Трент и някои други. — Поздравявам ви за добрата игра — каза той. — Някой външен човек би могъл да повярва, че мислите онova, което казвате — усмивката му бе крайно неприятна.

— Вярвам в това, което чух за убийствата утре — тихо каза Сузи Трент.

Буров погледна към нея, после към останалите.

— Желае ли някой да добави още нещо към коментара на младата дама? Първоначално никой не проговори, после Джон Флеминг се обади:

— Да, полковник, мисля, че тя винаги е изказвала нелоялни и неправилни съждения за нашата социалистическа родина.

Холис забеляза, че сега никой не каза на Флеминг, че говори като тъп руснак, затова се обади:

— Ти си истинско лайно!

— Сега е дванайсет и двайсет и пет, полковник — каза Буров, като си погледна часовника. — Ако вие с госпожица Роудс тръгнете веднага, може би ще успеете да се приберете преди вечерния час. В противен случай има много голяма вероятност патрулите да ви застрелят. Приятна вечер.

Холис хвана Лиза за ръката и я поведе към вратата.

— За благото на всички, моля ви, размислете! — каза тя на Буров.

— По-добре побързайте. Бих искал да ви видя утре в кабинета си, а не в моргата. — Той обърна гръб на Холис и Лиза и каза на курсантите: — Продължете празнуването на Вси светии.

Холис изведе Лиза в голямата зала, където се бяха събрали около двеста курсанти, притиснати плътно към вратата на бара. Те бързо се отдръпнаха, за да направят път на Холис и Лиза. Двамата излязоха навън в студения влажен въздух и поеха по пътеката към дома си. Известно време никой не продума.

— Господи, гордея се с теб, Сам.

— И ти се справи добре.

Стигнаха до бараката си и влязоха вътре. Лиза заключи вратата, отпусна се в креслото и загледа угасналия огън.

— Една искра. От това ли имат нужда? Или им трябва цяла факла? — Тя въздъхна дълбоко и погледна към тавана. — Аз просто не разбирам тези хора. Никой не ги разбира.

— Това е така, защото те самите не се разбират — отговори Холис. — Но ако някой ден успеят да се разберат, ако спрат да се притесняват за това как гледа на тях Западът и започнат да се превръщат в онова, което наистина са, тогава Първата руска революция ще се превърне просто в пролог към втората революция.

— Но кога?

— Когато станат готови. Когато няма да са в състояние да отричат заобикалящата ги действителност.

— Надявам се да доживея да го видя. — Тя мрачно се усмихна.

— Надявам се да доживея до утре. — Лиза се изправи. — Хайде да си лягаме.

— Отивай. Имам нужда да остана малко сам.

— Добре.

Тя го целуна, отиде в спалнята и затвори вратата след себе си.

Холис изгаси лампата и остана да седи в тъмнината сам с мислите си. Не за пръв път реши, че Алеви просто ги бе предал и изоставил. Холис съобразяваше, че Алеви има много основателни причини за това — типични за Алеви основания. И все пак усещането, макар и противоречащо на действителността, че Алеви не е способен на такова предателство, не го напускаше. Освен, разбира се, ако не изпитваше чувството, че самият той е бил предаден. А може би Лиза бе предала Сет Алеви, своя любовник? Холис не знаеше. Навярно Алеви пък се смяташе за предаден от Холис. Сексуалната ревност бе толкова силна движеща сила във взаимоотношенията между мъжете и жените, колкото всичко останало, и неведнъж бе довеждала до краха на цели нации и крале.

Холис се загледа в тъмнината. Времето минаваше, но въпреки че бе уморен, не му се спеше. Обзе го странното усещане за сигурност. Струваше му се, че това е последният ден на Школата за магии.

39.

В кабината на Ми-28 стана студено. Алеви, Милс, Бренън и О'Шей последователно се разходиха около вертолета, оглеждайки очертанията на мината с нощния визор, монтиран на снайперската пушка „Драгунов“. С помощта на черно тиксо Милс промени регистрационния номер на вертолета от П-113 на П-413, за да се застраховат, в случай че с летателен апарат или в самата Школа за магии бяха засекли нещо от радиопредаванията за катастрофата на 113. Пилотът на Аерофлот започна да стene в тъмнината и Бренън, който в този момент бе с пушката извън вертолета, показа главата си през вратата и каза на Алеви.

— Трябваше да вземем едно одеяло за него.

Алеви се изуми на състраданието, което Бренън прояви към човека, когото бе готов да изхвърли от вертолета от хиляда метра височина.

— Няма да замръзне. Ще доживее, докато някой го намери утре сутринта — каза Алеви. След това взе от джоба си още една кърпа, напоена с хлороформ, и я подаде на Бренън.

— Приспи го пак.

Бренън изчезна в тъмнината и след няколко минути се върна. Пилотът престана да стене.

Следващият час премина без произшествия. Капитан О'Шей бе на поста и наблюдаваше тясната стръмна пътека, която се виеше надолу по склона на кариерата. Внезапно той свали пушката и скочи на горното стъпало до вратата.

— Нещо идва по пътя.

Бренън изскочи от вертолета и грабна пушката от О'Шей. Коленичи, насочи я към пътя и нагласи фокуса на визьора към склона на стотина метра от тях. О'Шей се покатери обратно на пилотското място и се приготви за излитане.

Бренън проследи движението, прицели се и стреля. Заглушителят на пушката изпукна, а дулото, снабдено с устройство за

намаляване яркостта на огъня, просветна за миг. Бренън се изправи и се върна при отворената врата на вертолета.

— Голям елен. Не го уцелих. Много хубава пушка — добави той.

— Хайде да тръгваме — предложи Алеви в един часа и трийсет минути.

Бърт Милс, който бе застанал на пост, скочи обратно във вертолета и предаде пушката на Бренън. О'Шей запали двата реактивни двигателя и ги оставил да загреят няколко минути, наблюдавайки приборите на таблото.

— Спомняш ли си как се пилотира това нещо? — попита Алеви, седнал в креслото на втория пилот.

— Да — насили се да се усмихне О'Шей. — Но не знам как да излетя.

Той постави лоста за управление на въртенето на перките в неутрално положение и натисна лоста за общата тяга до крайно долно положение. После включи регулатора на общата тяга и същевременно натисна лоста напред. Вертолетът започна да олеква и да отлепя колелата си от земята, а завихрянето на въздуха накара носа на машината да се наклони наляво. Той натисна по-силно десния крачен педал, за да изправи носа. Вертолетът се издигна вертикално нагоре, обгърнат от облак прах и ситни камъчета. О'Шей го оставил да се издигне, като наблюдаваше индикатора на въртеливото движение и броя на оборотите и се опитваше да задържи вертолета изправен по време на изкачването. Машината се издигна над мината.

Под тях проблесна ярката светлина от експлозията на фосфорните гранати, които изгориха камарата от дрехи и багаж. О'Шей натисна лоста за въртеливото движение напред и вертолетът започна диагонално изкачване в посока север. Когато набраха 800 метра височина, О'Шей изви носа на запад и нагласи лостовете за управление за поддържане на праволинеен полет напред.

— Ти лиши летенето с вертолет от силни емоции — отбеляза Алеви.

— Успях да опитомя това нещо — каза О'Шей и се облегна в креслото.

— Радвам се да го чуя.

— Бил и Бърт, внимавайте за други летателни апарати — каза О'Шей. — Могат да ни видят и без светлини. Сет, намери ми

магистралата Москва — Минск или река Москва.

Алеви погледна през предното стъкло. Нощта бе все така ясна и звездната светлина леко осветяваше земята, въпреки че луната бе почти залязла. Алеви огледа терена под тях и накрая откри река Москва, която криволичноше през тъмните полета и гори подобно на потъмняла метална лента.

— Мини вляво на реката — каза той на О’Шей.

О’Шей зави на югозапад.

Алеви се вгледа в земята отдолу и след няколко минути се обади:

— Ето там. Магистралата. Виждаш ли я?

— Да — каза О’Шей, навеждайки се напред. Той обърна вертолета в желаната посока и полетяха над магистралата.

— В един часа, на нашата височина — извика Милс.

Към тях приближаваха премигващите светлини на някакъв летателен апарат. Скоростта на движение на двете машини беше твърде висока и внезапно светлините се оказаха много близо до тях по курс, който предполагаше сблъскване. О’Шей изви Ми-28 надясно и другата машина, огромен товарен вертолет Ми-8, профуча от лявата им страна.

— Господи! — възклика О’Шей. Той пое дълбоко дъх и каза на Алеви: — Ако ни е засякъл така, както сме без светлини, ще съобщи за нас. Според мен ще предизвикаме по-малко подозрение, ако летим със запалени навигационни светлини. Ако ни търсят, Сет — добави той, — те така или иначе използват радар с въздушно базиране.

— Надявам се, че търсят този вертолет в горите около Шереметиево — отговори Алеви. — Ще летим без светлини.

Те продължиха на запад, като държаха курс между Москва река и магистралата, която се простираше горе-долу паралелно на реката. Алеви погледна към индикатора за скоростта, който показваше 120 км в час.

— Скоро трябва да видим светлините на Можайск.

— Не виждам никакви светлини. Там долу няма жива душа — обади се Бренън.

— Ето там. Това Можайск ли е? — Милс се наведе напред и посочи наляво.

Алеви погледна светлините на около пет километра пред тях. В този час те бяха малко, но можеше да се види ивица светлинки,

пресичащи Москва река. Това навярно беше Можайският мост.

— Тук наоколо няма много други селища, така че би трявало да е градът. Карайте към него, капитане.

— Добре — О'Шей коригира курса и насочи носа на Ми-28 право към Можайск.

След няколко минути видяха осветения център на малкия град, където се пресичаха двете главни улици: улицата, която се простираше от север на изток, водеше към моста, а напречната ѝ беше старият път Минск — Москва.

— Слез на петстотин метра и следвай реката — каза Алеви.

О'Шей се спусна към река Москва и мина над моста. От тази височина реката изглеждаше по-ярка и отразяваше студената светлина на звездите и последните останки от лунното сияние.

— Обичах да летя над реките — обади се О'Шей. — Веднъж изкачих Хъдсън с Пайпър Широки. Минах по дълбината на цяло Колорадо с Чесна... Сега летя над Москва... в отвлечен Ми-28... Дървена глава.

Настана минутно мълчание.

— Намали скоростта — каза Алеви.

О'Шей намали скоростта до деветдесет километра в час. Алеви погледна часовника си, след това картата и каза:

— Господа, скоро ще кацаме.

Никой не отговори. Всички са професионалисти, помисли Алеви, и всеки от тях е предизвиквал съдбата до предела на възможното в съответната професия. Те бяха, всеки по свой начин, хладнокръвни, сдържани и делови. Бяха пресметнали рисковете и установили, че са малко по-благоприятни, отколкото при руска рулетка с пистолет с пет гнезда. Всички бяха ужасно изплашени, но и ужасно възбудени. Алеви имаше чувството, че усеща насираната около него енергия, нетърпението да разберат дали планираната от тях игра ще може да се реализира на земята. Алеви огледа южния бряг на река Москва.

— Някъде там в боровата гора е. По-ниско и по-бавно, Ед — каза той на О'Шей. — Завий над гората.

— Добре — О'Шей се отклони от реката и намали скоростта, като слезе на двеста метра височина. Алеви хвърли поглед назад към Бренън и Милс, които седяха в тъмната кабина и оглеждаха терена през страничните прозорци. Не ги беше питал за мотивите им да

участват в тази операция, нито пък ги бе агитирал да дойдат с него. Просто им бе начертал плана за действие и ги бе попитал смятат ли, че може да успее, и искат ли да се присъединят към него. Бяха отговорили положително и на двата въпроса. Това беше всичко.

Алеви погледна през предния прозорец към ширналите се под тях тъмни борови гори. Когато гората свърши, видя широкото хълмисто поле, изпъстрено, както знаеше, с каменни паметници. Бородинското поле.

— Подминахме го. Обърни — каза той на О'Шей.

О'Шей оставил вертолета да увисне във въздуха, завъртя го на 180 градуса и го превключи на движение напред. Отново минаха над края на гората и без Алеви да казва нищо, О'Шей намали още скоростта и слезе на двеста метра.

— Там — Милс пръв го видя. — Десет часа, един възел.

Всички погледнаха наляво и видяха разчистена ивица земя, която разсичаше гъстата тъмна гора. Алеви мярна за секунда очертанията на наблюдателна кула и забеляза, че границите на лагера не бяха осветени с прожектори. Сега бе епохата на подвижните електронни сензори, детектори на звука, радарите и устройствата за нощно виждане. Стените на затворите използваха всички постижения на съвременните технологии, особено в Съветския съюз.

— Да определим посоката на вятъра — каза Алеви на Бренън.

— Добре.

Бренън бръкна в кожената чанта и намери димния индикатор. Той отвори част от плексигласовото странично стъкло, изтегли щифта на индикатора и го хвърли през прозореца.

О'Шей оставил вертолета да увисне на височина двеста метра и се загледа в белия пушек, който се носеше на талази сред дърветата под тях.

— Вятърът е от север, около пет възела — каза О'Шей. — Близо осем километра в час. Възможно е наблюдателните кули вече да чуват шума на перките — добави той. — Ако ще се приземяваме в лагера, трябва да запалим светлините.

— Правилно — отговори Алеви. Той превъртя ключа за навигационните и премигващите сигнални светлинни светлини. — Знаеш какво трябва да правиш — каза той на О'Шей.

— Да — О'Шей отново превключи от висене на преден ход, като поддържаше високи обороти на двигателя и голям ъгъл на перките, за да получи максимална подемна сила при ниска скорост, без това да доведе до губене на контрол върху машината. Тя зави надясно и се приближи към северната граница на лагера, като се движеше паралелно на оградата от запад на изток. Сега всички виждаха наблюдателните кули, разположени на около двеста метра една от друга по периметъра на разчистената зона.

— Подай ми кутиите — каза Алеви на Бренън.

— Всичко е наред. Аз ще се оправя.

— Дай ми ги.

Бренън извади от чантата на Алеви четирите метални кутии без надписи и му ги подаде. Известно време Алеви ги разглежда, после свали предпазната жълта лента и нагласи часовниковия механизъм на всяка от тях. Отвори прозорчето на вертолета и пусна първата кутия на около петстотин метра от северната граница на лагера. Изчака няколко секунди, след това хвърли и втората кутия, после третата и накрая четвъртата приблизително срещу североизточната ъглова наблюдателна кула. Беше сигурен, че никой от часовите в наблюдателните кули не бе видял нещо да пада от вертолета.

— Добре, капитан О'Шей. Да отидем в лагера.

О'Шей зави надясно и те навлязоха в лагера, минавайки над наблюдателните кули и телената ограда на височина от около сто и петдесет метра.

— Вертолетната площадка е в западната част на лагера — каза Алеви. — Дръж този курс.

Той натисна копчето на светлините за приземяване и изпод долната част на корпуса блесна ярък сноп светлина. Алеви премести лоста за насочване на прожектора и лъчът пробягна по върховете на дърветата. Руснаците навярно вече се опитват да установят радиовръзка с нас, помисли Алеви. Не знаеше тяхната честота. Руснаците са нервни и безкомпромисни, когато става въпрос за защита на въздушното им пространство, но Алеви се надяваше, че тук, в сърцето на Русия, те първо ще задават въпроси, а после ще стрелят. Надяваше се, че и да са видели димния индикатор, са го взели за онова, което се предполагаше да изглежда, че е, тоест приспособление за определяне посоката на вятъра при кацане, а не за онова, което

въщност беше — средство, което да определи къде да хвърлят четирите метални кутии, така че, когато съдържащият се в тях газ бъде освободен, да се разпростре над лагера. Това беше един от случаите, помисли си Алеви, в които маниакалният им страх от нападение от страна на подлите империалисти не беше само мания.

— Не би трябвало да открият огън по нас. Но ако някой от онези долу се изнерви и натисне спусъка, бъди готов да приземиш — каза той на О'Шей.

— Знам.

Внезапно на стотина метра пред тях в небето се издигна лъч светлина, след което бавно премина по корпуса на вертолета, като освети кабината и, както се надяваше Алеви, познатия знак на Аерофлот. Аерофлот и Червената армия бяха почти едно и също нещо, смяташе Алеви, така че не би трябвало да предизвикат подозрение. Лъчът се спря върху тях, докато се снишаваха към земята.

— Може би това е прожекторът на вертолетната площадка — каза О'Шей.

— Добре — Алеви насочи светлините за приземяване към прожектора и видя на не повече от триста метра пред тях естествена поляна сред гората. Той хвана лоста за управление на светлините за приземяване и подаде международния сигнал: „Повреда в радиопредавателя,искаме разрешение за кацане.“

— Добре, Ед, хайде да се приземяваме — каза на О'Шей.

Готово — О'Шей започна да се спуска към вертолетната площадка.

Надземният прожектор се отдели от тях, лъчът се спусна надолу и почна да шари по поляната, като им посочваше пътя.

Бренън оглеждаше земята с нощния визор на пушката си.

— Има ли делегация по посрещането? — попита Милс.

— Няма никой на площадката — отговори Бренън. — Виждам дървена барака в края на поляната. Там има площадка и човек, който движки прожектора. До него има автомат АК-47. Не виждам нищо друго.

О'Шей зави надясно, гответки се за кацане срещу вятъра.

— Ще бъде ли това кацане вълнуващо като предишното? — попита сухо Милс.

— Не — отговори О'Шей.

Той намали мощността на двигателите и мина на петдесет метра над дървената барака, като се насочи към центъра на площадката. Всички мълчаха. Алеви усети как сърцето му започна силно да бие, а устата му пресъхна.

— Господа — каза той, като се изкашля. — Това няма да ви донесе нито пари, нито медали, нито слава, нито официално признание, нито снимки пред Белия дом. Там долу ще ни бъде дяволски горещо, а може и да свършим в някой неизвестен гроб в тази руска гора. И така, искам да ви благодаря, че станахте доброволци за тази мисия.

Никой не му отговори.

Алеви погледна часовника си. Беше два часът и три минути. Лагерът вероятно бе потънал в сън и хората в него не знаеха, че възможното освобождение от дългото им пленничество беше съвсем близо.

О'Шей дръпна ръчката за въртеливото движение, вертолетът присветна със светлините си, увисна за момент, после меко кацна на тревната вертолетна площадка на Школата за магии.

— Добро приземяване, Ед — похвали се на глас О'Шей.

40.

Вертолетът стоеше по средата на поляната, а двигателите му още работеха. Бренън я Милс скочиха на земята под прозорците.

Сет Алеви погледна часовника си. Беше точно два и пет.

— Капитане — каза той на О’Шей, — ще излетиш не по-късно от три и четирийсет и пет, със или без пътници на борда, като това включва всеки един от нас, или и тримата, взети заедно. Разбрано ли е?

— Разбрано.

— Изключи двигателите.

О’Шей изключи двигателите и перката спря да се върти.

Лъчът светлина от близката радиокабина, която бе на стотина метра разстояние, опира вертолета, като се спря на пилотската кабина, прозорците, знака на Аерофлот и накрая на регистрационния номер, П-413, на опашката.

Алеви се качи отново в кабината и отвори вратата отляво.

— Късмет — каза Бренън.

— Приличаш на руснак — добави Милс.

Алеви скочи на земята, сложи офицерската фуражка и решително тръгна към прожектора и дървената барака.

— Надявам се наистина да приличам — каза си той.

Мъжът, който стоеше зад прожектора, го изключи, слезе от платформата и тръгна към Алеви. Когато се приближи на десет метра, Алеви видя, че е млад войник от отряда за охрана на КГБ, с АК-47 на рамо. Часовият спря и извика предупредително:

— Стой! Идентифицирайте се!

Алеви спря и отговори рязко на руски:

— Майор Воронин! — той пристъпи към войника, който бе заел стойка мирно, но автоматът все още висеше пред гърдите му, а пръстът му бе на спусъка. Алеви спря на няколко крачки от него. — Тук съм, за да се срещна с вашия полковник — каза Алеви, защото не знаеше дали Буров използва тук псевдонима или истинското си име — Павличенко, — което му бе казал Суриков.

— Глух ли сте, човече?! — викна му Алеви. — Тук съм, за да се срещна с полковника ви!

— Да, сър!

— Изпратил ли е кола да ме вземе?

— Не, сър. Нямам никакви заповеди във връзка с вашето пристигане.

— Жалко за вас — каза Алеви, използвайки любимия сарказъм на офицерите от КГБ. — Как се казвате, редник?

— Фролов.

— Е, добре, Фролов, обадете се и ми извикайте кола.

— Да, сър. — Фролов се обърна кръгом и замарширува обратно към радиокабината.

Алеви го последва. Фролов мина покрай платформата с прожектора, към която, както Алеви забеляза не беше закачено никакво транспортно средство. Избата беше обикновена дървена постройка от нацепени дърва с дежурния метален покрив. Имаше няколко прозореца, а на покрива стърчаха комин и две антени. От бараката към близкото борово дърво се точеха два кабела — един за електричеството и един за телефона.

Фролов отвори вратата на единствената стая в избата и се дръпна встрани, за да направи път на Алеви. От центъра на тавана висеше гола крушка. Вътре имаше още двама души — с един повече, отколкото бе очаквал. Единият мъж спеше на походно легло, поставено до срещуположната стена на бараката. Върху равномерно повдигащия му се гръден кош лежеше издание на „Децата на Арбат“ на Рибаков с твърди корици.

Другият мъж, един сержант, седеше над шахматна дъска и изучаваше партия шах. Затваряйки вратата, Фролов извика:

— Мирно!

Сержантът скочи на крака, а заспалият се изтърколи от леглото и се изпъна мирно.

Алеви огледа стаята. В далечния ъгъл имаше керамична кахлена камина, върху която вреще и изпускаше пара един чайник. До дясната стена имаше дълга маса, на която бе поставенadioапарат за УКВ, още един за къси вълни и два телефона.

Алеви се приближи към шахматната дъска и огледа фигураните.

— Вие с белите ли сте? — попита той Фролов. — Как сте се набутиали в такава каша?

Войникът любезно се засмя. Сержантът, мъж на средна възраст, застанал до дъската, се изкашля и каза:

— Извинете, майоре.

— Да, сержант? — Алеви погледна към него.

— За съжаление не знам нищо за вашето пристигане.

— Сержант — бързо се намеси Фролов, — това е майор Воронин, който идва при полковник Буров. Иска кола.

Сержантът кимна и се обърна към Алеви.

— Сър, не можахме да се свържем с вас по радиото.

— Моят пилот също не можа да се свърже с вас. Ще проверя радиопредавателя заедно с него. Обадихте ли се на дежурния офицер, за да го уведомите за приземяването ни?

— Не, сър, но сега ще го направя. — След това се обърна към войника до походното легло:

— Кавански, обади се на лейтенант Челцов.

Кавански веднага тръгна към военния радиопредавател. Алеви внимателно си пое въздух. Всичко вървеше добре. Или пък годините, прекарани в тази страна, му бяха помогнали да си представя правилно как тези хора ще реагират при определени обстоятелства. Сержантът не се беше обадил на дежурния офицер, защото не искаше да го тревожи, получавайки в отговор само нещо като рязкото: „Какво, по дяволите, искате да направя аз? Да размахам крила и да хвана вертолета? Разберете кой е и ми се обадете!“

Алеви непринудено отстъпи встрани, така че да може да наблюдава и тримата мъже. Кавански вдигна полевия телефон и посегна към номератора.

Без да прави резки движения, Алеви извади пистолет със заглушител и направи първата дупка в гърдите на Фролов, който още стоеше до вратата с АК-47 в ръце. Фролов трепна, но сякаш не разбра, че е прострелян. Алеви се обърна и изпрати втория изстрел в обърнатата към него страна на Кавански. Мъжът извика от изненада, изпусна телефона и се хвана за ребрата.

Сержантът реагира бързо и извади пистолет от кобура си. Алеви стреля пръв и го улучи в корема, сержантът се преди на две, падна

назад върху масата и разсира шахматните фигури. Алеви стреля отново в темето на мъжа и сержантът се строполи на земята.

После се приближи до, Кавански, който все още беше прав, и изстреля един куршум в главата му, след това отиде при Фролов, който се опитваше да се изправи на крака. Застана близо до него, но така, че да не се изпърска, и стреля в слепоочието му.

Алеви окачи телефонната слушалка и свали чайника от печката. Намери вълнена ръкавица, сложена на печката да се топли, и избърса с нея изпотената си ръка, в която държеше пистолета, и кръвта от ботушите си. Зареди пистолета с нов пълнител, пое дълбоко въздух и си припомни, че през последните две десетилетия на това място бяха живели и умирали няколкостотин американци. Овладя се и излезе навън.

Бренън и Милс вече бяха там. Бренън носеше снайперската пушка „Драгунов“, а Милс — черната кожена чанта.

— Бил, поизчисти вътре и остани там — каза тихо Алеви.

— Сигурен ли сте, че няма нужда да идвам с вас? — попита Бренън.

Алеви харесваше Бренън и знаеше, че е много смел и изпълнен с въодушевление, но отчиташе, че не умее да задържа вниманието си върху нещо достатъчно дълго време.

— Както ти казах, ако нещо стане, някой ще трябва да предупреди своевременно капитан О’Шей. Освен това не зная дали тези приятелчета тук не трябва да се обаждат някъде на определени интервали, или дали не им се обаждат на тях. Така че ако някой се обади и поиска да му докладваш за положението, просто кажи ничего — това значи няма нищо. Това е стандартният отговор на радистите, когато няма какво да докладват. Ничего.

— Ничего.

— Трябва да звучи отегчено. Прозявай се.

Бренън се прозя и през прозявката си каза:

— Ничего.

— Добре. Ако някой започне да бърбори твърде много по телефона, повтори го по-натъртено. Дръж се грубо и затвори. Предполагам, че обажданията трябва да идват от щаба — добави Алеви, — така че ще гледам да освободя местния дежурен от

задълженията му. Ще ти се обадя оттам — ще отговаряш на телефона с „да“. Не „ало“. „Да“.

— Да. Ничего.

— Чудесно. А ако някой дойде насам да провери поста, ще го пуснеш да влезе и няма да му дадеш възможност да си тръгне.

— Ще накарам Драгунов да заговори на руски — усмихна се Бренън.

— Ако чуеш, че всичко отива по дяволите, без колебание се качвай на вертолета.

Бренън не отговори.

— Успех, Бил! — Алеви го потупа по рамото.

— И на вас.

Бренън внесе кожената чанта в бараката. Алеви и Милс бързо тръгнаха по тясната, покрита с борови трупи пътечка, която водеше встрани от избата и от вертолетната площадка.

— Предполагаше се, че трябваше да дочакаш сигнала ми, преди да слезеш от вертолета — каза Алеви.

— Много се забави вътре. Обадиха ли се в щаба?

— Казаха, че не са.

— Мислиш ли, че Бренън ще се справи с телефона?

— Толкова, колкото и О'Шей се справи с вертолета.

— Понякога можеш да се престараеш в планирането на дадена операция. Но тук нямаме този проблем — обади се Милс.

Алеви мрачно се усмихна. Имаше пилот, който не можеше да управлява машината си, човек на телефона, който не можеше да говори руски, и Бърт Милс, който не изглеждаше, не говореше и не се държеше като руснак. Но това беше най-доброто, което Алеви успя да намери, като се имат предвид трудностите, свързани с организирането на операция в сърцето на Русия. Ключовата дума беше „импровизация“.

— Импровизирай!

— И бъльфирай — добави Милс.

Те пресякоха асфалтовия главен път на лагера и Алеви извади компаса от шинела си. Знаеше, че вдясно от тях трябваше да се намира главният портал на лагера, зад който се простираше Бородинското поле. Центърът на лагера трябваше да се намира вляво. Снимките от

сателита сочеха, че там има голяма бетонна постройка, която Алеви се надяваше да е щабът.

Завиха наляво и тръгнаха забързано по ръба на пътя с три платна. След няколко минути съзряха светлините на дълга дървена постройка, която не фигурираше на снимките от сателита. Алеви видя, че от предната ѝ страна има веранда, а когато се приближиха, чу, че вътре свири музика. Алеви посочи към надписа над входа и прочете: Пост 000. Милс кимна и посочи към апарата за кока-кола.

Алеви се качи на верандата, последван от Милс. През прозорците се виждаше голямата увеселителна зала, в която имаше двадесетина мъже и няколко жени, всички на около двадесет и пет години.

— Курсанти — каза Алеви.

Част от мъжете и жените гледаха „Дракула“ на Була Лагоши на седемфутовия видеокран. Останалите младежи седяха на групи по столовете, пиеха и разговаряха. По стените имаше украсения за празника на Вси светии, а посред стаята стоеше голям ковчег.

— Празненство. Вси светии — каза Милс.

Алеви кимна. Не беше се сетил за това, но изглежда, че купонът свършва. Той се взря в огромното американско знаме на отсрещната стена.

— Странно.

Когато се обърнаха да си ходят, вратата се отвори и оттам излезе мъж на средна възраст в бяло зимно яке и се закова на място на верандата. Наблюдаваше Алеви и Милс.

Алеви и Милс също се вгледаха в него. Няколко секунди никой не наруши мълчанието, после мъжът попита:

— Говорите ли английски?

Алеви кимна.

Мъжът се изкашля и каза със заваления си пиянски глас:

— Добре тогава, хайде, стреляйте.

— Да стреляме?

Вратата отново се отвори и оттам излезе млад мъж, който бързо каза на руски:

— Аз поемам отговорността за този американец, майоре.

Алеви се опита да схване за какво всъщност става въпрос и на какъв език да отговори. Явно и двамата мъже бяха много пияни.

— Името ми е Марти Бамбач — каза младият мъж на руски. — Това е Тим Ландис. Аз живея при него. Ще го заведа до вкъщи.

— Просто загубих представа за времето — каза Тим Ландис на английски. — Няма голямо значение.

Алеви започна да схваща. Ландис беше американец, който вероятно бе нарушил вечерния час, а Бамбач беше руски американец. Алеви се обърна към Марти на руски.

— Мога да си затворя очите за нарушението на вечерния час, ако поемете отговорността за него.

— Благодаря ви, майоре — отговори Марти на руски. Той се вгледа в Алеви на слабата светлина. — Вие нов ли сте тук?

— Да. Защо не влезете вътре? Искам да поговоря малко с този човек.

Марти се поколеба, после каза:

— Той не говори руски.

— Влезте вътре.

— Да, сър. — Марти се обърна към Ландис и за голямо учудване на Алеви каза на перфектен английски:

— Всичко е наред, Тим. Иска само да си поговорите, а после аз ще те заведа вкъщи. — Марти се обърна и залитайки, тръгна отново към сградата.

Ландис се олюля към края на верандата и се облегна на парапета. Разкопча ципа си и уринира.

— Да върви по дяволите това място! — той си затвори ципа и се заклатушка обратно към вратата.

— Седнете тук — каза Алеви на развален английски, като го хвани за ръката.

— Пуснете ръката ми.

— Слушайте ме. Тук ли е полковник Сам Холис?

Ландис погледна към Алеви, но не каза нищо.

— Холис и Лиза Роудс. Тук ли са?

— Холис... Жал ми е за него... той се прибра вкъщи. — Ландис поклати глава.

— Продължавайте.

— Извадиха го от супата... но ето, че сега е тук с нас, жалките нещастници... двадесет години по-късно... Но е тук. — Ландис неочеквано се опита да козириува. — Капитан Тимъти Ландис от

военновъздушните сили на САЩ на вашите услуги, майоре. Кога ще отиде по дяволите това шибано място?

— Много скоро.

— Така ли? Това е добра новина.

— Къде е Холис?

— Жена ми Джейн мисли, че той е голяма работа.

— Жена ви?

— Но той си води някаква жена. Проклети жени — продължи Ландис. — Ще я убият. Твърде много говори.

— Кого? Кого ще убият?

— А?

— Лиза Роудс? Лиза Роудс ли ще убият?

— Може би. Твърде много говори. Нея и жена ми. И двете са твърде дейни. — Ландис падна в люлеещия се стол и се загледа в навеса над верандата.

— Къде е Холис?

— О... — Ландис се огледа, сякаш да се запознае с околностите.

— О..., дадоха му къщата на Додсън. Зад тази сграда. На около двеста метра.

— А жената, която е с него? Лиза Роудс?

— За какво ви е всичко това? — Ландис огледа Алеви и Милс. — Те двамата достатъчно се повъргалиха в лайнарника ви.

— Какъв лайнарник?

— Шибания карцер. Всички сте еднакви лайна, вие и Буров, и всички от КГБ.

— Тук ли е Буров?

— А къде, по дяволите, още може да бъде?

— Трябва да се разкараме оттук — каза Милс, слагайки ръка на рамото на Алеви.

— Чакай — каза той на Милс. — Жената. Лиза. Тя с Холис ли е? В къщата на Додсън?

— Оставете ги на мира — Ландис несигурно се изправи на краката си, после внезапно замахна към Алеви, който отстъпи назад.

— Хайде, копеле такова, застреляй ме! — извика Ландис. — Застреляй ме! Искам да умра! — Ландис залитна през верандата и падна до един стълб, закривайки лицето си с ръце. Алеви и Милс го чуха как

хлипа, а когато си тръгнаха, доловиха да вика след тях: — За Бога, измъкнете ме от тук!

— Господи... Сет, това е ужасно! — тихо каза Милс.

— Не съм си и мислил, че ще бъде хубаво, Бърт. Сега разбираш, нали?

— Започвам. Не съжалявам, че дойдох. — Той добави. — Жени?

— Уличници от лагерите, предполагам — сви рамене Алеви.

Те намериха пътеката, минаваща зад Пост 000, и тръгнаха надолу по склона към гъсто залесената падина.

— Другият човек, Марти Бамбач — прошепна Милс. — Той беше руснак. Английският му беше перфектен.

Алеви кимна.

— И защитаваше Ландис.

— Дори не мога да си представя сюрреалистичния живот, който се живее тук. Но знам, че имат затвори и вечерен час, както и че мястото е под опеката на КГБ.

Алеви бръкна в джоба на шинела си и извади оттам малък радиопредавател, включи го и издърпа антената. — Е, има сигнал. Някъде тук е. Усила се — каза той, докато вървяха. Огледа се и за пръв път забеляза дървената къща, скрита сред дърветата. Прозорците й не светеха.

— Прилича на американска вила. Зловещо е — прошепна Милс.

Алеви тръгна между дърветата и сигналът се усили. Той хвърли предавателя в храстите и се приближи към входната врата. Нямаше ключалка, а само метална топка. Тя се завъртя, но вратата не се помръдна. Алеви подпря вратата с рамо и бавно натисна. Усети как започва да поддава, след това нещо метално падна на земята.

— Стой тук — прошепна той.

Алеви отвори и се промъкна в тъмната къща, като затвори след себе си. Включи фенера си с червен филтър и разходи лъча по стените и мебелите, след това забеляза, че в дясната стена има отворена врата, през която се виждаха светещите реотани на електрическа печка. Той мина през вратата и се намери в спалнята. Лъчът на фенерчето му се спря на иконата, закачена на стената над двойното легло. Алеви тихо тръгна по дъсчения под към леглото. Погледна надолу към Лиза Роудс, увита в дебелите юргани. Неволно се протегна, за да я докосне по бузата.

Нечия ръка стигна врата му, а в сърцето му се опря дълъг назъбен нож. Алеви успя да извие леко главата си и тихо каза:

— Здравей, Сам.

— Здравей, Сет — отговори Холис и отпусна захвата си. Той тръгна към вратата и те влязоха в хола. Холис запали настолната лампа и Алеви видя, че носи анzug, подобен на онези, в които бяха облечени Ландис и Бамбач. Холис потърка палеца в показалеца си и Алеви кимна. Холис пусна касетка с госпъл музика.

— Дяволски начин, за да кажеш здрасти на свой приятел — тихо каза Алеви.

— Никой от приятелите ми не се облича така.

— Хладнокръвен човек си, полковник — усмихна се Алеви. Холис се поколеба, после каза:

— Всъщност много се радвам да те видя тук за разнообразие. — Той протегна ръка и Алеви я стисна. — Започвах вече да се чудя дали ще дойдеш.

— Дойдох толкова бързо, колкото можах, Сам. Прекарах цели пет дни във Вашингтон, докато уреждах тази операция.

— Какъв е планът?

— Ще те информирам в движение. Защо не събудиш Лиза?

Холис се върна в спалнята и затвори след себе си. Алеви отиде до входната врата, отвори я и каза на Милс:

— Тук са. Идваме след няколко минути.

Той затвори вратата и започна да се разхожда из стаята, като я разглеждаше. Вдигна няколко списания, след това огледа видеокасетите в библиотеката.

— Невероятно!

— Сега идва — Холис се върна в стаята.

— Не е лошо — кимна Алеви и посочи с ръка стаята.

— Не е добре, Сет.

— Разбрах, че сте имали доста трудни моменти.

— Откъде го чу?

— От капитан Ландис. Познаваш ли го?

— Да.

— Изглежда напълно съсипан — каза Алеви.

— Всички сме така. Къде видя Ландис?

— При Пост 000 — Алеви му разказа накратко.

Холис кимна.

— Цяла седмица мога да ти разказвам за тази лудница, но предполагам, че нямаме време. Как стигнахте дотук?

— Присвоих си един вертолет на Аерофлот от Центъра за международна търговия. Ми-28.

— Да. Онзи, за който ти събирах информация. Кой го кара?

— Помощникът ти. Той доста те харесва, а и би искал да преразгледаш някои от оценките, които си дал в длъжностната му характеристика.

— Ще си помисля. Кой друг е тук с теб?

— Моят човек, Бърт Милс. Той е тук отвън. И Бил Бренън.

— Бренън? Той върна ли се?

— Само за един ден.

— Разкажи ми какъв е планът.

— Ами пуснах четири кутии с нещо, наречено ТНХ, някакъв нов упойващ газ...

— Сендумен.

— Да, това е кодовото му наименование. Казват, че е много силен. Кутиите имат часовници. Имаме още около час и четвърт.

— За какво?

— За туй-онуй.

— Кого ще вземеш със себе си?

— Теб, Лиза и още двама. Това е всичко, което мога да кача на един Ми-28, но тези доказателства са напълно достатъчни, за да освободим и всички останали.

— Бих искал да остана тук — кимна Холис.

— Знам, че би искал, Сам. Но ти знаеш твърде много и аз не мога да те оставя в ръцете им. — Алеви се поколеба, после го попита. — Измъчваха ли те?

— Буров — кимна Холис. — Но с минимални последици. Тежката артилерия пристига утре от Лубянка с полиграф и електрошокови устройства.

— Значи съм пристигнал тъкмо навреме.

— Да. Суриков и внучката му напуснаха ли страната?

— Да. Миналата събота. Ленинградския канал.

— Сигурен ли си? — Холис се вгледа в него на слабата светлина.

— Да.

— Ще трябва да преговаряш и за жените, и за всички останали тук, Сет — каза Холис.

— Ландис спомена за жена си. Какви са тези жени?

— Рускини. Повечето са политически затворници. Има и около шейсет или повече деца...

— Боже Господи... — Алеви поклати глава. — Сетих се, че може да са им осигурили някакви жени. Но съпруги... деца... Привързани ли са към... Е, предполагам, че са. Опитвам се да възприема всичко това...

— Има и шест отвлечени американки, както и други руснаци от ГУЛАГ, като лагерния лекар и сестрите. Те ще влязат в споразумението за трите хиляди къртици, срещу които ще правим размяната.

— Знаеш ли, Сам, ти си истински американец — каза Алеви и погледна към Холис. — Наистина. Ти действително искаш да спасиш света, или поне онези от жителите му, които си срещнал и харесал. Е, добре, след тази вечер ще бъдем в добра позиция, за да се пазарим.

— Докъде смяташ да прелетиш с един Ми-28 с осем души на борда? — попита Холис.

— Зависи откъде духа вятърът.

— Мисля, че нито посланикът, нито Чарли Банкс ще бъдат очаровани, ако видят как един отвлечен вертолет се приземява в двора на посолството.

— Ще обсъдим това по време на полета.

— Сет, не можеш да стигнеш с Ми-28 с осем души на борда до нито една точка в свободния свят. Имаш ли предвид някакво място за зареждане, или резервен вертолет?

Лиза влезе в стаята, облечена в син анцуг и маратонки, и Алеви предположи, че това вероятно е лагерната униформа. За момент тя замръзна на мястото си, докато възприеме Алеви в униформата на офицер от КГБ, след което се хвърли към него и го прегърна.

— Сет. О, Боже мой...

— Трябва да действаме бързо — освободи се Алеви от прегръдките ѝ. Тя кимна и взе канадката си от закачалката.

— Трябва да си взема иконата...

— Това не е твоята икона — Алеви я задържа за ръката.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е копие, Лиза. В него има предавател. Така ви открихме.

Лиза се втренчи в него, после в Холис.

— Това беше за всеки случай — каза Алеви. — Ако ви сполети нещо непредвидено. Проверих в Лубянка и Лефортово с радиопредавателя и не получих, отговор на сигнала.

— След това добави: — Надявах се, че като се имат предвид сърпът и чукът, ще ти разрешат да задържиш иконата. Вероятно мислят, че са го направили семейство Келъм. Истинската икона е непокътната.

Лиза за известно време остана мълчалива, като гледаше последователно двамата мъже, после се приближи към Алеви.

— Знаеш ли какво ми причиниха тук?

— Страхувам се, че се досещам. Точно в това е проблемът: в онова, което причиняват на хората. Бърт Милс ни чака отвън — каза той на Лиза. — Той, аз и Сам имаме малко работа тук. Ще трябва сама да стигнеш до вертолетната площадка. Бренън е там, при радиопредавателя. Може да му трябва помощ за руския, ако някой му се обади. Капитан О'Шей е на площадката във вертолета. Скоро и ние ще дойдем.

— Забрави това, Сет — каза Лиза. — Сам и аз стигнахме дотук заедно и няма да се разделим сега.

— Изобщо не си прави труда да спориш с нея — каза Холис на Алеви.

— Знам — кимна Алеви. Той извади два автоматични пистолета със заглушители и ги подаде на Лиза и Холис. Холис взе канадката си и тръгна към вратата.

— И още нещо — Алеви задържа Холис за ръката. — Мисля, че можем да отделим за това шайсет секунди.

— Алеви извади от джоба си малка кожена кутийка и я подаде на Холис. Холис я отвори и видя вътре сребърната звезда на бригаден генерал.

— Има заповед, подписана от президента — каза Алеви, — но не можах да я донеса от съображения за сигурност. Поздравления, генерале.

Холис затвори кутийката, като за момент се зачуди дали повишението беше посмъртно, или идваше малко преди смъртта. Запита се и как правителството ще си поиска обратно парите, изплатени на жена му за смъртта му, ако успееше да стигне до вкъщи,

и дали в противен случай щеше да ѝ плати допълнително. Последният въпрос, който си позволи да си зададе, бе дали генералската звезда е награда или подкуп.

— Благодаря, че я донесе — каза той.

— Честито, Сам — Лиза го целуна по бузата. — Генерал Холис.

— Благодаря.

Лиза изключи касетофона и изгаси лампата, след което те тихо напуснаха къщата. Бърт Милс ги чакаше, пъхнал ръце в джобовете на униформения си шинел от КГБ.

— Здравейте, приятели. Готови ли сте за връщане вкъщи? Този път наистина.

— Здравей, Бърт.

— Лиза идва с нас — каза Алеви.

Те бързо пресякоха поляната и тръгнаха обратно към главния път.

— Насочени микрофони. Говорете тихо и на руски — прошепна Холис. Алеви кимна.

— Има ли пеши патрули? — прошепна той на руски.

— Тази вечер има — отговори Холис и обясни накратко за вечерния час, за причините за това, както и за предстоящата екзекуция на следващата сутрин.

— Копелета — поклати глава Алеви. — Еднадесет души?... Дошли сме точно навреме. Те стигнаха до главния път при Пост 000, където сега беше тъмно и тихо.

— Къде искате да отидете? — прошепна Холис.

— В щаба — отговори Алеви.

Холис посочи надясно.

Те се затичаха покрай пътя и след няколко минути видяха осветената фасада на сивата бетонна постройка. Спряха и прилекнаха в канавката край реката.

— Няма съветско знаме, нито пък други символи — отбеляза Алеви.

— Това е Америка — каза Лиза. — Но вътре в сградата е съвсем друга история.

— Какъв е планът ти, Сет? — попита Холис.

— Трябва да обезвредим щаба им, комуникационната система и подслушвателните им съоръжения, стига, разбира се, да успеем. Освен

това ни трябват още двама пътници за вертолета.

Холис помисли за семейство Ландис, защото знаеше, че синът им няма да е от голямо значение във вече претоварения вертолет. Помисли и за генерал Остин и капитан Пул.

— Изборът е труден, Сет — каза той. — Но имам няколко кандидати.

— Ще те улесня. Буров в лагера ли е?

Холис погледна Алеви и кимна.

— Предполагам, че това е професионалният подход.

— Дяволски сигурно е, че е така. Да не споменаваме за личната ми обида заради забележката му за мръсните евреи. Предполагам, че и вие, приятели, имате да му връщате за някои неща.

— Това не е отмъщение, Сет — отговори Лиза, — но ако ти трябва, знаем къде е.

— Вторият човек, който ми трябва, е най-висшестоящият от американците тук — кимна Алеви.

— Това е генерал Остин — отговори Холис. — Знаеш ли къде можем да го намерим?

— Да.

— Добре. — Алеви показа главата си над ръба на канавката и погледна към сградата на щаба. — Разкажи ми за щаба — каза той.

— Вероятно в караулката има часови — отговори Холис. — Щом влезеш вътре, ще видиш пропуск и дежурен офицер. Свързочната се пада вляво. — Холис обясни на Алеви и Милс разположението на помещениета в сградата и заключи: — Килиите са на първия етаж, по средата на задната част на сградата. Джак Додсън е в една от тези килии и той е американецът, който аз искам да дойде с нас — добави Холис.

— Не — отговори Алеви. — Ще вземем генерал Остин.

— Не си прав.

— Не можеш да намериш Остин и Буров без наша помощ, Сет — каза му Лиза. — Ако Сам иска Додсън, ще вземеш Додсън.

— Няма да го взема, ако не е годен за транспортиране — ядосано отговори Алеви.

— Ще го вземеш, стига още да диша — каза Холис.

— Аз не го познавам, Сет, ти също, но той е човекът, който си е спечелил правото да тръгне с нас. Въпросът е приключен.

— Добре — троснато отговори Алеви. — Колко души мислиш, че има в щаба по това време?

— Според информацията, която имам от помощника на генерал Остин, капитан Пул — отговори Холис, — там трябва да са дежурният офицер, свързочникът, сержантът от отряда за охрана в стаята на охраната, близо до килиите, един или двама войници от отряда на КГБ и един-двама шофьори, които по това време може и да не са в сградата. Има и шест или седем души в залата за подслушване — добави той, — към която са свързани всички звукови сензори и подслушвателни устройства в лагера. Това е стаята, която трябва да обезвредим, ако искаме да се движим свободно из лагера.

— Ще обезвредим цялата сграда — отговори Алеви. — Вие двамата явно не можете да минете за офицери от КГБ — обърна се той към Холис и Лиза, — така че останете...

— Но ще минем без проблеми като затворници — прекъсна го Лиза. — Да тръгваме, Сет.

Алеви погледна към Милс, който му кимна. Те бързо обсъдиха плана, изправиха се и тръгнаха към щаба: Холис и Лиза отпред, с ръце зад гърба, а Алеви и Милс ги следваха отзад.

Часовият от караулката ги забеляза и излезе с преметнат пред гърдите автомат.

— Двама за килиите. Отворете! — посочи Алеви към входната врата.

Часовият се поколеба, след това отиде до входната врата и я отвори. Той се загледа в Алеви и Милс на по-силната светлина и явно не ги разпозна като офицери от местния батальон. Алеви му направи знак да влезе в сградата. Милс остана най-отзад и затвори вратата.

Дежурният офицер бе лейтенант Челцов, човекът, с когото Холис и Лиза бяха разговаряли, когато ги освободиха от килиите. Челцов застана мирно зад бюрото си и хвърли поглед към Холис и Лиза.

— Пак ли? — той погледна въпросително към войника от охранния отряд, който сви рамене. — Да, майоре? — обърна се Челцов към Алеви.

Милс извади автоматичен пистолет със заглушител и стреля веднъж в главата на войника. Лейтенант Челцов наблюдаваше как човекът пада, но изглежда, нищо не възприемаше. Той се втренчи в мъртвия на пода, после се обърна към Алеви, който го простреля в

челото. Челцов падна обратно в стола си с разперени ръце, впил мъртвешки поглед в тавана, а от дупката на челото му бликаше топла кръв.

Лиза запуши уста с ръка, обърна се и се загледа във входната врата.

— Заключете входната врата, изчакайте пет секунди и след това донесете телата в свързочната — каза Алеви на Холис, Лиза и Милс. Той прекоси фоайето и отвори вратата към свързочната. Свързочникът седеше пред телефонната централа и четеше някакво списание. Той се обърна, погледна към Алеви, след това стана:

— Да, сър. — Едва тогава видя пистолета в ръката на Алеви.

Алеви му направи знак да се отдалечи от телефонното табло, след което стреля два пъти в гърдите му и го отпрати върху радиопредавателя. После се приближи до телефонната централа. Таблото беше ръчно и той забеляза, че след смъртта на оператора телефонните връзки вече не можеха да се осъществяват.

Холис и Милс влязоха, повлекли телата на лейтенант Челцов и войника. Бутнаха двамата мъртви под масата с радиопредавателя.

Алеви погледна към таблото с телефонните гнезда и видя надписа „Верто“ — вертолет. Той включи кабела в гнездото, натисна бутона за звънене и притисна слушалките до ухото си. От другата страна се обади глас, който звучеше отегчено, уморено — и нервно, както му се стори, — който каза: „Да. Ничего.“

— Бил, аз съм.

— Това е добре.

— Обажда ли се някой друг?

— Слава Богу, не...

— Има ли нещо, което да ми докладваш оттам?

— Не. Всичко е спокойно. Ничего.

— Добре, по телефона вече не може да ти звъни никой освен нас.

— И двата радиопредавателя непрекъснато бобоят.

— Почекай. — Алеви отиде до радиопредавателите и увеличи звука. Заслуша се за няколко секунди, после каза на Бренън: — Всичко е нормално. Не се притеснявай за това.

— Добре. Поехте ли командинето?

— На път сме.

— Намирихте ли ги? — попита Бренън.

— Да, сега и двамата са с нас.

— Чудесно. Поздрави ги от мен.

— Добре. Слушай сега, Бил, ако вашата част от операцията тръгне към провал, ти и капитан О'Шей трябва да бягате. А ако сте още там в три и четиридесет и пет, но ние не се появим, вие трябва да се разкарате, преди газът да стигне до вас. Разбра ли?

— Разбрах.

— До нови наредждания, Лиза ще остане в тази свързочна.

— Добре.

— Ще се видим по-късно. — Алеви се обърна към Лиза. — Подръж малко ръката на Бренън. Свързвай всички обаждания, които минават през таблото, и ги слушай. С другото си ухо следи радиотрафика на двета предавателя. Разбра ли?

Тя кимна.

— Не би трябвало да се бавим повече от петнадесет минути — каза ѝ Алеви. — Ако чуеш, че нещо става, се обади на Бренън, след това бягай на вертолетната площадка. Нужен ми е поне един свидетел, който да успее да се измъкне от това място. Разбра ли?

Тя погледна към Холис, който кимна.

— Добре — каза Алеви. — Хайде да отидем до стаята, в която следят подслушвателните устройства.

Холис стисна ръката на Лиза, отиде до вратата и бавно я отвори.

— Чисто е.

Алеви и Милс го последваха във фоайето. Холис ги поведе по малък коридор към черна метална врата, на която пишеше „Зала за подслушване“. Тримата мъже извадиха пистолетите си и Холис бавно завъртя дръжката на вратата. След малко я пусна, погледна към Алеви и поклати глава.

— Заключено е.

Вдигна ръка, за да почука, но забеляза звънеца на касата на вратата и го натисна.

— Кой е? — обадиха се отвътре след малко.

— Челцов — отговори Холис.

— Да, сър.

Холис се отмести към неподвижната част на вратата, а Алеви и Милс прибраха пистолетите в кобурите.

— Остани тук на пост — прошепна Алеви на Холис.

Вратата се отвори и оттам се показва млад мъж по риза. Той погледна към Алеви и Милс, отскочи бързо назад и козириува, като очите му шареха напред-назад, за да открият лейтенант Челцов.

Алеви и Милс влязоха в залата за подслушване — малка стая от бетонни панели, осветена от неонови лампи. Вътре имаше шестима мъже, отделени в индивидуални сепарета, които носеха слушалки, и както Алеви предположи, следяха информацията от многобройните електронни подслушвателни съоръжения, разположени из лагера, като от време на време превключваха каналите.

Покрай отсрещната стена на стаята бяха подредени няколко ролкови магнитофона. На лявата стена бе закачена карта на лагера с обозначени на нея цифри, които, както Алеви предположи, бяха местоположенията на подслушвателните съоръжения в лагера.

Младият мъж все още стоеше в положение мирно.

— Какво мога да направя за вас, майоре? — попита той.

— Продължавайте да работите — тръснато отговори Алеви.

Младежът побърза да се върне в кабината и да сложи слушалките си.

Алеви и Милс останаха по средата на стаята и се огледаха. Алеви забеляза, че над вратата има червена лампичка, която предположи, че светва, когато някой натисне звънеща, за да може операторът със слушалките да разбере, че пред вратата има човек.

— Как искаш да подходим към тях? — тихо попита Алеви.

— Те не са въоръжени, Сет — изкашля се Милс. — Не можем ли да ги обезвредим, без да проливаме кръв?

— Бих го направил, Бърт, ако имах малко повече време. — Алеви забеляза, че няколко от войниците се заглеждаха в него и в Милс, затова ги погледна сурово, с което ги върна към работата им. — Ти ще вземеш тези тримата — каза Алеви на Милс, — а аз онези тримата, ще се срещнем по средата. Започваме при три — едно, две, три... — Алеви и Милс извадиха пистолетите със заглушители и започнаха да стрелят.

Зад вратата Холис чу как телата падат на земята, чупейки разни неща. Някой извика. Той тръгна към вратата, но тя се отвори и отвътре излезе Милс, който според Холис изглеждаше така, сякаш той самият бе загубил кръв. Алеви го последва и затвори след себе си.

— Килиите — каза той на Холис.

Холис ги отведе обратно във фоайето, след това зави по дългия коридор, който водеше към задната страна на щабната сграда. Стигнаха до вратите на килиите и набързо ги провериха, докато намериха една заключена. Холис я отвори и погледна вътре. На земята лежеше мъж и дори на слабата светлина Холис успя да забележи, че дрехите му са разкъсани, а тялото — смазано от бой.

— Предполагам, че това е Додсън — каза Алеви.

Холис коленичи до човека и провери пулса му.

— Жив е. — Занеси го до свързочната зала. Чакай ме там с Лиза — обърна се Алеви към Холис.

— Вие двамата къде отивате? — изправи се Холис.

— Къде можем да намерим някаква кола?

— Отзад трябва да има един или два зила. — Той тръгна към вратата на килията. — По този коридор.

— Добре — каза Алеви. — Ще го докараме отпред. Сам, ако не пристигнем до десет минути, ти и Лиза тръгвайте за вертолетната площадка. — И добави: — Не се опитвайте да влечите Додсън със себе си. Разбра ли? Ако не се видим след малко, къде да намерим Буров? — попита Алеви.

— В източния край на главния път — отговори Холис. — Там има голяма дача. Има охрана и кучета. Не го забравяй. Не забравяй и за хората в стаята на охраната в дъното на коридора — добави Холис.

Холис се върна при Додсън и го метна през рамо. Алеви и Милс бързо се придвижиха по коридора, който Холис им бе посочил, и стигнаха до стаята с надпис „Охрана“. Алеви отвори вратата и заедно с Милс влезе в малката войнишка стая, където имаше маса с полеви телефон и шест койки. Всички бяха празни, с изключение на една на долния ред, в която лежаха голи мъж и жена. Униформата на сержант от КГБ и дрехите на жената бяха разхвърлени по пода. Сержантът бързо седна и удари главата си в горната койка, след това се измъкна от леглото и застана мирно. Жената се зави презглава с чаршафите.

— Сержант, къде са другите войници и шофьорите? — попита Алеви. Сержантът явно не успяваше да овладее гласа си, но накрая отговори:

— Един от войниците и шофьорът обикалят постовете заедно с ефрейтора от охраната. Другият войник и вторият шофьор са на постоянния си пост пред задната врата на щабната сграда.

— Има ли още някой в щаба?

— Дежурният офицер, свързочниците и хората от залата за подслушване. Майоре, бих искал да ви обясня...

— Кръгом, сержант!

Сержантът се обърна кръгом, Алеви извади пистолета си и го застреля в тила, вследствие на което човекът се просна върху захвърлените на земята дрехи. Милс изстреля три патрона в тялото, свито под одеялото. Жената подскочи, след което остана да лежи неподвижно. Милс и Алеви за момент се спогледаха, после се обърнаха и излязоха в коридора.

Намериха пътя към фойето в задната част на сградата и отвориха металната врата, която водеше към бетонната платформа, на която стоеше един ЗИЛ-6. Ярката Меркуриева лампа, закачена на сградата, осветяваше задния двор и Алеви видя, че зад зила има нещо, което наподобява средновековен катапулт. Един войник от КГБ седеше на предната броня на зила и пушеше цигара. Близо до него стоеше набит войник от охраната с автомат АК-47, преметнат през рамото. Двамата мъже видяха, че вратата се отваря, и шофьорът се изправи. Другият мъж се обърна с лице към Алеви и Милс.

Алеви се приближи към тях и когато забелязаха, че е офицер, се изпънаха в положение мирно.

— Аз съм майор Воронин от Москва — каза Алеви на шофьора, който имаше кобур и револвер. — Това е капитан Молев. Проверяваме охраната на обекта.

— Да, майоре.

— Това редовният ви пост ли е?

— Да, майоре.

— Как се казвате?

— Страков, сър.

— Какви са задълженията ви?

— Аз и редник Филенко охраняваме задния изход на щаба.

Алеви погледна към Филенко, чийто автомат продължаваше да виси на рамото му.

— Кога очаквате да се върне другият шофьор? — обърна се той отново към Страков.

— Няма определен час, майоре. Зависи от това колко време ще отдели ефрейторът на всеки един от постовете.

— Проверява ли и тримата мъже на вертолетната площадка по време на обиколката си?

За момент Страков спря поглед върху Алеви и Алеви усети, че той започва да се замисля. Алеви знаеше, че руският му е добър, докато говори с кратки изречения и не му се налага да използва много професионални жаргони. Очевидно не приличаше много на офицер от КГБ на внезапна проверка по охраната.

Алеви забеляза, че и Филенко не е вперил погледа си право напред, а наблюдава Милс с леко извърната глава. А както Алеви подозираше, с всяка измината секунда Милс все по-малко приличаше на капитан от КГБ. Алеви си спомни за въпроса, който някога бяха обсъждали с Холис — въпроса за американците, които се опитват да минават за руснаци, и обратното.

— Дайте да видя оръжието ви — обърна се Алеви към Филенко.

Филенко свали автомата от рамото си и според устава го протегна напред, изпънат в положение за почест. Алеви хвана приклада с дясната си ръка, но Филенко не пусна оръжието. За момент двамата мъже се втренчиха един в друг.

— Майоре, бихте ли ми казали паролата за тази вечер? — каза накрая Филенко.

Милс не разбираше какво говорят, но това, което виждаше, не му хареса. Той бавно посегна към кобура си.

Внезапно вратата, през която бяха влезли, се отвори и хвърли лъч светлина върху бетонния под. Четиримата мъже погледнаха към вратата и видяха гола жена, която стоеше там с окъпано в кръв тяло. Тя неуверено тръгна надолу по рампата и залитна към тях, сочейки Алеви и Милс, след което извика на руски:

— Убийци! Убийци!

Преди Алеви да успее да реагира, той почувства, че автоматът АК-47 се изпъльзва от ръката му, а дулото му се опира в stomаха му.

— Ръцете на главата! — извика Филенко.

Алеви вдигна ръце и Милс го последва, след като Страков извади револвера си. Жената пристъпи, залитайки, още няколко крачки към тях, след това падна на колене и се хвана за полите на шинела на Милс. Алеви забеляза трите рани от куршумите — една в слабините, една ниско долу на гърба до десния й бъбрек и драскотина на дясното й слепоочие. Стори му се, че Милс е доста пребледнял и изглежда така,

сякаш всеки момент може да му прилошее. Жената припадна в краката на Милс.

— Кои сте вие? — попита Страков Милс. Той не разбра нито дума и втренчено го изгледа.

— Отговорете или ще ви застрелям на място! — Страков насочи пистолета си към лицето на Милс.

— Той не може да говори — каза Алеви. — Има операция на гърлото.

— На колене! — извика Страков. Алеви коленичи и Милс го последва.

— Наблюдавай ги — каза Страков на Филенко. — Аз ще доведа лейтенант Челцов. — Той хукна с пистолет в едната ръка към задната врата на щаба и изчезна в сградата.

Холис прекоси бързо предното фоайе с Додсън на рамене. Приближи се до вратата на свързочната и каза:

— Лиза, влизам.

Вратата се отвори и Лиза се дръпна настрами с пистолет в ръката. Холис сложи Додсън на земята.

— Сам... това Джак Додсън ли е?

— Сигурен съм, че да.

— Те са го... измъчвали. Ще оживее ли? — попита тя.

— Сигурен съм, че полковник Буров е оставил достатъчно живот в него, за да си заслужава екзекуцията утре сутринта. Признаците на живот, които дава, са добри. Вероятно е силно упоен, за да не може да поsegне на живота си. Ще се съвземе. Ще го откарам вкъщи.

— Сам, хайде да се махаме оттук — каза тя, като кимна и се хвърли в прегръдките му.

— Скоро. Как е Бренън?

— Току-що говорих с него. — Тя се усмихна. — Казва, че му е скучно.

— Добре. А какво предават по радиото?

Тя хвърли поглед към двата радиопредавателя на масата.

— Нищо особено. Стандартни разговори досега. Кулите се викат помежду си, моторизираните патрули също поддържат връзка.

— Опитвал ли се е някой да се обади тук?

— Не чух никакви радиоповиквания за щаба.

Холис кимна. Стандартната военна процедура предвиждаше щабът да вика постовете, за да докладват за положението. Постовете се обаждаха само когато възникнеше някакъв проблем. Зачуди се кога ли мъртвият свързочник е трябало да извика кулите, вратата и другите постове.

— Опитвал ли се е някой да телефонира? — попита той.

— Не. Няма сигнали на таблото.

— Добре. Холис помисли, че тази операция има всички елементи, които да й гарантират успех — светкавична изненада, скорост, сигурност и секретност. Но ако секретността се провалеше, трябващо да се срещнат с шестимата войници от охраната. Холис хвърли поглед към двете мъртви тела на земята. Много разгневени войници от охраната.

— Справяш се чудесно — каза той на Лиза.

— Благодаря — насили се да се усмихне тя. — Къде са Сет и Бърт? — попита Лиза.

— Търсят кола. — Той надникна през дългия тесен прозорец, който гледаше към главния път пред фасадата на сградата. — Трябва да се появят след една-две минути. Ще отида във фоайето, за да отключа входната врата и да пазя. Ти остани тук. Ще виждам тази врата от входната. Просто си поеми дълбоко въздух и си мисли за есента... в Ню Йорк.

— С теб.

Холис стисна ръката ѝ и отиде във фоайето, където отключи входната врата. Внезапно в коридора откъм задната част на фоайето отекнаха стъпките на тичащ човек и Холис се обърна. Един мъж в шинел на КГБ се втурна с всички сили с пистолет в ръка. Още преди да види Холис, той извика:

— Лейтенант Челцов! — Закова се на място пред бюрото на Челцов, след това погледът му се спря на просмуканото с кръв кресло и на кървавите следи, останали от тегленето на телата на Челцов и на войника от охраната към свързочната стая. Погледът му проследи кървавата дира, след това той извърна глава и срещна очите на Холис.

Холис бе насочил към него автоматичния си ТД, съзнавайки, че разстоянието е твърде голямо, за да бъде сигурен, че ще улучи, а калибърът му от 6,35 мм е твърде малък, за да е сигурен, че ще го убие.

— Хвърлете оръжието! — заповяда Холис.

Мъжът внезапно се обърна около оста си и хукна към коридора. Холис стреля два пъти с пистолета, но и двата куршума улучиха бетонната стена над главата на човека, преди той да изчезне в коридора.

Холис се втурна след него. Мъжът водеше най-малко с тридесет фута, устремен напред към килиите. След това внезапно спря, подхълъзна се на боядисания циментов под и се обърна към напречния коридор, работейки усилено с краката си. Холис стреля два пъти. Мъжът му отговори с един изстрел, преди да изчезне в следващия коридор.

Холис хукна след него с всички сили, стигна до напречния коридор и без да намалява скоростта, се втурна като отчаян играч в по-тесен коридор, а маратонките му залепваха за пода. Той видя, че мъжът се хвърли в стаята на охраната и го чу да вика:

— Сержант! Сержант!

Холис удари с рамо полуотворената врата и се претърколи в стаята, готов за стрелба, точно когато мъжът се обърна и стреля по движещата се врата.

Холис изпразни последните три патрона в гърдите на човека и го видя да отстъпва, сякаш някой го беше бутнал назад. Мъжът насочи пистолета си към лицето на Холис, после загуби равновесие и падна назад.

Холис се хвърли върху него и се вцепени, след като видя върху какво е паднал: на земята лежеше голото тяло на друг човек, а под главата му имаше локва кръв.

Холис се наведе и издърпа пистолета от ръката на мъжа, когото беше застрелял, после огледа слабо осветената стая на охраната, видя разхвърляните по земята дрехи — униформа на КГБ и женски одежди.

Забеляза, че долната койка на едно от леглата бе просмукана с кръв, и разбра, че Алеви и Милс вече са минали оттам.

Мъжът, когото бе застрелял, простена и Холис коленичи до него. Шинелът му бе още студен, явно току-що бе влязъл отвън, а това означаваше, че е дошъл откъм задната врата, където се предполагаше, че Алеви и Милс търсят превозно средство. Холис се изправи, хванал пистолета на ранения в ръка.

Човекът го погледна и очите му се напълниха със сълзи. Холис разпозна в него един от пазачите, които го охраняваха, докато беше в

килията — този, който му беше казал, че няма да му бъде до чукане.

— Съжалявам... съжалявам... — каза човекът на руски.

— Ставаме двама — Холис извади пълнителя от пистолета на пазача и го премести в своя. Той се прицели в главата на човека, поколеба се, след това се обърна и бързо излезе в коридора.

Филенко коленичи и прекатури голата жена по гръб.

— Това е жената на сержанта. Защо сте я застреляли? Ти! — изкрештя той на Алеви. — Отговори!

— Филенко, ще наредя да ви разстрелят...

— Млъкни! Не сте руснаци. Кои сте?

— Естонец.

— Тогава говори на естонски. Знам няколко думи.

— Добре. — Без да откъсва поглед от Филенко, Алеви каза на английски: — Бърт, брой до три... Едно, две...

Вратата отново се отвори, но Филенко не свали погледа си от Алеви и Милс, когато извика:

— Иван, намери ли...

Внезапно тялото на Филенко подскочи два пъти, той изпусна пушката си и падна на земята, като се хвани с ръце за гърдите.

Холис изтича надолу по рампата, докато Алеви и Милс се изправяха. Милс грабна пушката на Филенко, а Алеви каза на Холис:

— Единият от тях влезе някъде вътре...

— Той е извън играта.

— Добре. Да приберем и тези двамата.

Холис видя, че Филенко е все още жив и сега лежеше по гръб, следейки с очи разговора на тримата мъже. Холис отиде до полуприпадналата жена, която стенеше на студения под, и коленичи до нея.

— Джейн Ландис...

— Познаваш ли я? — попита Алеви.

— Да. Това е жената на мъжа, когото сте срещнали — Тим Ландис. Вие ли я застреляхте? — погледна той към Алеви.

— Беше легнала със сержанта от охраната — каза Алеви. — Не...

— Да.

— Тя беше крайно антисъветски настроена.

— Не и когато я видяхме.

— Може би ги е шпионирала.

— Или пък е шпионирала за тях — отбеляза Алеви. — Може би го е правила, за да помогне на мъжа си... Не знам.

— Нито пък аз, Сам.

Холис погледна към Джейн Ландис и тя също се вгледа в него.

— Сам... помогни ми — размърда устните си и проговори тя.

— Господи, ужасно съжалявам — каза Милс, като притеснено се изкашля.

— Няма значение. Преместете я вътре — каза Алеви.

— Това нещо там какво е? — попита Алеви, докато Холис вдигаше жената на ръце.

— Това е нещото, с което Додсън се е измъкнал от тук — отговори Холис. — Мисля, че Буров е възнамерявал да го използва утре за екзекуцията на Додсън и останалите десетима.

— Исусе Христе! — възклика Милс.

— Искам го този човек — кимна Алеви.

Холис преметна Джейн Ландис през рамо и я понесе нагоре по рампата. Милс и Алеви го последваха, като влачеха Филенко за ръцете към сградата на щаба.

Завиха по тесния коридор с килиите, бутнаха Филенко в една от тях и я заключиха.

— Трябва да я заключим тук, Сам — каза Алеви на Холис. — Не знам коя е и не ме интересува.

— Тя умира, Сет.

— Не ме интересува. — Алеви отвори вратата на една килия. — Тук вътре. Холис с нежелание постави Джейн Ландис на студения под и коленичи до нея. Не ме изоставяй, Сам.

Холис се накани да ѝ поисква обяснение, но после помисли, че Джейн Ландис, или каквото и да беше истинското ѝ име, беше многопластова като матрьошка: една черупка в друга черупка, в друга черупка — всяка изглеждаща като истинска и всяка от тях куха, всяка влизаша точно по мярка в другата.

Алеви постави ръка на рамото на Холис и Холис се изправи, след което огледа килията.

— Точно тук ме държаха. Лиза беше в съседната.

Алеви не каза нищо.

Холис излезе, а Алеви затвори и заключи вратата.

— Ако оживее — каза той на Холис, — ще бъде включена в размяната. Холис се съмняваше и в двете.

— Благодаря, че дойде да ни потърсиш — каза Милс на Холис.

— Би трябвало да се придържаме към предварително приетите си планове — каза Алеви, който явно не беше чак толкова доволен от това.

— Беше ли планирал тези двамата да ви хванат? — попита Холис.

— Иди обратно в свързочната — каза Алеви на Милс. — Обади се още веднъж на Бренън, след това развали радиопредавателите и унищожи телефонния пулт. Сам, ти ще дойдеш с мен, ще вземем зила и ще го докараме отпред. Хайде да тръгваме.

Холис и Алеви забързаха към задната част на сградата с пистолети в ръце. Отвориха вратата и видяха, че зилт е паркиран на светло.

— Аз ще мина пръв. Прикривай ме! — каза Алеви. Той изтича до зила и скочи в шофьорското кресло.

Както повечето военни коли зилт нямаше ключ за запалване и Алеви натисна бутона на стартера. Двигателят се запали от първия опит. Холис скочи до него, Алеви включи на скорост и подкара камиона край сградата.

— Не бих искал Лиза и ти да подлагате на съмнение моята роля като ръководител на тази операция — каза Алеви.

— Мисля, че подлагаме на съмнение здравия ти разум.

— Знам какво правя, Сам — Алеви погледна Холис.

— И аз знам какво правиш. И го прави без мен.

— Тогава си върви. Не ми е нужен никой от вас.

— Ще си тръгна, ако ме оставиш да взема и Милс. Той не заслужава да го караш да умре заради обезсмъртяването ти.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За амбицията ти да ти отделят една глава в историята на секретните служби на Лангли и Лубянка.

— Смяташ, че си ме разбрали, нали? — отговори Алеви.

— Мисля, че до голяма степен.

— Е, аз не съм самоубиец. Бих искал утре да бъда в Лондон.

Холис не отговори.

Милс прекоси бързо фоайето, отключи входната врата и се приближи към свързочната. Застана до вратата и тихо каза:

— Лиза, аз съм, Бърт Милс.

— Добре, Бърт.

Милс влезе и затвори вратата.

— Къде е Сам? Той беше във фоайето...

— Със Сет е. Ще докарат колата пред изхода.

Лиза забеляза тялото на Додсън, положено на земята близо до двамата убити войници от охраната на КГБ. Той коленичи до него и се вгледа в премазаното му от бой лице.

— Господи... — провери пулса му. — Жив е. — Погледна към Лиза. — Разбирам защо Сам иска да го вземем, Лиза, но този човек е едно бреме, от което нямаме нужда.

— Въпреки това — отговори Лиза, — ако Сам държи да го измъкнем оттук, ще го направим.

Милс я погледна, сви рамене и се изправи.

— Защо се забавихте толкова много?

— Натъкнахме се на някои изненади — отговори той, без да споменава за Джейн Ландис.

— Всичко е наред.

— Бърт... — каза тя, като го погледна. — Тези убийства... просто ми прилошава от всичко това.

— Ще говорим за това, когато бъдем извън обсега на КГБ. И на мен ми прилошава от тях. Тя кимна.

Милс се приближи към телефонното табло и си сложи слушалките, след това натисна бутона за звънене.

— Да. Ничего — отговори му един глас.

— Бил, тук е Бърт Милс.

— А... всичко наред ли е?

— Дотук добре. Как е при теб?

— Ами не знам...

— Какво има?

— Ами една от наблюдателните кули насочи за известно време прожекторите си към нашия вертолет. — Вероятно О'Шей се е поизнервил. — Но нищо не стана. Продължавам да слушам радиопредавателите, но разбирам, колкото разбирам китайски.

— Дай ми честотите на предавателите.

— Чакай. — След няколко секунди Бренън се обади отново и даде на Милс честотите. — Сега мълчат.

Милс провери съответните радиоприемници на бюрото и установи, че честотите са същите.

— Добре, Бил, аз ще разстроя двата предавателя, ти направи същото. След това ще унищожа таблото на телефонната централа, така че това е последното ни чуване. Ще се видим по-късно. Не заспивай!

— Да — засмя се Бренън.

Милс насочи автоматичния си пистолет към таблото на телефонната централа и стреля в кабелите. Разлетяха се искри и стаята се изпълни с миризмата на изгоряла електрическа инсталация. Върна се при двата радиопредавателя, които тихо пращаха, и увеличи звука им.

— Какво казват? — попита той Лиза.

Лиза слушаше как някакъв глас говори на руски от предавателя на къси вълни.

— Някой, който се представи като „Наблюдателна кула“, вика вертолетната площадка — отговори Лиза.

— Точно от това се опасявах.

Милс бръкна в джоба си и извади лентата, която беше използвал, за да промени регистрационния номер на вертолета. Той облепи с нея ключовете за превключване на двата предавателя в положение изключено.

— Сега предавателите не работят ли?

— Само на тези честоти. — Той огледа двата апарати, след това посочи някаква метална пластинка с надпис. — Какво пише тук?

— Автоматична настройка... — прочете Лиза. — Нещо такова.

— Това е. — Той завъртя ключа над надписа и стрелката за определяне на честотите започна да се движи по скалата. — Това се използва за откриване на най-мощните радиопредавания в района, като например някое радио на кола — каза Милс — Но когато микрофонът е поставен постоянно в това положение, радиопредавателят се превръща в широкообхватно устройство за смущаване на радиосигнали. — Милс настрои предавателя на къси вълни по същия начин. — Това ще унищожи цялата им радиосистема.

— Но същевременно може да им сигнализира, че нещо не е наред — каза Лиза.

Милс имаше тревожното чувство, че отрядът за охрана на КГБ вече подозираше нещо.

— Почти свършихме работата си тук.

— Наистина ли?

— Донякъде. — Милс погледна часовника си, а после Лиза. Никой не проговори. Холис и Алеви паркираха зила пред щаба и влязоха във фоайето.

— Влизаме — извика Алеви пред свързочната. Двамата влязоха в стаята и Лиза се втурна в прегръдките на Холис.

Алеви коленичи до Додсън и го огледа. Анцугът му бе разкъсан и пропит с кръв, тялото му мръсно, а косата спъстена. Небръснатото му лице беше натъртено и подпухнало, а носът му изглеждаше счупен. Алеви повдигна клепачите на Додсън.

— Наистина е доста зле.

— Очевидно — отговори Холис. — Прекарал е около две седмици на открито, след това са го били дни наред. Но мисля, че е най-вече упоен. Ще се оправи. Идва с нас.

— Добре. Хайде да тръгваме — Алеви се изправи.

— Към вертолета ли отиваме? — попита Лиза.

— Не — отговори Алеви. — Отиваме да хванем Буров.

— Защо, Сет?

— Защото затова дойдох тук.

— Затова ли дойде тук? — Лиза сграбчи ръката му.

— Ами... Дойдох заради теб и заради Сам. Но...

— Сет, тук е пълно с руснаци. — Тя погледна към Холис. —

Колко са, Сам? Шестстотин или седемстотин?

— Какво значение има? — троснато отговори Алеви.

— Не смятам да влизам в престрелка с тях. Просто искам да съм си тръгнал оттук, преди да са се събудили. Нямам време за спорове. — Той погледна към Лиза. — Защо ти и Сам не вземете Додсън и не го откарате с колата до вертолетната площадка?

— Оставаме с теб — отговори Холис на Алеви. Той погледна към Лиза. — Добре ли си?

— Обезумявам от страх.

— Е, добре — каза Алеви, демонстрирайки нехарактерно за него спокойствие, — аз също. Така че да свършваме по-бързо и да се прибираме вкъщи.

Милс помогна на Холис да качи Додсън на гърба си и те забързано прекосиха фоайето. Алеви отвори входната врата и погледна навън.

— Чисто е.

Втурнаха се надолу по стълбите на щаба, Милс отвори задната врата на зила и помогна на Холис да намести Додсън в пространството зад задните седалки.

— Вие двамата седнете долу — каза Алеви.

Холис и Лиза седнаха на земята, а Алеви подкара колата по пътя и зави надясно към дачата на Буров.

41.

Зилът се движеше по тъмния път.

— Сет — обади се отзад Лиза, — не ни трябва Буров. Просто вземи още един американец. Къщата на генерал Остин се намира точно до този път. Ти искаше него.

— Но вие искахте Додсън. Има място само за още един и това ще бъде полковник Пътр Буров. Нали, Сам?

Холис не отговори.

— Сет, имаме проблеми на вертолетната площадка — каза Милс. Той обясни за прожекторите и за опитите на кулата да се свърже с поста чрез радиопредавателя.

Алеви малко помълча, после каза:

— Хайде да не се изнервяме излишно. На път сме да осъществим успешно удара на десетилетието. Ти какво смяташ, Сам?

Холис помисли, че всеки разумен човек би приел очевидните факти и би заключил, че операцията започва да се проваля. Но Алеви беше фанатик, а Холис не вярваше на фанатици.

— Сам?

— Мисля, че всички сме с единия крак в гроба. — Холис се обърна към Милс. — Бърт? Ти какво ще кажеш?

Милс, изглежда, се разкъсваше между разума и предаността си към Алеви, които, както знаеше, бяха две взаимно изключващи се неща. Милс погледна към Алеви.

— Сет... имаме Сам и Лиза, имаме и един американец... вертолетът е препълнен. Може би е време да свиваме знамената.

— Сам, изборът е твой. — Алеви се обърна назад към Холис. — Ти искаш ли да хванеш Буров, или ще се задоволиш да го оставиш да живее? Може би утре, когато се събуди след действието на сендмена, той ще убие двадесет американци.

— Това не е игра на нерви — рязко отговори Холис.

— Не изпитвам смелостта ти. Просто искам да знам дали имаш никакви лични сметки за уреждане. В нашата работа човек може да си

позволи личните пристрастия да му помогнат във взимането на решение за действие. Е?

Холис погледна към Лиза, после каза на Алеви:

— Карай напред.

— Мисля, че сме се опознали взаимно — отбеляза Алеви.

Лиза се отпусна на пода и погледна към Холис. Той отвърна на погледа ѝ. Припомни си пътуването им до Новодевичите гробища, когато пак седяха на земята в колата с Джейн Елис и Бети Ешмън. В сравнение с това, което ставаше сега, онова пътуване му изглеждаше като детска игра. Но това беше закономерният резултат от всичко, започнало в Москва. Лиза го ритна по крака и се опита да се усмихне.

— Новодевичите?

Той кимна. Те имаха кратка, но забележителна история.

— Придържай се към петнадесет километра в час — каза Холис на Алеви — или ще привлечеш вниманието им.

Продължиха напред. Алеви взе един завой и възклика:

— Какво, по дяволите, е това?

Холис се поизправи и погледна през прозореца.

— Това е търговският център „При боровете“. Никога ли не си виждал търговски център?

— Боже Господи... — разсмя се Милс.

Алеви погледна защитната мрежа, която скриваше небето, после зави през паркинга и мина бавно покрай редицата от магазини.

— „7-илевън“?

— Декорите се изготвят в Мосфилм.

— Наистина ли? — Той огледа всички витрини, покрай които минаха, и няколко пъти поклати глава.

— Не е лошо... а те...

— Ще те информирам за всичко в Лондон — рязко отговори Холис. — Хайде да вървим.

Внезапно на пътя се появиха фарове и те видяха огромен военен транспортър ЗИЛ-131 да преминава през паркинга и да се насочва към щабната сграда.

— Ако спре пред щаба, надали ще харесат онова, което ще видят там — каза Милс.

Алеви натисна газта и зави обратно към пътя, озовавайки се точно зад транспортьора. Фаровете на Алеви осветиха покритата с

брозент каросерия и те видяха, че вътре има около двадесет души, въоръжени с автомати АК-47. Алеви натисна клаксона си и присветна с фаровете. Шофьорът на транспортъра извади ръката си през прозореца, след което спря колата. Той излезе и тръгна към тях.

— Страков? — извика той.

— Наведете се — каза Алеви на Холис и Лиза. Той отвори вратата си и нареди на Милс: — Мини зад волана. — Алеви скочи на земята и тръгна към шофьора на другия камион, който закриваше с ръка очите си от ярката светлина на фаровете.

— Кой е? — попита шофьорът.

— Майор Воронин.

Човекът се изпъна мирно и козириува.

— Къде карате тези хора? — попита Алеви.

— Да сменим патрулните постове — отговори шофьорът.

— Кои постове?

— Кула едно и две, главния портал, щаба и вертолетната площадка, сър. Току-що смених охраната на дачата.

— Дачата на полковник Буров?

— Да, сър.

— Колко войници оставихте там?

— Трима.

Алеви погледна към двадесетимата въоръжени мъже в каросерията на камиона, чито глави бяха обърнати към него.

— Хората в щаба и на вертолетната площадка получиха още по два часа наряд за невнимание при изпълнение на служебните си задължения — обърна се той към шофьора.

— Да, сър. По чия заповед?

— По моя, ефрейторе. Идете направо при кулите и главния портал, след това върнете останалите си хора в караулната.

— В бараките, сър.

— Да, в бараките. — Алеви почувства, че изпод фуражката му започват да се стичат капки пот и да струят по челото му. — Свободен сте.

Шофьорът се поколеба, след това козириува и се обърна на пета.

Алеви се върна при зила и седна на седалката до шофьора.

— Обърни, Бърт — каза той на Милс.

Милс се затрудни да намери задната скорост, след това я включи и зилът изгасна.

— По дяволите!

Големият транспортен камион стоеше на пътя пред тях. Милс включи отново двигателя и спирачки на три пъти, зави неубедително на тесния път, докато транспортьорът бавно потегли напред. Никой не продума. Милс подкара колата към дачата на Буров.

— Не мога да карам руски коли — тихо каза той.

— Чух какво си говорихте и не съм напълно сигурен, че той ще ти се подчини — каза Холис на Алеви.

— Ти не разбираш руския начин на мислене.

— Но разбирам военния начин на мислене. Хората приемат всякакви заповеди от собствените си офицери, но не се подчиняват непременно на нареджданията на офицер, когото не познават.

— Струва ми се, че се справям — каза Алеви, след това попита:

— Да се връщаме ли искаш, или да продължим?

— Продължавайте — отговори Холис.

Лиза въздъхна отчаяно и се обърна към Милс.

Моля те, Бърт, не можеш ли да вразумиш тези двамата?

— Не — отвърна Милс, след като се замисли за момент.

— Това караулната на дачата ли е? — попита Алеви след минута.

— Да, тя е — отговори Холис, като надникна през предното стъкло. — Вилата е заградена с телена ограда. Между оградата и къщата има қучета. В караулката трябва да има двама войници и още един в самата дача. Но човек никога не може да бъде сигурен.

— Шофьорът също ми каза, че са трима. Ти поеми войника, който се приближава към нас — каза Алеви на Милс, — а аз ще се заема с другия.

— Добре.

— Вие отзад залегнете.

Милс намали скоростта и се приближи към караулката. Алеви погледна към обикновената на вид дача зад вратата, разположена на около сто метра в тъмнината. Милс рязко спря зила, той подскочи и изключи. Отново го включи.

— Никога не съм можел да се оправям с предавките.

Той извади пистолета и го оставил в скута си. Един от войниците се приближи към шофьорската врата и надникна през прозореца.

— Да, капитане? — Милс изстреля един-единствен куршум между очите на войника, докато Алеви отвори вратата си и застана на прага. Вторият войник все още беше в караулката. Алеви забеляза, че той отчаяно удря по полевия телефон и се протяга да си вземе пушката. Алеви се прицели внимателно от покрива на зила и изстреля всичките си шест куршума в караулката. Разхвърчаха се стъкла и трески и мъжът падна на земята.

Милс изключи фаровете.

Алеви тръгна към портала, а Холис слезе от зила.

— Той е мой — каза Холис, като сграбчи Алеви за ръката.

— Добре — кимна Алеви. — Но не го убивай.

— Знам.

— Разполагаме с тридесет и четири минути, за да стигнем до вертолетната площадка — погледна към часовника си Алеви.

— Нека дойда с теб — каза Лиза на Холис. — Ще ти помогна да се справиш с поста вътре в къщата.

Холис кимна. Той отвори телената врата и се обърна към Алеви.

— От лявата страна на къщата се намира понтиакът на Грег Фишър. Ще го вземем с нас.

— Понтиакът на Фишър? Тук...? — неразбиращо попита Алеви.

— Буров го кара. Ключовете вероятно са на таблото.

— Чудесна идея, Сам — кимна Алеви. — Този ЗИЛ-6 сигурно вече го търсят. А след като понтиакът е на Буров, може и да не го спрат.

— А може да ни потрябват и скоростта му, и по-доброто му управление. Зилът е много противен — добави Милс.

— Всичко това е може би истина — отговори Холис. — Но аз искам този Транс Ам, просто защото... го искам. — Той хвана Лиза за ръката и хукна по дългата асфалтирана пътека към дачата.

Внезапно от тъмнината се появиха двете немски овчарки и се хвърлиха към тях от две различни посоки. Холис приклекна в позиция за стрелба, прицели се и стреля в по-близкото куче вляво от него. Пистолетът му изцрака тихо, но кучето силно зави. Холис се претърколи надясно точно когато втората овчарка стигна до него и Лиза. Той сякаш надуши голямото куче точно в секундата, преди да му вкара куршум в устата.

— Добре ли си? — попита Холис, като стана и помогна на Лиза да се изправи на крака.

— Добре съм.

Те стигнаха до входната врата и Холис ѝ кимна. Тя натисна дръжката и установи, че е отворено. Лиза сложи пистолета в джоба на канадката си и се промъкна вътре.

Часовият седеше на стола си в обширното антре, осветено от слаба лампа, и се целеше в нея с автоматична пушка. Лиза притвори вратата след себе си и застана неподвижно.

— Коя сте вие? — попита часовият.

Тя сложи пръст пред устните си и прошепна на руски:

— Аз съм Лиза Роудс. Новата американка. Полковникът иска да ме види.

— Не ми е казвал такова нещо — каза часовият.

— Но е казал на мъжете навън.

— Защо предполагате, че иска да ви види полковникът? По това време? — усмихна се часовият.

— Иска да спи с мен.

Часовият самодоволно се усмихна и остави пушката си на бюрото.

— Ще трябва да се кача горе и да го извикам — той свали ботушите си. — Идете в дневната и се съблечете. Налага се да го прави там, защото старата е горе. — Часовият бе застанал на пода по чорапи.

Лиза рязко отвори вратата и отскочи встрани.

Холис се втурна през вратата и стреля, докато човекът се протягаше към пушката си, след това се хвърли напред и го хвана, преди да падне на земята. Той сложи мъжа да седне обратно на стола и едва тогава забеляза кървавата пяна, показала се на устата му вследствие на раната в гърдите, която го караше да хрипти, докато се опитваше да поеме дъх.

Холис хвана Лиза за ръката и я изтласка към входната врата.

— Тръгвай — прошепна той. — Няма да спорим.

— Моля те, Сам... Внимавай...

Холис отвори вратата и я избула навън, след това се върна при часовия, който го гледаше втренчено. Холис мина зад него, сложи ръка на рамото му и изстреля един куршум в тила му, като го придържаше облегнат на стола.

После напусна антрето и тръгна към стълбите. Стъпалата изскърцаха, но той продължи нагоре.

— Наталия, ти ли си, скъпа? — обади се женски глас. Холис спря. Чуха се стъпки и женският глас извика отново:

— Пьотр, Наталия си е в стаята.

— Часовият е — отвърна й Буров. — Ела да си легнеш.

Холис отново чу стъпки и звука на затваряща се врата. Той изкачи и останалите стъпала и стигна до обширното антре на горния етаж. Вляво от него имаше две полуоткрехнати врати, които вероятно водеха към спалните на дъщерята на Буров, Наталия, и на майка му. Вдясно имаше затворена врата, която навярно бе спалнята на съпрузите. Холис се приближи към нея, ослуша се, после натисна дръжката, отвори вратата и се претърколи странично в стаята, заемайки позиция за стрелба с насочен към леглото пистолет.

— Не мърдай!

Стаята беше тъмна, с изключение на някаква малка червена светлинка и когато очите на Холис свикнаха с тъмнината, той видя, че това всъщност бе червена звезда, сияеща на върха на дървено изображение на кремълската Спаска кула. Това бе странно, но още по-странно изглеждаше празното легло, върху което лежеше парцалена кукла. Холис разбра, но беше твърде късно.

Предпазителят на пистолет прищрака зад гърба му и чу гласа на Буров:

— Хвърли оръжието.

Холис хвърли пистолета си.

— Не ставай — каза Буров. — Обърни се насам на коленете си.

Холис бавно извъртя тялото си към Буров. Буров светна лампата и Холис видя, че той стои на вратата бос и по пижама, с голям пистолет, насочен към него.

— Семействата в някои страни се упражняват в стрелба — каза Буров. — Ние тук имаме други упражнения. А вие мислите, че руснаците са глупаци.

Холис не отговори.

— Глупак е онзи — продължи Буров, — който стои на колене пред дулото на оръжието. — Буров погледна с любопитство към Холис. — Какво търсеше тук?

— Исках да те убия, идиот такъв.

— Не, в такъв случай просто щеше да стреляш в леглото. А ти каза „Не мърдай!“. Искаше да ме плениш. Откъде намери този пистолет?

— Това не е твоя работа.

— Сам ли си?

— Как мислиш?

— Мисля, че не. Уби ли часовите?

— Да.

— А кучетата ми?

— Да.

Буров кимна замислено, после каза:

— Телефонът ми не работи, а и мисля, че долу има ваши хора.

Следователно и двамата сме в трудно положение.

Холис нищо не каза.

— Това бунт ли е? Би било лудост. Тук има шестстотин въоръжени войници от отряда за охрана на КГБ. За живота на Додсън ли искате да преговаряте?

— Искам да ти дам урок, че властта на дулата на оръжието е ограничена. Зависи и от други фактори. Авторитетът не може да се крепи само на дулата на оръжието. Научи ли нещо?

— Застани на четири крака и изпълзи дотук! — кресна му Буров.

Холис застана на четири крака и излезе в антрето, докато Буров отстъпваше назад.

— Надясно! — каза Буров.

Холис запълзя по коридора, а Буров се приближи до него толкова, че да може да го удари с голата си пета по главата. — Ще ти покажа на кого принадлежат властта и авторитетът тук.

Буров отведе Холис в съпружеската спалня.

— Легни по гръб!

Холис се преобърна по гръб, а Буров се измести така, че да не попада в полезрението му, след което постави крака си върху лицето на Холис.

— Махни якето и пуловера и свали панталоните си до глазените.

Холис бавно седна и съблече канадката и пуловера, а след това съмъкна панталоните си, като през цялото време Буров оставаше зад гърба му.

Буров хвърли якето настрани.

— Легни и сложи ръцете си под задника!

Холис легна и подложи ръце под себе си. Буров пребърка канадката на Холис.

— Какво е това? — попита той и хвърли намерената сребърна генералска звезда върху голите гърди на Холис.

Холис не отговори и Буров го ритна по темето.

— А какво има в алюминиевите кутийки от пури, Холис? Имена... а, списък на преподавателския състав, на живите и на умрелите. Къде смяташе да го носиш?

— Едно копие в Москва и едно във Вашингтон.

— А, така ли? Аз пък не мисля така.

На Холис му се стори, че гласът на Буров стана по-напрегнат. Чу го да се отдалечава към другия край на стаята и погледна към него. В ниша до прозореца имаше радиопредавател и Холис видя как Буров го включи и той светна.

— Ще извикам цялото отделение за охрана, Холис — каза Буров и вдигна слушалката.

— Къде са жена ти, дъщеря ти и майка ти?

— Защо питаш? — обърна се Буров към него.

— Това място е обградено и ще има престрелка. Ще им гарантирам безопасно излизане от къщата.

— Ти нищо не можеш да гарантираш, лайно такова.

— Могат да си тръгнат сега. Преди да се обадиш.

Буров се приближи към Холис със слушалките в ръка.

— Къщата не е обградена — ритна той Холис по бузата.

— Знаеш, че е. Часовите са мъртви, а телефонът ти е прекъснат.

— Но не и радиопредавателят ми.

— Тогава се обади, тъпо лайно — каза Холис на руски, — и върви по дяволите заедно с жена си, дъщеря си и грозната си стара майка.

Буров отново ритна Холис по лицето. Той приближи слушалките до ушите си и заслуша непрекъснатия сигнал на радиосмущенията, които идваха от отворените микрофони на радиопредавателя в щаба и на вертолетната площадка. Изруга тихо, след това отново се зае с радиопредавателя и превключи на друга честота. Чу откъслеци от разговор, после смущенията заглушиха и тази честота. Той погледна към Холис и каза на руски в микрофона:

— До всички станции, до всички станции! Тук е полковник Буров. Всеобща тревога, всеобща тревога! Незабавно изпратете отряд от отделението за охрана в къщата ми! Внимавайте за въоръжени затворници...

— Курсанти! — извика Холис. — Курсанти!

— Затвори шибаната си уста!

— Защо ти не затвориш твоята? И без това никой не те чува. Не виждаш ли, че радиопредавателите не работят, тъпанар такъв? Руснаците не разбират ли от електронника? — добави Холис на руски.

Буров захвърли слушалките и изтича до Холис, целейки с крак главата му. Холис бързо седна и Буров загуби равновесие, когато кракът му прелетя във въздуха. Холис се повдигна на ръце и замахна с крака, като събори Буров на земята. Дясната ръка на Холис се вкопчи в револвера на Буров и задържа цилиндъра му неподвижен, докато Буров се опитва да стреля. Холис бъркна с пръстите на лявата си ръка в очите на Буров, след това притисна ларинкса му. Буров изхърка, но не отслаби захватата върху пистолета. Лявата ръка на Буров удари Холис два пъти по врата, преди той да сграбчи китката му. Холис успя да изрита панталона и обувките си и удари Буров с коляно в тестисите.

Мъжете се затъркаляха по пода, Холис вкопчен в пистолета и китката на Буров, като и двамата се опитваха да наместят коленете си така, че да нанесат удар в чатала на противника, всеки със съзнанието, че другият владее добре същото смъртоносно изкуство. Холис удари с глава носа на Буров и го чу да изпуква. Буров заби зъби в дъвкателните мускули на бузата на Холис и му пусна кръв, преди Холис да успее да отдръпне лицето си. Холис заби нокътя на палеца си в месестата част на китката на Буров, стремейки се към вените му, докато разкъса една и почувства как оттам рука кръв. Никой не пророни дума, нито пък изпъшка от болка.

Холис осъзна, че Буров не го е изльгал за физическата си форма. Състоянието на самия Холис не беше толкова добро, както преди няколко седмици: той се умори и вече не можеше да прекатури Буров по гръб. Холис се намери затиснат от тежкото тяло на Буров и почувства как той освобождава ръката си с пистолета. Двамата мъже се взряха един в друг на слабата светлина и Холис видя, че от носа и дясното око на Буров тече кръв.

— Ще те пристрелям в топките — тихо му каза Буров.

Холис внезапно пусна китката на Буров и с освободената си ръка приложи джудо хватка на задната част на врата на Буров. След това се пресегна през главата му, хвана брадата му и я дръпна, извивайки главата му до момента, когато чу, че прешлените му изпукаха. Буров се опита да хване ръката на Холис и да отслаби хватката му, преди вратът му да се счупи.

Холис продължи да натиска и видя как Буров изплези език, а лявото му око започна да изскача. Свободната ръка на Буров дърпаща ръката на Холис. Холис ритна два пъти Буров в тестисите с коляното си и осъзна, че защитните сили на противника му намаляват. Опита се да измъкне пистолета от ръката на Буров, но той все още го стискаше силно.

Тогава, за да спаси врата си от счупване, Буров внезапно пусна пистолета и се оставил да се прекатури по гръб, измъквайки се от хватката на Холис, с която му извиваше врата. После се изправи на крака.

Холис също стана и двамата мъже се озоваха един срещу друг, приведени и залити.

— Хайде, ела — каза Холис и пусна пистолета на Буров на земята.

Буров не помръдна и Холис разбра, че с него е свършено. Двете очи на Буров бяха налети с кръв, а дишането му беше поривисто и пресечено от хрипове. От носа му течеше кръв, китката му кървеше. Холис се приближи до него и овладя дишането си.

— За Додсън, Фишър, пилотите, жените и децата им — каза Холис. Той стовари юмрука си върху лицето на Буров и чу как зъбите му изтракаха.

Буров залитна назад и се просна неподвижен на земята. Холис падна на колене и преобърна Буров по лице, така че да не се удави в собствената си кръв.

Той откъсна яката на пижамата на Буров и я уви около отворената вена на китката му.

Холис се простря на пода, за да проясни глава и възстанови дишането си. Докосна с ръка дясната си буза, където Буров бе забил зъбите си, и почувства как остра пареща болка пронизва мозъка му.

В рамката на вратата се появи някаква фигура и Холис различи приближаващ се към него чифт черни военни ботуши. Той погледна

нагоре и съзря лицето на Сет Алеви. Зад Алеви стоеше Лиза. Холис се опита да се изправи, но ръката на Алеви натисна рамото му.

— Поседи малко.

Алеви вдигна пистолета от земята и отиде до Буров.

— Сам, добре ли си? — Лиза се втурна към него.

Той кимна и се обърна към Алеви.

— Радиопредавател — посочи той.

Алеви оставил Буров и отиде до предавателя, отскубна пластмасовите слушалки заедно с кабелите и ги запрати в металния корпус на радиопредавателя.

— Успя ли да се свърже?

— Не ми се вярва.

Холис навлече панталона, а Лиза му помогна да си сложи ризата и канадката. Обу и маратонките, но не успя да завърже връзките и Лиза отново му се притече на помощ. Холис се изправи несигурно на крака и набута разхлабените хартиени рула със списъците в джоба си, а Лиза подаде звездата му.

Алеви обърна Буров по гръб и погледна лицето му, а след това попита Холис:

— Вие двамата май не се обичате много?

Холис не отговори.

— Защо сте наранили баща ми? — каза някакъв глас на руски.

Всички се обърнаха към вратата. Там стоеше по нощница уплашено десетина годишно момиченце. Зад него бе застанала пълна жена на средна възраст с дебело подплатен пеньоар, а отзад едва се забелязваше възрастната жена, която Буров бе представил за своя майка.

Жената на средна възраст погледна към Холис, после към Лиза и накрая към облечения в униформа на КГБ Алеви.

— Съпругът ми мъртъв ли е?

— Не, госпожо — отговори ѝ на руски Алеви, — просто е в безсъзнание.

— Не разбирам какво става — изхлипа тя. Алеви и Холис се спогледаха.

— Няма да ги убияте — каза Лиза на английски.

— Баща ми ще се оправи ли? — попита момичето, Наталия.

— Да — отговори на руски Лиза.

Изведнъж старата жена бутна снахата и внучката си и се втурна в стаята, коленичи до сина си с обляно в сълзи лице и започна да го гали.

— О, Господи, бедното ми момче. Пътре, Пътре, Господ да те пази, мъничкият ми. — Холис си спомни репортажите по новините през Втората световна война, които показваха как стари бабушки ридаят, коленичили над телата на синовете и съпрузите си. Боже мой, колко ли такива като Буров са износили в огромните си утроби тези свети възрастни жени.

— Не можем да ги вземем, но не можем и да ги оставим... — каза Алеви на английски.

— Не Сет! — рязко отговори Лиза.

— Искам Буров да знае, че са живи — каза Холис на Алеви. — По-късно това може да ни послужи.

— Добре — кимна Алеви. После се обърна към жената на Буров на руски: — Вие ще останете в къщата, или кучетата ще ви разкъсат. За известно време ще оставим тук няколко войници. — Алеви се наведе, за да вдигне Буров, но Холис го отблъсна встрани, с доста усилия положи Буров на рамо и го понесе към вратата, докато възрастната жена продължаваше да го гали.

— Ще го откараме в болницата — каза Лиза на Наталия и я погали по главата. — Скоро ще си бъде пак у дома. Жената и майката на Буров понечиха да последват Холис надолу по стълбите, но Алеви ги спря.

— Не се притеснявайте. Всичко ще бъде наред.

Лиза и Алеви последваха Холис.

— Беше мил с тях — каза Лиза на Алеви.

Той не отговори.

Транс Амът ги чакаше пред входната врата с отворен гюрук. Милс излезе от колата и заедно с Холис сложиха Буров в задното отделение при Додсън. Милс върза китките на Буров с парче метална жица. Холис погледна надолу към двамата пребити мъже: Додсън с разкъсания си анцуг и Буров с опръсканата си с кръв пижама бяха еднакво неузнаваеми в лицата. Кръгът се затваря, помисли Холис, и събитията, предизвикани от катапултирането на Додсън през телената ограда, наблизаваха развръзката си.

— Аз ще карам — каза Холис. — Бърт, дай ми шинела и фуражката си и седни отзад до Лиза.

Холис нахлузи униформения шинел и фуражката на КГБ седна на шофьорското място и запали колата. Милс и Лиза се качиха отзад, а Алеви седна до Холис.

Холис включи колата на скорост и засили нагоре по шосето, мина през портала и продължи по тъмния криволичещ път.

— Разполагаме с още двадесет и две минути до сендумена — каза Алеви, когато прекосяваха търговския център. — Твърде много време.

— Това всичко ли е, Сет? Можем ли вече да си ходим? — попита Лиза.

— Да. Вертолетът е пълен.

— Дяволски пълен — добави Холис. Той натисна газта и увеличи скоростта до шестдесет мили в час.

Точно когато приближиха щаба, въздухът бе раздран от пронизителна сирена.

— Струва ми се, че това има нещо общо с нас — каза Алеви.

Пред осветената сграда на щаба бяха спрели няколко зила и дузина войници от отряда за охрана на КГБ обикаляха около тях. Един се приближи към банкета на пътя и започна да маха на Холис да влезе в паркинга пред щаба.

Холис натисна педала на газта до земята и подмина щаба като стрела.

— Какво според теб искаше този? — попита Алеви.

— Не зная.

Холис видя, че стрелката на километражата му сочи деветдесет мили в час. Те прелетяха покрай Пост 000.

— Гледайте за отклонението към вертолетната площадка — каза Холис.

— Все още не са напълно сигурни кой е и какво е — обади се Милс.

— Е, надявам се да го проумеят, след като ние си тръгнем оттук — каза Алеви.

— Приближават ни две коли — каза Холис, като хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

Алеви погледна през рамото си и очите му срешиха погледа на Лиза.

— Ти си необичайно мълчалива — каза той.

— Мисля за вертолета — усмихна се нервно тя.

— След пет минути сме във въздуха.

— Все още са след нас — каза Холис.

— Взриви ги — каза Алеви на Милс. — Опитай с това — той подаде шапката си на Милс.

— Добре. — Милс извади фосфорна граната от джоба на коляното си, нагласи часовника на нула и постави гранатата в шапката.

— Каква е отсрочката при нула?

— Седем секунди.

— Добре. Можеш ли лекичко да открехнеш вратата си? — Милс издърпа часовниковия механизъм, за да зареди гранатата, и изброя до четири, след това бутна шапката на пътя. — Пет, шест.

Първата кола, ЗИЛ-6, беше на около двеста метра зад тях и сменяше светлините с надут клаксон.

— Седем.

Фосфорната граната избухна под първия зил, който излетя от пътя и се разби в дърветата, след което резервоарът му експлодира. Парчета горящ фосфор се разлетяха на всички страни и възпламениха боровите дървета.

Вторият зил, голям транспортен камион, продължи да ги следва, но не откри стрелба.

— Недоумява какво означава всичко това — каза Милс. — Не му се ще да открие огън по колата на полковника.

— Сам! Ето го пътя към вертолетната площадка! — извика Лиза.

Холис заби спирачки и рязко извъртя волана надясно. Колата поднесе, но не излезе от пътя. Холис превключи на по-малка предавка и отново даде газ по тесния чакълест път. Понтиакът подскочи, Холис го овладя и стрелката на километражка достигна шейсет, после седемдесет мили в час.

Холис видя на около двеста метра пред себе си очертанията на радиорубката със слаба светлина в единия от прозорците. Видя и част от поляната, но не забеляза вертолета.

Сирената все още виеше, а прожекторите на наблюдателните кули осветяваха горите извън пределите на школата. В лагера кипеше живот, а шестстотинте войници от отряда за охрана бяха на крак.

— Ще вземем Бренън в движение — каза Холис.

— Проклетият камион ни настига! — каза Алеви, като погледна назад. — Спри тук и прегради пътя, или ще ни последват до

вертолетната площадка.

— Добре — Холис натисна спирачките. Понтиакът поднесе и застана напречно на пътя. Той извади ключовете от таблото, загаси фаровете и всички се измъкнаха от колата.

Зилтът зад тях намали скорост и спря на около сто метра, осветявайки ги с фаровете си. Алеви носеше Додсън на гръб, а Холис взе Буров.

— Лиза, изтичай напред и кажи на Бренън, че идваме — каза Алеви. Лиза извади пистолета си и хукна напред по пътя.

Холис видя сенките на последните десетина войници, слезли от камиона и насочващи се към тях. Някой извика на руски:

— Идентифицирайте се!

— Задръж ги за няколко минути, Бърт — каза Алеви на Милс.

— Добре — Милс извади пистолета си, претърколи се под понтиака и зачака войниците да се приближат.

Холис и Алеви се затичаха към бараката, понесли Додсън и Буров на гърбовете си.

Милс се прицели и изстреля всичките осем куршума на пистолета си със заглушител. Някой извика и въздухът незабавно бе разкъсан от глухия пукот на автоматите АК-47, наподобяващ гърма на фойерверки. Черната нощ бе прорязана от зелените откоси на автоматите и прозорците на понтиака се разлетяха. Милс зареди и изстреля още осем куршума.

Холис и Алеви тичаха приведени напред, като търсеха опора в каменистия път, когато краката им започнаха да се огъват под тежестта. Холис все още не успяваше да види вертолета на площадката.

Лиза тичаше пред тях и когато стигна на двайсетина метра пред дървената барака, извика:

— Бил! Бил! Бренън!

— Лиза Роудс? — отговори й някакъв глас. — Тичай! Бързо!

Лиза спринтира последните двадесет метра и се намери в прегръдките на Бренън.

— Добре, хайде. Поеми си дъх. Какво става? — каза той.

Тя посочи надолу към пътеката.

— Сет и Сам... носят Додсън и Буров.

— Кой? А, да. Добре. А Милс?

— Там е. Идват. Преследваха ни.

— Така и предполагах. Добре, качвай се във вертолета, там, на поляната...

— Не. Ще чакам...

— Добре. Тогава влизай в бараката и залегни. Веднага се връщам. — Бренън хукна по пътеката и видя Холис и Алеви да идват към него. Автоматичен откос преряза клоните над главите им и те всички се хвърлиха на земята. Бренън погледна към Буров и Додсън и попита:

— Ранени ли са?

— Не — отговори Алеви. — Почиват си. Лиза...

— Да, в бараката е.

— Добре, вземи Додсън и се връщай в бараката.

Бренън застана на едно коляно и Алеви прехвърли Додсън на гърба му.

— Не можа ли да намериш хора, които да могат да ходят? — попита Бренън.

Стрелбата от автоматите брулеши клоните над главите им и поляната се покриваше с клонки и шишарки. Холис видя една овъглена катеричка да пада до него на земята. Холис не можеше да разбере дали Милс отговаря на огъня, защото пистолетът му беше със заглушител, но му се струваше, че войниците се приближават към тях и вече се различават просветващите дула на оръжието им сред дърветата.

Бренън се приведе и хукна обратно към бараката с Додсън на гръб.

— Хайде, Сам. Аз ще се погрижа за Милс — каза Алеви на Холис. — Бягай оттук.

— Опитай се да живееш достатъчно дълго, за да ми дадеш възможност да ти избия глупостите от главата — Холис метна Буров на гръб и последва Бренън, също приведен на две.

Алеви приклекна до дебело крайпътно борово дърво, извади пистолета си и започна да стреля напосоки от двете страни на пътя. Внезапно избухна експлозия, Алеви видя как някъде по пътеката пламна ярка оранжева огнена топка и разбра, че понтиакът е избухнал. Извика Милс, но не получи отговор. Алеви мушна последния пълнител в пистолета си и започна да си пробива път към бараката, като не преставаше да стреля.

Холис измина последните няколко метра между пътеката и бараката и падна на колене пред вратата. Бренън свали Буров от раменете му и сложи припадналия зад вратата до Додсън. Холис се изправи и забеляза, че в бараката вече е тъмно, но зърна Лиза, приведена под прозореца, близо до три тела в униформа, грижливо подредени край стената.

— Сам... добре ли си? — каза Лиза.

— Да. Залегни. — Холис свали шинела си и го хвърли върху Додсън.

Бренън вдигна снайперистката пушка „Драгунов“ и отиде до прозореца, за да фокусира нощния ѝ визор спрямо близките дървета.

— Не виждам нито Милс, нито Алеви на пътеката, но през дърветата насам се промъкват някакви хора. — Той се прицели и стреля, като затворът на пушката му със заглушител изщрака с по-силен металически звук от изстрела в целта. Прицели се и стреля отново.

— Хубава пушка, но визорът ѝ не е така прецизен като нашите.

Холис забеляза три автомата АК-47, изправени до другия прозорец. До тях лежеше метална кутия, пълна с патрондаши с по тридесет патрона. Той коленичи, взе един автомат и счупи стъклото.

— Не бързай да стреляш, полковник — каза Бренън. — Те все още не са насочили вниманието си към това място.

— Добре. — Холис погледна към коленичилата до него Лиза. — Ще се върна да взема Сет и Бърт.

— Не ми ли дължиш нещо? — сграбчи ръката му Лиза.

— Ей, защо един от вас не излезе да види дали О'Шей е все още някъде там? — погледна към тях Бренън. — Кажете му какво става тук.

Холис улови Лиза за ръката и я отведе до вратата.

— Наведи се ниско. — Той я избута от бараката към поляната, където клекнаха във високата до коленете им трева. На около сто метра пред тях Холис видя очертанията на белия вертолет, който се открояваше на фона на тъмните борови дървета. Въпреки стрелбата той чу бръмченето на двигателите. — Виждаш ли го?

— Да.

— Кажи на О'Шей, че всичко е наред и скоро ще дойдем.

— Ти ще дойдеш с мен — погледна го тя.

— По-късно.

— Сега!

Холис я хвана за раменете и я погледна право в очите.

— Трябва да отидеш там и да му кажеш, че идваме, иначе може да излети. А аз трябва да се върна за другите, Лиза.

— Ще скоча на земята, ако излети, Сам. Кълна се, че ще го направя. Ако ти не дойдеш, аз ще се върна за теб... — очите ѝ се напълниха със сълзи, а тялото ѝ затрепери.

— Тичай! — обърна я към вертолета Холис. — Приведена ниско. Хайде, тръгвай!

Тя го погледна, след това хукна през тревата към вертолета, като на всеки няколко крачки извръща глава назад към него.

Холис гледаше как силуетът ѝ се смалява, колкото се приближаваше към вертолета, и внезапно се намери лице в лице с Алеви.

— Тръгвай, Сам — каза Алеви, загледан в отдалечаващата се в нощта Лиза.

— Ще взема Буров. — Холис мина покрай Алеви и тръгна обратно към бараката.

Алеви го последва:

— Теб поне те слуша. Мен никога не ме е слушала.

Холис не отговори. Стрелбата се бе приближила до тях и Холис виждаше зелената диря на куршумите да прорязва гората, въпреки че повечето от изстрелите се забиваха в дънерите на дърветата.

Те пресягаха краткото разстояние до отворената врата на бараката и се хвърлиха на пода.

— Сега са много повече — каза Бренън. — Крият се в гората и се придвижват от дърво на дърво. Предпазливи са, но ще стигнат дотук след десетина минути. Ако излязат от гората на поляната и видят вертолета, ще си имаме малък проблем — добави той.

— Трябва да ги позабавим — кимна Алеви.

Той грабна един автомат АК-47, показа дулото му през прозореца и пусна дълъг откос в близките дървета, докато се свършиха всичките тридесет патрона в пълнителя.

Гърмежите откъм гората утихнаха за няколко минути, докато войниците от отряда за охрана се прикриха зад дърветата. Когато стрелбата се поднови, Холис забеляза, че изстрелите сега бяха

насочени предимно към бараката. Чуваше глухите удари на куршумите, забиващи се от външната страна на трупите. Понякога случаен куршум влизаше през разбитите прозорци и оставяйки зелена следа, се забиваше в отсрещната стена, просветвайки за малко, преди да угасне. Куршумите пробиваха металния покрив над главите им и покривните греди започнаха да се нацепват.

— Може би искаш да останем, докато започнем да различаваме цвета на очите им — каза Бренън на Алеви.

— Добре, Бил — каза Алеви и зареди нов пълнител.

— Вземи Буров и тръгвай към вертолета.

— Не, вземи Додсън, аз ще взема Буров — каза Холис.

Алеви кимна на Бренън.

— Можеш да ги проследиш с нощния визор — Бренън подаде снайперистката пушка на Алеви, — а цевта не проблясва и не вдига шум. Използвай я, докато се приближат. След това вземи автомат и амунициите от чантата. Но по-добре всички да се махаме оттук още сега — добави Бренън.

Алеви повдигна снайперистката пушка над перваза на прозореца, прицели се в една проблеснала цев и изстреля един куршум.

— Трябва да почакам Бърт още малко — каза той. — Ще се видим по-късно. Бренън коленичи до Додсън.

— Пулсът му е добър, но наистина е много зле. — Той метна Додсън на рамо и тръгна към вратата, която не беше под пряк обстрел от гората. — Добре, ще се видим на борда — каза Бренън не особено убедено.

Той ритна вратата навън и Холис го видя да се придвижи бързо от бараката към поляната и да изчезва в тъмнината.

Холис застана на колене до Буров и провери пулса и дишането му.

— Добре е. Струва си да го вземем.

Буров се размърда, опитвайки се да вдигне глава, но Холис го бутна назад. Буров понечи да каже нещо през смазаните си устни и изпочупени зъби. После изплю кръв и слюнка и каза на руски:

— Ти... — отвори очи, — ти... Холис... Ще те убия... Ще чукам жена ти.

— Ще оживееш — отговори му Холис на руски, — но няма да ти е до чукане.

— Еб вас.

— Знаете ли къде отивате, полковник? — Алеви се приближи до Буров. — В Америка. Късметлия сте.

— Не... не... — Буров повдигна завързаните си ръце и слабо замахна към Алеви.

Алеви извади пълна спринцовка от джоба си и заби иглата ѝ във врата на Буров, вкарайки му доза натриев пентанол.

— Ще можеш да изпращаш картички на Наталия — каза той на Буров.

— Копеле.

— Я виж кой го казва.

Буров дочу пукота на стрелбата.

— Виждате ли... идват за вас.

— Е, Сам, твой ред е — каза Алеви на Холис. — Занеси наградата си вкъщи.

— Защо не дойдеш и ти? — отговори Холис. — Милс е мъртъв.

— Няма значение.

— Хайде да си ходим, Сет. Заслужаваш го. Обед в Белия дом.

— Аз ще издавам заповедите, генерал Холис. Тръгвай.

За момент погледите на Холис и Алеви се срещнаха, после Алеви каза:

— Приспивателният газ ще плъзне след няколко минути. Всичко ще бъде наред. По-добре тръгвай.

Чуха шум от стъпките на тичащ човек пред вратата на бараката и сграбчиха пушките си, тогава отвън се разнесе познат глас:

— Влизам!

Милс се хвърли с главата напред през отворената врата и се бълсна в Буров, който изръмжа. Милс седна на пода и пое дъх.

— Много са близо. На по-малко от сто метра. — Погледна си часовника. — Господи... време е да вървим.

Холис забеляза, че по ръцете и по врата на Милс има кръв. Надуши миризмата на петрол, а дрехите на Милс бяха обгорени.

— Ранен ли си?

— Добре съм. Измъкнах се изпод колата, преди да избухне. Е, чакаме ли нещо?

— Само теб — отговори Алеви. — Ти ще вземеш Буров. Ние ще те прикриваме с димна завеса.

Холис сложи припадналия Буров на раменете на Милс, докато Алеви отвори черната кожена чанта и извади кутиите с газа. Той застана до вратата и надникна навън.

— Дяволски близо са. — Извади предпазителя от кутията и я изхвърли от вратата. Черният дим се понесе на талази и се разстла на юг, понесен от вятъра към приближаващите се войници от отряда за охрана.

Алеви извади и кутия полицейски газ от чантата и също я изхвърли навън. Полицейският газ за разправа с демонстранти се разпръсна и се смеси с димната завеса.

— Добре, Бърт, ще се видим след една-две минути.

Милс стоеше приведен до вратата с Буров на гърба и наблюдаваше разстилация се по земята газ, изпълващ пространството между бараката и дърветата. Сред разредените изстрели започнаха да се чуват звуци от кашляне и повръщане.

— Успех — каза Милс. Той прихвана Буров и изтича от бараката, като остави димната завеса зад гърба си.

Холис залегна до вратата с АК-47 в ръка и изстреля всичките тридесет патрона от пълнителя в хоризонтален откос под дърветата, но в отговор получи съвсем малко изстрели. Погледна обратно към Милс и видя, че вече е изчезнал.

Холис огледа избата и седна, облегнал се с гръб на дървената стена. Алеви коленичи до прозореца и изстреля дълъг откос в черния дим. На пода издрънчаха празните гилзи и бараката се изпълни с миризмата на изгорял барут.

— Добре, Милс и Буров трябва вече да са на борда — каза Холис. — Искаш ли да тръгнеш пръв? Аз ще те прикривам.

— Не, ти тръгни пръв — каза Алеви и погледна часовника си. — Имаме още няколко минути.

Холис тръгна към вратата, след това погледна назад към Алеви.

— Тръгвай — усмихна му се Алеви.

Холис чуваше рева на вертолетните двигатели от поляната.

— Ще излети. Тръгвай с мен.

Алеви седеше облегнат на стената до вратата, но не отговори. Холис помисли, че откакто го познаваше, за пръв път го вижда толкова отпуснат и в мир със себе си.

— Това, което си пуснал от вертолета, не е приспивателен газ, нали?

— Не, не е — отговори Алеви.

— Нервнопаралитичен ли е?

— Да. Използвах зарин. Табун също е добър, но...

— Защо? Защо, Сет...?

— Много добре знаеш защо.

— Но... Иисусе Христе, човече... близо триста американци... жените, децата...

— Те не могат да се приберат вкъщи, Сам. Никога няма да могат да се приберат в къщи. Те нямат дом. Това е техният дом. Ти го знаеш.

Холис погледна през прозореца и видя, че димната завеса започва да се разнася. Той прерови чантата и откри последната димна граната и последната кутия полицейски газ. Махна предпазителите на двете и ги изхвърли през вратата. Все още имаше отделни изстрели, насочени към тях, но преобладаващите звуци бяха от повръщане и проклятия.

— Значи Държавният департамент и Белият дом получиха това, което искаха — каза Холис на Алеви. — Това място никога не е съществувало. И ти се съгласи?

— Тръгвай, Сам. Не искам да умреш тук — каза Алеви, като си погледна часовника.

— А ти тук ли смяташ да умреш?

Алеви не му отговори направо, а отвърна:

— На път съм да убия хиляда души. — Той погледна към Холис.

— Идеята беше моя. Отровния газ. В името на страната ни.

— Защо „В името на страната ни“?

— Това е компромис. В замяна на това, че ЦРУ и Пентагонът няма да пратят по дяволите мирните инициативи и всички тези глупости, ние можем да задържим колкото искаме от трите хиляди випускници на Школата за магии, които се надяваме да разкрием в Америка. Останалите могат да си вървят без съд и присъда. Това стана възможно благодарение на теб и на списъците на генерал Суриков. Това ни изведе от задънената улица. Ще открием своя собствена Школа за магии в Америка. Разбиращ ли?

— Опасявам се, че да.

— Не се прави на проклет бойскаут. Ще съумеем да обърнем разузнавателната им операция срещу самите тях. Ще имаме първокласно училище за нашите агенти, а Буров и Додсън ще бъдат нещо като наставници на курсантите. Добре измислено, какво ще кажеш?

— Идеята твоя ли е?

— Разбира се. Но ще ти призная и още нещо, което не беше моя идея — добави Алеви. — Не трябваше да излезете живи от тук нито ти, нито Лиза. Твоите хора от военновъздушното разузнаване, включително и шефът ти, генерал Вандермулън, се съгласиха на това, макар и с нежелание, признавам.

— Тогава защо...

— О, не съм чак такова животно, Сам. Нима вярваш наистина, че бих могъл да я оставя да умре тук?

— Нищо, което правиш, вече не може да ме учуди, Сет.

— Благодаря. Но това не мога да направя. Колкото до теб... ами аз те харесвам, така че ти давам шанс да се измъкнеш.

Холис чу, че ревът на двигателите се усили.

— А какво стана със Суриков и внучката му, Сет? Излъга ли ме? — попита Холис.

— Опасявам се, че да. Ще останат още малко в Москва. Налага се, иначе в КГБ ще разберат, че именно Суриков е предал Школата за магии. А не можем да допуснем това, преди ФБР да е готово да ги залови всички. Знаеш го.

— Ти си едно гадно копеле.

— Аз съм патриот.

В дървените стени на бараката отново започнаха да се забиват куршуми и Холис ясно различи силния лай на тежка картечница. От стените се разлетяха трески и Холис залегна на земята.

— Залегни.

Няколко куршума улучиха радиопредавателите и те се разпаднаха. Порцелановата камина се разтресе и от нея излетяха облаци дим и пепел. Куршумите улучиха и трите тела, подпрени на отсрещната стена, и Холис чу как те изпуснаха газове, примесени с миризмата на смъртта. Холис се пресегна и придърпа към себе си един автомат АК-47, след това се претърколи по пода и стреля срещу някои от близките, проблясващи в тъмнината дула.

— Тук са, съвсем пред бараката. — Алеви явно не се вълнуваше от това. Остана да седи облегнат на стената.

— И за да прибавим към нанесените щети и малко оскърбление, моите хора ще измъкнат семейство Келъм оттук — отбеляза Алеви. — Те ще станат преподаватели в американската школа. Много са способни и проявяват желание да ни сътрудничат срещу обещанието да не ги хвърлим в Москва река.

— Каква гадост! — отзова се Холис и зареди нов пълнител. — Хората, които се предполагаше, че трябва да измъкнеш оттук, ще умрат...

— Точно така. При това доста безболезнено. Заринът е с много бързо действие.

— Според плана Лиза и аз също е трябало да умрем. А садистът Буров ще живее, шибаните Келъм също ще живеят, а Суриков и внучката му, които рискуваха живота си за нас, остават тук, и Додсън, когото всички искахте да ликвидирате, за да му затворите устата, пътува от едно място, където е бил погребан жив, към друго, където също ще бъде погребан жив — в новата ти проклета...

— Горе-долу това е. Единственото изключение е Додсън, той беше твоя идея. Аз исках генерала. Както и да е, Чарли Банкс и бандата му са удовлетворени. Твоите хора също не са недоволни, защото честта на безследно изчезналите пилоти ще остане неопетнена. Нямаше да е лесно да се обясни това глупаво предателство...

— Те не са...

— Те са. И е напълно излишно да добавям, че ЦРУ получи онова, което искаше.

— А ти? Ти получи ли онова, което искаше, Сет?

— Предполагам, че да. Мисля, че просто получавам онова, което заслужавам.

— Разбираш ли колко чудовищно е всичко това? — Холис погледна Алеви на слабата светлина в бараката.

— Напълно. Но разбираш ли колко гениално е също така? Това е класическо преобръщане на една мащабна шпионска операция срещу нас в истински крах за тях. Спечелихме още малко време, в което дебелият декадентски Запад ще успее да износи много чифтове джинси, да си поиграе на демокрация, да поговори за мир и разбирателство, да напише още книги за диети...

Холис се хвърли през стаята и удари Алеви. Притисна раменете му към пода и приближи лицето си до неговото:

— Разбираш ли какво си направил? Нима всички във Вашингтон са напълно полудели?

— Те са изплашени до смърт, това е! — изкрештя ми Алеви. — Слезте от белия кон, генерал Холис. Това е отчаяна борба за оцеляване! — той отблъсна Холис и седна.

— Тогава всички вие просто не схващате същността, по дяволите! — извика Холис. — Не можем да оцелеем, ако станем като тях! Хората като Суриков и внучката му... Ние сме тяхната светлинка в ограждащата ги тъмнина. Не разбираш ли, Сет? Току-що преживях двешибани седмици в тоталитарното общество. Ние с теб живяхме тук две години, Сет. Господи, човече, нищо ли не си научил?

Алеви извади пистолета си и го насочи в лицето на Холис.

— Не ми трябват проклетите ти лекции. По дяволите, знам какво съм направил. Призной поне, че трябваше да се направи. Или просто си затвори устата.

Холис лежеше прострян на пода, заслушан в приближаващите изстрели. Чуваше офицерските заповеди, подготвящи последния щурм през откритото пространство между пътя и бараката. Той пое дълбоко дъх и каза на Алеви:

— Добре... разбирам.

Помисли си за Джейн и Тим Ландис и за малкото им момченце. Припомни си мълчаливото страдание на генерал Остин, недооценената смелост на капитан Пул и трагедията на всички американци, които беше срещнал, както и на техните жени и деца. Сети се и за лекарката, която го беше прегледала, и за другите политически затворници, станали жертва на тази лудост. Помисли си за мигдори за курсантите, особено за онези, които бяха надигнали глас в увеселителната зала, както и за петстотинте или шестстотинте войници от отряда за охрана, които в известен смисъл не можеха да бъдат упреквани за нищо; там бяха и жената на Буров, и майка му, и дъщеря му.

— По дяволите!

Алеви захвърли пистолета си и сграбчи от пода един от автоматите АК-47. Той застана до прозореца и стреля непрекъснато, докато оръжието прегря и заяде. Той го захвърли и се наведе за друг

автомат, когато порой от куршуми се изсипа върху остатъците от стъклото и рамката на прозореца.

Холис вдигна последния автомат АК-47 и се придвижи до прозореца, който гледаше към противоположната страна на престрелката. Вдигна приклада на оръжието и разчисти стъклото и дървените отломки.

— Къде отиваш? — погледна към него Алеви.

— Вкъщи.

— Не. — Алеви извъртя автомата си и го насочи към лицето на Холис. — Сега вече знаеш твърде много.

— Точно затова се прибирам вкъщи. — Холис се повдигна на прозореца. — Хайде да вървим.

— Спри! — Алеви изстреля няколко куршума в стената над главата на Холис.

— Не. Ще карам, както аз си знам, Сет. Не както ти искаш.

— Дълъжник си ми, Сам. За това, че спасих живота на Лиза. Пrikривай ме.

— Нищо не ти дължа. Ей, Сет.

— Какво?

— Ти ме прикривай! Става ли?

— Разбира се — Алеви го погледна през възцарилата се в бараката тъмнина. — Винаги съм го правил.

— Благодаря, Сет — кимна му Холис.

— Да. Ти също. Ще те следвам по петите, Сам. Ще се видим на борда.

Холис се претърколи през прозореца и залегна неподвижно на земята. Внезапно чу как войниците извикаха в хор „Ура-а-а!“. Въздухът беше разкъсан от оглушителния пукот на автоматите АК 47, който заплашиително се приближаваше, след като отрядът за охрана започна последния си щурм през откритото пространство към бараката.

Холис хукна към поляната и изостави укритието на бараката зад гърба си. Вляво и вдясно от него прелитаха случайни куршуми, но той не им обърна никакво внимание, устремен към площадката пред себе си. Стигна до тревата и се просна по очи.

Чуваше зад себе си стъпки да кънтят глухо в меката пръст. Наблюдаваше как Алеви приближава към него, когато изведнъж сякаш

се спъна и падна, погълнат от високата трева. Внезапно полюляващата се трева се превърна във вълните на пристанището край Хайфон, а човекът, който се опитваше да изплува отгоре, беше не Алеви, а Ърни Симс.

— Сам! Сам! — извика някакъв глас и Холис не можеше да каже дали това е гласът на Алеви, или гласът на Симс, отекващ през изминалите години. Холис се изправи и се затича към гласа.

Той стигна до Алеви, лазейки през жълтата трева. Алеви се вкопчи в крака на Холис. После, когато Холис се приведе ниско до него, се претърколи по гръб.

— Сам...

Холис разкъса сакото на Алеви и видя, че върху снежнобялата му риза плъзва тъмно петно.

— По дяволите, Сет.

Алеви се обърна по гръб и Холис притисна дланта си към кървящата рана на гърдите му.

— Лежи неподвижно, Сет. Пести си дишането. — Но Холис забеляза, че на устните на Алеви изби кървава пяна. — Спокойно. Всичко е наред.

Очите на Алеви се замъглиха, той дишаше на пресекулки, но ясно изрече:

— Върви..., върви... те чакат... не ги карай да те чакат...

— Не и този път — каза Холис след секунда колебание. — Ще се удавим или ще изплуваме заедно, приятелю. — Той хвана Алеви под мишниците и започна да го дърпа нагоре, за да го изправи, но почувства, че тялото на Алеви се напрегна, а после се отпусна. Той погледна в безизразните отворени очи на мъртвия Сет Алеви и леко го отпусна да легне върху влажната руска земя. Холис пое дълбоко дъх и каза тихо:

— Мисля, че ще ми липсваши, приятелю. — А когато КГБ намери тялото му, помисли Холис, ще разберат, че ги е победил Сет Алеви, и този път няма да има око за око и зъб за зъб.

Той бавно се изправи на коляно и надникна от тревата към тъмната поляна. Вертолета го нямаше и когато погледна към небето, го видя да се изкачва във въздуха право нагоре. Погледна часовника си и видя, че е 3,48. Бяха чакали, но не достатъчно дълго. Предполагаше, че О'Шей, Бренън и Милс са се погрижили Лиза да остане във вертолета.

Но въпреки всичко, помисли той, има вероятност тя да е там, на тъмната поляна. Изправи се, окачи автомата си на рамо и започна да се придвижва към средата на поляната, където преди стоеше вертолетът.

Чу зад себе си шум и погледна назад към бараката с радиопредавателите. Тя гореше и в светлината на пожара видя силуетите на войниците от отряда за охрана на КГБ, които нагазиха в поляната и тръгнаха към него.

Той се обърна отново към площадката и продължи да върви напред, въпреки че с всяка измината крачка все повече и повече се убеждаваше, че тя не е там. Радваше се, че я няма, но въпреки всичко щеше да му е приятно да я види още веднъж.

Стигна до мястото, където преди бе кацнал вертолетът, и застана на измачканата трева. Погледна нагоре, но машината вече не се виждаше на фона на тъмното небе.

Вниманието му привлече шум в гората от другата страна на поляната. Забеляза други хора, които се насочваха към него. Прожекторите на близките наблюдателни кули вече бяха обърнати към вътрешността на лагера и два от тях внимателно опипваха поляната. Единият го хвана в лъча си.

— Предайте се! — извика глас на руски, който идваше откъм бараката. — Заобиколен сте! Горе ръцете!

Холис се подпра на коляното си и стреля към бараката, след това се обърна и стреля към редицата войници, които се приближаваха към него от другата страна. И двете групи се хвърлиха на земята, но не отговориха на огъня му, защото не можеха да стрелят едни срещу други.

Наблюдаваше ги как прибягват през високата до коленете им трева, като постепенно затягаха обръча около него, залягайки и претърсвайки тревата. Лъчът на прожектора го осветяваше непрекъснато и той стреля по посока на източника на светлина, докато не угасна.

— Предай се! Стани!

Холис изстреля последните патрони от автомата си, след това извади пистолета си и зачака. Войниците бяха на петдесетина метра от него и се чуваха подвикванията им. Някой издаде заповед и групата, която идваше откъм бараката, залегна долу в позиция за стрелба. Другите коленичиха и насочиха пушките си към него като отряд за

екзекуция. Той изстреля патроните от пистолета си по тях и зачака ответната канонада да разкъса тялото му.

Чакаше, но нищо не се случи. Погледна към мъжете, които бяха коленичили на земята, но вече не ги виждаше; той осъзна, че вероятно и те са залегнали на земята в положение за стрелба.

— Не се предавам! — извика на руски. — Елате и ме хванете!

Чакаше, но никой не му отговори. Чу как някой повръща и стene и разбра. Нервнопаралитичният газ идваше от север и бе достигнал първата група войници, преди да стигне до него. Забеляза, че прожекторите на кулите вече не шареха по земята, а бяха насочени неподвижно във въздуха.

Погледна назад към войниците, идващи откъм бараката, и видя, че те продължават да се движат през тревата. Холис стоеше прав с изведен пистолет и очакваше или нервнопаралитичният газ, или някой от войниците да го достигне.

Небето беше чисто и от север продължаваше да подухва лек ветрец. Не усещаше особено силен страх от смъртта, защото дълбоко в себе си бе убеден, че само благодарение на няколко секунди, подарени му от случайността в пристанището на Хайфон, не бе прекарал последните петнадесет години от живота си тук. Съдбата му бе отпуснala още малко време, но то бе време, дадено на заем, и сега бе дошъл моментът да си плати дълга, както винаги бе знаел, че ще стане.

Вече си имаше един гроб в Арлингтън и едва ли за някого имаше голямо значение дали прахът, положен вътре, е наистина от него, или пък е на някой нещастен руснак. Всички му бяха отдали дължимата почит и продължаваха да живеят живота си. Тази смърт бе никак си излишна, също както и смъртта на всички американски пилоти тук. Но въсьност той си даваше сметка, че приемайки да участва в играта на Сет Алеви, сам бе допринесъл за този изход на събитията: затова реши, че е справедливо да бъде тук заедно с всички тези хора, които никога нямаше да се завърнат у дома.

Знаеше, че би могъл да напусне бараката две минути по-рано. Но по причини, които Сет Алеви разбираше по-добре от него, бе останал — беше се почувстввал твърде свързан с Алеви, твърде въвлечен в неудържимо привличащата го лудост на този човек.

Но на Алеви, готов да умре в името на убежденията си, можеше да прости всичко това. Ала хора като Чарлз Банкс или като онези,

които си играеха с човешките съдби и държавите по света като с шахматни фигури, бяха нещо друго. Те бяха тези, помисли той, които имаха нужда от миризма на барут, мъртви тела и газ, за да бъдат върнати към реалността.

Холис затвори очи и извика във въображението си образа на Лиза — такава, каквато беше първият път, когато я забеляза в дежурния кабинет в нощта на изчезването на Фишър. Вгледа се назад в спомените си и си даде сметка, че в оная нощ между тях бе станало нещо. Още от самото начало той знаеше докъде ще ги отведе то, така както съзнаваше, че цялата тази история с Фишър и Додсън има вероятност да го доведе именно до този момент. И тъй като предчувствията му си противоречаха, той се бе опитал да се отдалечи от нея. И ако съжаляваше за нещо, то бе, че можеше да я обича повече, да ѝ даде онова, което тя с такова желание бе дарила на него.

Надигна се вятър. Той дълбоко си пое дъх. Миризмата на боровете и влажната земя бе все така приятна и неподправена, защото още не бе примесена със сътворените от човека смъртоносни изпарения. Почувства, че леко му се повдига, и изпита странно усещане за пощипване по кожата. Запита се защо газът вече убива руснаците, които са по-далеч от него по посоката на вятъра, преди да е убил самия него.

С отдалечената част на съзнанието си долови равномерното пърпорене на перки. Помисли си, че приличат на крилете на черните ангели, които идват да вземат душата му. Вятърът се усили и той отвори очи. Небето над главата му бе черно като катран и Холис забеляза, че тъмнината се спуска над него като нещо осезаемо. След това видя крилете на ангелите да се въртят в нощното небе и осъзна, че това не е предизвикана от газа халюцинация, а вертолет, който разчиства въздуха около него, създавайки малко островче живот в мъртвата зона.

— Не! Вървете си! — Холис поклати глава. Пристанището в Хайфон беше големият му шанс. Заслужаваше го, но този тук — не. — Вървете си!

Вертолетът се дръпна малко встрани и той видя, че Лиза е коленичила до отворената врата на десет фута височина и протяга ръце към него. До нея стоеше Бренън, Милс надничаше през прозореца.

О'Шей седеше в пилотското кресло и управляваше вертолета с умение, значително надвишаващо способностите му.

Холис поклати глава и им махна да си вървят.

— Сам! Моля те! — Тя се наведе още по-силно през вратата и Бренън я бутна назад, след което хвърли към него въже с примка на края.

За момент вертолетът увисна във въздуха и Холис видя, че трябва да се бори с вятъра, вдиган от перките му. Разбра, че О'Шей ще остане там, докато се разбие или пък всички бъдат умъртвени от газа. Холис пъхна клупа на въжето под мишниците си и почувства как тялото му се издига над земята, залюлява се, а после престана да усеща каквото и да било.

42.

Сам Холис усещаше как тялото му се рее в черното пространство. Чувството за безтегловност и полет беше успокоително и приятно, искаше му се никога да не го напуска, но постепенно осъзна, че не се носеше във въздуха, а седеше неподвижно.

Отвори очи в тъмнината и се взря в далечните светлини, докато те съвсем се приближиха и възприеха познатата форма на командно табло в пилотска кабина. Съсредоточи вниманието си върху часовника пред него и видя, че е близо шест часът. Предположи, че е сутрин. Обърна глава и погледна О'Шей, седнал в пилотското кресло до него.

— Къде, по дяволите, отиваш?

— Здравей — погледна го О'Шей. — Добре ли се чувствува?

— Чудесно. Отговори на въпроса ми, капитане.

Лиза се наведе през седалките и го целуна по бузата.

— Здравей, Сам — хвана ръката му тя.

— Здравей и ти. Здравейте всички там отзад. Къде отиваме, по дяволите? Посолството е само на двадесет минути.

— Не можем да отидем в посолството с този товар, генерале — каза Бърт Милс, който седеше зад него. — Капитан О'Шей, Бил и аз официално сме в Хелзинки. Вие с Лиза официално сте мъртви. Додън е умрял преди близо двадесет години, а Буров е може би най-големият ни проблем.

Холис кимна. Знаеше всичко това.

— Отиваме към залива.

— Да, сър. Към Финландския залив — отговори О'Шей. Имаме среща с един кораб. Поздравления за повишението — добави той.

Съвсем по военному, помисли Холис. Не поздравления за това, че е останал жив — повишението беше по-важно.

— Благодаря — изръмжа той.

— Как се чувствува? — попита Милс.

Холис раздвижи краката, после ръцете си и не усети да има проблеми с координацията на движенията. Виждаше добре, а и останалите му сетива изглеждаха наред. От ризата си долови слаб

мирис на повръщано, но не беше изпразнил нито пикочния си мехур, нито червата, което беше добре. Осъзна, че дясната страна на лицето му е изтръпната, докосна бузата си с пръсти и откри, че мястото, където зъбите на Буров бяха разкъсали плътта му, е покрито с марля. Предположи, че изтръпването се дължи на местна упойка, а не на въздействието на нервнопаралитичния газ.

— Добре съм. — Той се обърна и погледна към Милс. — Пралидоксим ли си сложил?

Милс кимна, признавайки, че ставаше въпрос за антидот срещу нервнопаралитичен, а не приспивателен газ.

— Имах ли конвулсии?

— Леки. Но ако сега се чувстваш добре, значи си добре. С това нещо е така.

— Не мислех, че може да ти прилошие толкова от приспивателен газ — каза Лиза.

Никой не ѝ отговори. Холис се обърна и огледа тъмната кабина. Лиза бе коленичила на пода между седалките, Милс беше точно зад Холис, а Бренън миролюбиво спеше на седалката зад гърба на О'Шей. На двете места отзад бяха Додсън и Буров. Доста страни съседи, помисли той. Те се държаха изправени благодарение на ремъците, препасани през раменете им.

— Додсън ще се оправи — каза Милс. — Трябва му само обилна храна. Буров... е, ще се наложи да му се прекрои лицето. Надявам се да няма мозъчни контузии.

— Той има вродени мозъчни увреждания — отговори Холис. Почувства, че Лиза стиска ръката му, и като си спомни за изпитаните угрizения, стисна в отговор нейната. — Радвам се, че те виждам.

— Чаках те, но... — каза тя.

— Не трябваше да ме чакате, не трябваше и да се връщате и да подлагате всичко на рисък.

— Гласувахме и аз загубих — каза Милс. — Нищо лично, генерале. Просто за информация. И също за информация: и вие със Сет не трябваше да ме чакате. Но благодаря.

Холис се обърна отново напред и огледа уредите на командното табло, като погледът му спря върху индикатора за горивото.

— На какво разстояние сме от залива?

— Въз основа на средната скорост и времето на полета досега — отговори О'Шей, — предполагам, на сто и петдесет възела. Имам навигационна карта на терена, но не виждам никакви ориентири на земята. Насочваме се към Ленинград. Щом видим светлините на града, ще променим курса.

Холис погледна към индикаторите за скорост и височина на полета. Летяха със 150 километра в час на височина 1600 метра. Погледна оборотомера и тахометъра, след това провери налягането и температурата на маслото, на акумулатора и на изхвърляните от двигателя газове. Като се имаха предвид теглото на товара и излишното разстояние, вертолетът се справяше добре. Единственият проблем според него беше горивото: изглежда, то просто не беше достатъчно. Почука по индикатора за бензина, за да види дали стрелката мърда.

О'Шей помисли, че Холис иска да обърне внимание на съществуващия проблем, и тихо каза:

— Не знам — насили се да се усмихне и използва една стара пилотска шегичка: — Може да ни се наложи да преплаваме последните сто ярда.

— Изразходвали сте известно количество гориво, като сте се върнали да ме вземете — отзова се Холис.

О'Шей не отговори.

Известно време всички мълчаха и Холис забеляза, че въпреки въодушевлението, последвало крайно рискованото им измъзване, настроението в кабината не бе възторжено. Подозираше, че мислите на всички са насочени назад, към Школата за магии, и напред, към Финландския залив. „Тук“ и „сега“ нямаха значение, както ясно демонстрираше Бренън.

— Ако съм разбрал правилно — обърна се Холис към Милс, — ти, Бренън и бившият ми помощник сте все още в Хелзинки и най-вероятно няма да се върнете в Москва, за да заете отново дипломатическите си и други постове.

— Доста правилно предположение — отговори Милс.

— А Буров и майор Додсън ще изчезнат в американската Школа за магии. Милс кимна колебливо.

— А ние с Лиза ще бъдем тържествено посрещнати в Ню Йорк. Известно време Милс мълча, после каза:

— Ами... Сет говори ли с теб?

— Да. Знам, че според плана Лиза и аз не би трявало да се намираме на този вертолет. Но след като сме вече тук...

— Ами... Предполагам, че ще трябва да кажем, че съобщението за смъртта ви във вертолетната катастрофа се е дължало на погрешна идентификация на самоличността ви. Смятат, че ще можем да уредим възкръсването ви.

— Благодаря. Защото успяхте да уредите смъртта ни твърде добре.

Милс притеснено се усмихна.

— Както обикновено, аз не разбирам добре за какво става въпрос

— каза Лиза, като гледаше ту към единия, ту към другия.

— Не беше приспивателен газ — погледна към нея Холис. — Беше нервопаралитичен газ. Отрова.

— Какво?

— Няма да има преговори и размяна на затворниците за другите. Всички там, включително и Сет, са мъртви.

— Не!

— Да. И ние е трябало да бъдем мъртви.

— Защо? — тя погледна към Милс. — Сет... мъртъв? Не, той не може да е мъртъв. Бърт каза, че ще го вземат като затворник и ще го разменят срещу Буров. Бърт?

— Седни тук. — Милс се изправи. Хвана я за ръката и я премести да седне на мястото му. Милс клекна на пода и си пое дълбоко дъх. — Много е трудно да се обясни, Лиза.

— Не, не е, Бърт — намеси се Холис. — Много е лесно. Просто ти не искаш да го кажеш на глас. — Холис се обърна към Лиза. — Държавният департамент, Белият дом, Военното разузнаване и ЦРУ са се споразумели Школата за магии на госпожа Иванова се закрива завинаги, предстои откриването на Школата за магии на госпожа Джонсън.

— Не смяtam, че трябва да ѝ казвате повече, генерале — каза Милс. — Мисля, че Сет не би искал тя да знае всичко това.

Холис не му обърна внимание и продължи:

— Двата на пръв поглед неразрешими проблема са били, първо, как да разпознаят руснациите в Америка, и второ, какво да направят с американците, държани като затворници в Русия. Един човек, на име

генерал Суриков, предостави решението на първия проблем, което позволи на Сет Алеви да намери решението и на втория. — Холис разказа на Лиза онова, което знаеше от Алеви.

Докато слушаше, Лиза гледаше втренчено отражението на Холис в плексигласовото стъкло на вертолета. Когато Холис свърши, тя попита с неочеквано твърд глас.

— И всичко това е било идея на Сет?

Холис кимна.

— За негова чест той почувства угризения от последиците на най-блестящо замислената си операция. И не можеше да се примири да те остави да умреш. За отношението си към мен не беше сигурен до последния си миг. Не би трябвало да ти казвам това, но имаш право да узнаеш всичко. Винаги си го казвала — добави той.

— Не мисля, че това променя отношението ми към него точно сега. — Тя се замисли за момент. — Не мога си представя тези хора мъртви... Всички тези мъже жените им, децата... Джейн, отвлечените американки... — Тя поклати глава. — Не мога да си представя, че е съчинил цялата тази лъжа за приспивателния газ и размяната на затворници. — Тя погледна към Холис. — Ти знаеше, че е лъжа, нали?

— Звучеше прекалено хубаво и не отговаряше на фактите.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Предполагам, че моят живот и животът на Лиза все още са в опасност — каза Холис на Милс.

— Не аз съм източникът на заплахата — Милс явно се чувствува притеснен. — Ще измислим нещо.

— Какво например? Доживотен затвор в новата школа?

— Мисля, че всичко, което Сет искаше от вас двамата, е никога да не казвате и дума за случилото се на когото и да било.

Холис забеляза, че в гласа на Милс се прокрадваше интонацията, която човек използва, когато говори за насърко загинали герои. Легендата се ражда. Холис погледна Лиза и видя, че тя е закрила лицето си с ръце, а по бузите ѝ се стичат сълзи.

Отново се обърна напред и съсредоточи вниманието си върху възникналия проблем. Провери пак всички прибори и установи, че температурата на маслото се е повишила, а налягането му е спаднало. Стрелката на индикатора за гориво бе в червения сектор, но лампичката още не светеше.

— Имаш големи постижения в изгарянето на гориво. Намали скоростта — каза той на О'Шей.

— Не мога.

— Защо?

— Според инструкциите, които отворих едва след като излетяхме, срещата ни с кораба трябва да се състои преди зазоряване. Корабът няма да е различим на дневна светлина. В района може да има съветски военни или търговски кораби.

— Разбирам.

— Развиделяването в тази част на света не започва по-рано от седем и четиридесет и две сутринта — добави О'Шей. — Едва ще успеем да стигнем дори при тази скорост.

Холис кимна. Смяташе че единственият им проблем е горивото. Но сега към него се прибавяше и изгревът на слънцето. Погледна към скоростомера, а после и към поточния прибор за разстоянието, изминато по земни координати. Скоростта на летене, отчитана във въздуха, бе 150 километра в час, но реално изминатото разстояние бе 130 км в час. Очевидно се бореша със силен насрещен вятър.

Холис погледна през предното стъкло. Преминаваха през тънки полупрозрачни облаци, а от време на време поривите на северния вятър разклащаха вертолета.

По небето над тях се носеха слоести облаци, които закриваха звездите. И надолу Холис не видя светлини. Беше летял по маршрути до Ленинград с Аерофлот и познаваше тази част на Русия. Големи територии бяха покрити с обширни гори, малки езерца и тресавища и там живееха твърде малко хора. Миналата есен бе пътувал с експреса „Червена стрела“ на връщане от Ленинград за Москва и влакът бе минал по същите места, които бе видял от самолета. Селата бяха порутени, а кооперативите — лошо поддържани. Прелетяха над суров и мразовит район от страната, който в никакъв случай не беше място, където човек би желал да извърши принудително приземяване на вертолета си.

— Опита ли да летиш на по-голяма височина? — каза Холис на О'Шей.

— Не, сър. Не исках да изразходвам допълнително гориво за изкачване. Холис пое лостовете за управление пред себе си.

— Почини си. Протегни се малко.

О'Шей го послуша.

— Искате ли да управлявате от дясното кресло?

— Не, но не бих желал да си разменяме местата. Ще те оставя да седиш в пилотското кресло, докато не го вземеш на сериозно.

— Да, сър.

Холис знаеше, че управлението на вертолета, изискващо продължителна концентрация и постоянен ръчен контрол, е в състояние да източи летец, който пилотира сам, в разстояние на един час. О'Шей бе прекарал зад лостовете за управление близо два часа, сам срещу постоянно спадащите показания на стрелката на индикатора за горивото.

— Хайде да се изкатерим на горния етаж — каза Холис. Той усили оборотите на перката, така че да постигне бавно изкачване, и задържа положението на вертолета с лоста за регулиране на въртеливото движение. Повишеният въртелив момент накара носа на машината да се отклони наляво.

— Педалите са наопаки — напомни му О'Шей.

— Благодаря, капитане. Означава ли това, че запасите ни от гориво нарастват?

— Не, сър.

Холис натисна десния педал за управление и изправи вертолета.

— Изглежда, няма особени проблеми при управлението на вертолета. Но не бих желал да ви се налага да опитвам нещо така рисковано като кацане върху хълзгава палуба на кораб при силен вятър.

О'Шей погледна Холис, за да види дали се шегува.

— Е, аз се позанимавах с него известно време, така че мога и да опитам — каза О'Шей. — Но ако искате да се заемете с това, вие сте капитанът.

— Ще определим на кого се пада честта с партия канадска борба, преди да се приближим към целта.

Милс погледжаше ту Холис, ту О'Шей. Пилотите, както и оперативните работници в ЦРУ, помисли си той, прибягваха до черен хумор точно когато всъщност никак не е смешно.

Холис погледна как стрелката на висотомера се измества. Когато посочи три хиляди метра, преустанови изкачването, а скоростта на

летене се покачи обратно на 150 километра в час. Индикаторът за скоростта, отчитана спрямо земята, показваше почти същото.

— Така е по-добре.

— Може би трябваше да го направя по-рано — каза О'Шей.

— Може би. А може би по-рано тук горе насрещният вятър е бил по-силен.

— Трудно е да се каже, когато човек не може да поискава сводка за метеорологичната обстановка.

— Така е — Холис овладя работата с лостовете за управление и бордовите инструменти. Изучи показанията им — скоростта, височината на полета, теглото на товара, горивото, времето на полета до момента, предполагаемото разстояние до точката на приземяване, но въпреки това не можа да определи със сигурност дали ще видят Финландския залив преди зазоряване, а и дали изобщо ще видят Финландския залив или зората.

Мислите на О'Шей, изглежда, съвпадаха с неговите.

— Ако успеем да видим някой ориентир на земята, ще можем да преценим и разстоянието, което ни остава до приземяване. Но поне аз нямам представа доколко може да се вярва на индикатора за горивото.

— Летим с нужната скорост, която ще ни позволи да стигнем навреме — отговори Холис, — и то в единствената точка на приземяване, с която разполагаме. Това са параметри, които ни ограничават дотолкова, че за момента не можем да направим нищо друго.

— Може би ще попаднем на попътен вятър — каза О'Шей.

— Може би.

— А какво ще стане, ако пак се сблъскаме с насрещен вятър? — попита Милс, който внимателно ги слушаше.

— Няма смисъл да се притесняваме за нещо, срещу което не можем да направим нищо — погледна го О'Шей.

— Основният въпрос, генерале, е какви са шансовете ни? — каза Милс на Холис.

— Току-що се озовах тук — отговори Холис. — Не мога да преценя шансовете, когато планът на операцията е ваш.

— Слушайте, няма ли да ни помогне, ако изхвърлим малко излишно тегло? — попита Милс.

— Предполагам, че вече сте го направили.

— Да — отговори О'Шей. — Палта, чанти, питейна вода, някои резервни части от вертолета и други такива. Олекотихме го с около сто фунта.

— Имах предвид нещо друго — каза Милс.

— Кого имаше предвид, Бърт? — попита Холис.

— Ами... Додсън или Буров например.

— Те са ви нужни — каза Холис. — Искате ли аз да скоча?

— Не. Не ми се иска капитан О'Шей отново да пилотира.

Изнервя ме. — Милс се усмихна и добави: — Виж, от Буров можем да се освободим, ако това е необходимо.

Холис и О'Шей не отговориха.

— Добре, забравете за това — каза Милс. — Няма аз да ви казвам кого да оставите в спасителната лодка. Правото да взимате решения по този въпрос е ваше.

Холис харесваше Милс, когато Милс беше такъв, какъвто си е. Но когато Милс се опитваше да подражава на Алеви, той стигаше до някакъв неестествен цинизъм, защото му липсваха стилът и моралната убеденост на шефа му.

— Моля ви, не искам да чувам повече за убийства — каза Лиза, която от известно време изобщо не беше се обаждала.

Никой не ѝ отговори и кабината се изпълни само с шума на двигателите и на перката.

— Срещнахте ли някакви летателни апарати?

— Не, сър — отговори О'Шей.

Холис кимна. Смяташе че в Школата за магии не бе останал никой, способен да предаде каквато и да е информация по радиопредавателите. Руснаците може би вече бяха разбрали, че обектът им е унищожен, може би дори бяха направили връзката между изчезналия Ми-28 на Аерофлот и разгрома на Школата за магии. Но ако бяха успели да възстановят пълната картина на събитията, вероятно се бяха сетили и за единственото друго безопасно място, като се изключи американското посолство, към което можеше да се насочи вертолетът: Финландския залив.

— Вашите хора консултираха ли се със специалисти от военновъздушните сили при подготовката на плана? — обърна се Холис към Милс.

— Разбира се — отговори леко обидено Милс.

— И как смятате, че ще успеем да се промъкнем, без да ни засекат радарите на съветските диспечерски кули?

— Ами човекът от военновъздушните сили, с когото говорихме — отговори Милс, — предположи, че докато руснаците разберат какво е станало, ние ще сме извън обхвата на московските радари. Знаехме че не могат да ни засекат визуално, ако летим с изгасени светлини. — Милс се обърна към О'Шей: — Нали имаш някакви писмени инструкции за техниката, която трябва да приложиш, за да избегнем засичане?

— Изискванията бяха да летя много ниско, за да избегна радарите с въздушно базиране — отговори О'Шей — така нашият сигнал би трябвало да се смеси с наземния фон, след което да променя курса с цел да се измъкнем към залива. Но аз преценях, че горивото, с което разполагаме, не ни позволява да следваме този план.

— И мал си известно право — каза Холис. — Дори ако не ни търсят, неминуемо ще се появим на екрана на някой радар, когато наблизим ленинградската диспечерска кула.

— Тогава ще трябва да слезем ниско, под обхвата на радара — каза О'Шей. — Смятам, че на този етап вече ще можем да си позволим да ни забележат визуално как прелитаме над населените райони, защото ще сме на финалната права. Би трябвало да успеем да се приземим, преди те да са в състояние да вдигнат самолет прехваща. Какво мислите за това? — той погледна към Холис.

— Мисля, че някой е забравил да вземе предвид радара на съветския военноморски флот, който постоянно наблюдава целия залив. Смятам, че ако са се засели да ни търсят, ще ни намерят. Ще приема, че те не са свързали отвличането на вертолета Ми-28 на Аерофлот с определен регистрационен номер с пускането на нервнопаралитичен газ в учебната им установка до Бородинското поле.

— Ще заложим на това, че никой няма да узнае за унищожаването на Школата за магии, докато на сутринта не пристигне някаква доставка от Москва или някой не се опита да се свърже с тях по телефона, или нещо такова — каза Милс. — Що се отнася до вертолета, аз смених регистрационния му номер, а те вероятно продължават да го търсят под номер П-113 около мястото на катастрофата. Тази страна е разделена на ясно разграничени райони и информацията не циркулира свободно. Поради това е трудно да се

направят връзките между отделните събития. Това работи в наша полза.

— Може и да си прав — отговори Холис. — Как точно ще се срещнем с кораба в залива? О'Шей погледна към листчето, закачено на командното табло.

— Първо трябва да разпознаем от въздуха летище Пулково. След това ще слезем на по-малко от двеста метра, за да се спуснем под обхвата на радара. На разстояние един възел южно от диспечерската кула ще поемем курс триста и десет градуса. Ще минем над бреговата линия на запад от Ленинград и ще продължим навътре в залива, докато видим фара на дългия вълнолом. Когато се намираме точно над фара, ще поемем курс триста и четиридесет градуса при скорост спрямо земята осемдесет километра в час и ще летим така десет минути. Според написаното тук някъде долу сред основната група кораби на котва в залива ще видим три жълти светлини на прожектори за мъгла, които са разположени във формата на триъгълник. Тези светлини ще са на борда на кораб, който напуска Ленинградското пристанище. Светлините няма да премигат или да ни насочват с лъчи, за да не привлекат ненужно нещие внимание, но ще светят достатъчно ярко, за да ги видим при височина двеста метра и при радиус от около половин възел до кораба — дори ако над залива има мъгла. Трябва да кацнем в средата на триъгълника, ще потопим вертолета и корабът ще ни откара в Ливърпул. Ще ви покаяня на вечеря, когато стигнем в Лондон — добави О'Шей.

Холис го погледна, но не каза нищо.

Продължиха да летят на север още петнадесет минути и Холис забеляза, че скоростта им на придвижване спрямо земята отново е спаднала, което означаваше, че пак се е появил насрещен вятър. Стрелката на индикатора за гориво стоеше неподвижно в червения сектор. Едно от нещата, които Холис си спомняше от ръководството за Ми-28, закупено от механик на Аерофлот срещу чифт дънки и американски цигари, бе, че не може съвсем да вярва на индикатора за гориво. И наистина той забеляза, че макар стрелката да отиваше все по-навътре в червения сектор, предупредителната лампичка все още не беше светнala.

— Не бихте ли желали аз да го поема? — попита О'Шей.

— Не. Искам да се поупражнявам.

— Вече трябваше да сме видели светлините на Ленинград — обади се след няколко минути О'Шей.

Холис кимна.

— Ще получим ли някакво предупреждение, преди да се свърши горивото? — попита Милс.

— Искаш ли да те предупредят? — отговори Холис.

— Какво искаш да кажеш?

— Имаш ли желание да се приземиш в Русия?

— Мисля, че не. По-добре да продължим да летим, докато не паднем.

— И аз така мисля — отзова се Холис.

След пет минути предупредителната лампичка за горивото започна да премигва. Няколко секунди по-късно един писклив глас произнесе на руски: „Запасите ви от гориво са почти изчерпани.“

— Затвори си устата — отговори О'Шей на магнетофонния запис. „Пригответе се да завършите полета си“ — обади се отново гласът.

Холис и О'Шей се спогледаха.

— Какво казва? — поинтересува се Милс.

— Че има само още четиридесет и два пазарни дни до Коледа — отзова се Холис.

— Горивото е на привършване — каза Лиза на Милс.

— И аз така предположих — кимна Милс.

Продължиха на север в нощната тъмнина. Всички мълчаха, сякаш чакаха да чуят как шумът на двигателите загълхва, помисли Холис. Накрая Лиза се наведе напред и сложи ръка на рамото му.

— Как си?

— Много добре. Как са нещата в пътническия салон?

— Ти ми кажи. Колко гориво ни остава след това съобщение?

— Въпросът е по-скоро колко летателно време можеш да постигнеш с горивото, с което разполагаш. Това зависи от теглото на товара, температурата, влажността на въздуха, вятъра, височината, скоростта на летене, качествата на двигателите, маневрите, които се предприемат, и от Божията воля.

— Да се молим ли?

— Няма да навреди.

— Ще те оставя да пилотираш.

— Добре. Ти се моли. Аз ще пилотирам вертолета. По-късно ще се сменим.

Лиза се вгледа в ръцете на Холис върху лостовете за управление. Този Сам Холис тук бе различен от оня, когото бе видяла в Москва и в Школата за магии. Осъзна, че в този вертолет той си бе сякаш точно на мястото. Спомни си какво й бе казал Сет Алеви за света на пилотите на летището в Шереметиево. Те са от друго тесто, помисли тя, но въпреки това ще мога да го обичам.

„Запасите ви от гориво са почти напълно изчерпани — обади се отново гласът. — Подгответе се да привършите полета.“

Няколко минути никой не проговори, после О’Шей каза:

— Ей, чухте ли за пилота от Аерофлот, на който му свършило горивото, докато прелитал над океана, и изхвърлил гориво, за да олекоти самолета си?

— На земята звуци по-смешно — каза О’Шей, след като никой не се разсмя.

Холис погледна часовника на командния пулт. Беше 6,59. Слънцето щеше да изгрее след двадесет и три минути, тогава товарният кораб щеше да угаси сигналните светлини и да стане неразпознаваем сред другите товарни кораби в района. При сегашната си скорост до изгрев-слънце можеха да изминат около шестдесет километра. Но съгласно инструкциите последните десет минути от полета трябваше да намалят скоростта до осемдесет километра в час.

— Имаме избор между две възможности — каза Холис на О’Шей. — Можем да намалим скоростта, за да пестим гориво, и може би ще стигнем до мястото на срещата, но доста след разсъмване. Или можем да увеличим скоростта, а следователно и харченето на гориво, но това е единственият ни шанс да стигнем до кораба преди зората. Естествено, ако увеличим потреблението на гориво, може изобщо да не стигнем дотам. Какво е професионалното ви мнение, капитане?

— Готов съм да се обзаложа, че в резервоара има повече гориво, отколкото предполагаме — отговори О’Шей, оставяйки у всички впечатлението, че е обмислял въпроса. — Просто имам такова усещане. Според мен пълен напред.

— Аз гласувам да намалим скоростта и да пестим гориво — каза Милс. — Основното ни задължение не е да стигнем до товарния кораб преди изгрев-слънце, а да напуснем пределите на Съветския съюз,

тоест да излезем извън обсега на КГБ. Искам да съм сигурен, че ще стигнем до залива. Предпочитам да паднем в морето, отколкото да попаднем в ръцете им. Знаем твърде много.

— Ти нямаш право на глас, Бърт — отговори му Холис. — Това е технически въпрос. Но мнението ти е взето под внимание. Лиза?

— Аз съм съгласна с Бърт. Предпочитам да се удавя, отколкото горивото ни да свърши над сушата.

Холис кимна.

— Да събудим ли Бренън, за да го попитаме за мнението му? —
Холис чу звука на спукан балон от дъвка, след което Бренън се обади:

— Още ли не сме умрели?

— Работим по въпроса — отзова се Милс.

Бренън се протегна и се изкашля.

— Ей, полковник, радвам се да ви видя тук жив и здрав. Как се чувствате?

— Много добре. Вече съм генерал.

— А, да. Извинете. Е, върнахме ли си око за око, зъб за зъб?
Искам да кажа, че май им дадохме да разберат къде зимуват раците.
Нали?

— Да. Чу ли какъв е проблемът ни?

— Да. Въпросът е труден. Каквото и да решите, аз съм с вас,
 момчета.

Холис изпита желание всички да са така без мнение като Бренън.

— Мразя да летя — добави Бренън. — Радвам се, че скоро ще кацнем.

— Ваш ред е, генерале — каза О'Шей.

„Запасите ви от гориво са почти напълно изчерпани — обади се
отново безтелесният глас. — Пригответе се да привършите полета.“

— Пълен напред! — Холис натисна напред ръчката за
регулиране на въртеливото движение, с което накара носа на вертолета
да се наклони надолу, като същевременно увеличи оборотите на
перките и регулира общата тяга. Скоростомерът скочи на 180
километра в час със съответното нарастване на скоростта спрямо
земята.

— Никога не вярвайте на руснациите — каза Холис.

Продължиха на север. Сигналната лампичка за горивото светеше
постоянно червено, а безизразният глас на записа повтори

съобщението. Холис винаги бе смятал, че всяко следващо съобщение на тези записи в пилотските кабини трябва да се произнасят поизнервено. Но магнетофоните не се боят от смъртта.

— Вижте! — извика О'Шей.

Холис, Милс, Лиза и Бренън погледнаха в посоката, в която сочеше О'Шей. Вляво от курса им на далечния тъмен хоризонт се появи ореол светлина.

— Ленинград — обяви Холис.

— Около двадесет възела — каза О'Шей. — Може би около седем минути полет.

Холис погледна часовника. Беше 7,04. Осемнадесет минути до изгрева. Ако за седем минути стигнеха до Пулково, след промяна в курса щяха да достигнат до фара след още пет. После имаха още десет минути полет до срещата с товарния кораб. Това правеше общо двадесет и две минути.

— Сега се надбягваме със слънцето, генерале — каза О'Шей.

— А аз мислех, че с показанията за горивото — откликна Холис.

— Объркваш ме.

О'Шей мрачно се усмихна.

Холис увеличи скоростта на вертолета до двеста километра в час.

— Летим с пълна мощност в края на дълъг полет — отбеляза О'Шей. — Доверявате ли се на двигателите?

Холис погледна показанията на уредите. Температурата на изхвърляните от двигателите газове беше пределно висока, температурата на маслото също.

— Никога не вярвайте на червените! — извика Холис назад към Бренън: — И така, какво те накара да се върнеш тук на тази операция, Бил?

— О, не зная. Сет Алеви ми каза, че сте в беда. Капитан О'Шей реши да дойде поради същата причина. Нали, капитане?

— Така е. Бих желал в доклада за работата ми да преразгледате мнението си — каза О'Шей на Холис.

— Ще си помисля — Холис започна бавно и равномерно да спуска вертолета надолу.

— Колко часа полет с вертолет имате, генерале? — попита О'Шей.

— Като броим и последните тридесет минути — един час — отговори Холис, поглеждайки часовника.

— Питам ви сериозно — каза О'Шей.

— Не зная. Десет или дванадесет. Това тест ли е?

— Не. Просто се чудех кой да го приземи.

— Ако ще се приземяваме без гориво в леденостудения залив, ще го направиш ти, а ако двигателите още работят и ще кацаме на палубата на товарния кораб, ще го направя аз.

— Добре.

Вертолетът продължи да губи височина и Холис забеляза, че скоростта им на придвижване спрямо земята намалява, което означаваше, че са се сблъскали с по-силни насрещни ветрове. При петстотин метра височина скоростомерът отчиташе двеста километра в час, но реално изминаваното разстояние беше не повече от сто и тридесет. Холис знаеше, че се сблъскват мощните зимни ветрове, с които се славеше Финландският залив: те бяха толкова силни и постоянни, че понякога издигаха равнището на морето с пет фута и наводняваха Ленинград. Помисли си и за огромните вълни, и за товарния кораб, който бясно се спускаше, издигаше и подскачаше по бурното море.

Холис вече виждаше основните транспортни артерии, водещи към града, и слабия поток от превозни средства преди зазоряване.

Ленинград. Най-неруският град в Русия. Но и град, в който КГБ се разправяше с особена жестокост с ориентираното към Запада население. Някога Холис харесваше Ленинград и когато прелетяха над него за последен път, го парна почти физическо усещане за загуба.

— Мисля, че това там долу е московската магистрала — каза О'Шей. — Следователно Пулково трябва да е някъде вляво.

— От известно време не съм чувал записа — обади се Милс.

— Мисля, че е вдигнал ръце от нас — отвърна Холис.

— Това ли е? — попита О'Шей сочейки лявото странично стъкло.

Холис погледна натам и видя познатите синьо-бели светлини на пистите.

— Да. — И добави: — Това е забележителен пример за навигация по наземни ориентири, капитане.

— Благодаря, сър. Стараех се да изчисля възможното отклонение в зависимост от вятъра, но не бях сигурен с колко точно ни е отвяло от курса.

— Явно недостатъчно, за да пропуснем цял град.

Холис наклони вертолета наляво и увеличи скоростта на спускане. Висотомерът показваше двеста метра и той изправи машината. Реши, че е на километър южно от кулата в Пулково, и пое курс 310 градуса. Сега летяха толкова ниско, че Холис можеше да различи пътниците в автобусите под тях. На север великият Ленинград с всяка измината минута ставаше все по-ярък, събуждайки се от дългата есенна нощ.

— Мисля, че виждам залива — каза О'Шей.

Холис погледна напред и видя границата, отвъд която на мястото на раздалечените брегови светлини започваше обширно черно пространство.

— Имаме още няколко минути. — Гледайте за фара в края на вълнолома.

Минутите минаваха в пълно мълчание. Брегът под тях свърши и те изведнъж се оказаха над морето. Холис погледна часовника. Беше седем часът и четиринаесет минути.

— Това е. Няма връщане назад — каза Милс.

Холис кимна. Дори да оживееха, ако паднха във водата, щяха да издържат не повече от петнадесет минути в почти замръзналия залив.

— Фарът — О'Шей сочеше право пред тях.

— Виждам го. — Холис продължи напред и на половин километър от фара намали подаването на горивото и издигна носа на вертолета нагоре. Скоростта, отчитана спрямо земята, спадна до осемдесет километра в час, когато преминаха над фара в края на двукилометровия бетонен вълнолом. Той насочи носа на вертолета по новия курс, 340 градуса и отбеляза времето по часовника — седем часът и седемнадесет минути.

— Капитане, следете времето.

— Да, сър.

Холис наблюдаваше компаса и поддържаше курс на северозапад, макар да си даваше сметка, че северният вятър ги отвява в страни. Опита се да изчисли какво трябва да е отклонението за десетминутен полет при скорост на вятъра от тридесет до четиридесет възела.

Внезапно му се прииска да се срещне със съветниците на Милс по авиационната част.

— Кой беше този авиатор? — попита той Милс.

— Моля?

— Човекът, с когото си се консултирали.

— А... Какво има? Освен проблема с горивото?

— Навигацията. Два движещи се обекта. Корабът трябва да се бори с морето, а ние с въздуха.

— Нещо като да вдяваш конец в ухото на движеща се игла — обади се О'Шей.

— И то на тъмно — допълни Холис.

Милс не отговори.

— Доколкото разбирам, имаме само един шанс да осъществим тази среща — каза Бренън.

— Ако имаме и него — каза О'Шей.

— Вървете по дяволите... — обади се един глас на руски. — Всички ви ще избия.

— Това пак ли бе съобщение от записа? — попита Холис.

— Мисля, че това е един от пътниците ни — подсмихна се Бренън. — Какво каза?

— Каза, че има нужда от още една доза натриев пентанол — отвърна Холис. — Бърт, накарай го да мълкне.

Милс се промъкна назад и погледна към Буров.

— Той и така е достатъчно зле, генерале — извика Милс. — Не искам да го убивам.

— Всички ви ще върна обратно в килиите — произнесе Буров ясно със смазаните си устни.

Съобщението от магнитофонния запис прозвуча отново и Буров каза:

— Виждате ли? Веднага приземете вертолета.

— Затвори си устата, Буров, или ще те изхвърля — заповядда му Холис.

Буров замълча.

— Другият ни пътник изглежда добре — изрече Милс, след като огледа Додсън.

— Сега е седем и деветнадесет, изминаха две минути — съобщи О'Шей. Милс погледна на югоизток от задния прозорец.

— Слънцето изгрява. Няма да ни вземат на борда, ако е светло — добави той.

— Какъв избор имат? — попита Лиза.

— Ами могат да изключат насочващите светлини за приземяване — отговори Милс. — Тогава ние няма да можем да разпознаем кораба. Единственото, което ми е известно, е, че е товарен. Нищо друго не зная, дори под какъв флаг плава. Смяташе се, че не трябва да ни казват нищо от съображения за сигурност, а вероятно и за да не можем да се приземим на кораба при дневна светлина и по този начин да го изложим на опасност. Всичко, което знаем, е, че трябва да търсим три жълти светлини на товарен кораб.

— Може би приятелите ти във Вашингтон са ни избрали някой съветски кораб — каза Холис.

— Това не е смешно — бледо се усмихна Милс.

— Чуйте ме — проговори Буров на английски през изпочупените си зъби. — Чуйте. Приземете този вертолет и ме оставете да сляза. Може да успеете да се измъкнете. Гарантирам ви, че на мъжете и жените в школата няма да се случи нищо лошо. Давам ви думата си.

В кабината настъпи пълна тишина, след това Холис каза на О'Шей:

— Поеми управлението. — Той се промъкна към задната част на кабината и се надвеси над Буров, чиито ръце бяха привързани към седалката с парче тел. Холис се втренчи в Буров, който също прикова очи в неговите.

— Искате ли нещо обезболяващо? — най-сетне попита Холис.

Буров се забави няколко секунди, после поклати отрицателно глава.

— Жаден ли сте?

— Да. Много.

— Остана ли нещо за пиене? — попита Холис.

— Само това — отвърна Милс и му подаде една бутилка. — Коняк. Истински.

Холис взе бутилката и я поднесе към покритите със съсирана кръв устни на Буров. Очите на Буров не го изпускаха нито за миг, после устните му се разтвориха и Холис изля половината от шишето в устата му. Буров изплю съсиреци кръв, но успя да преглътне по-голямата част от коняка. Холис видя, че очите на мъжа се напълниха

със сълзи, и предположи, че се дължат на паренето, предизвикано от алкохола по устните и венците му.

— Нямаме вода — каза Холис.

Буров не отговори.

— Всичко свърши, разбирате ли. — Холис сложи тапата на шишето.

Буров пак не отговори.

— След няколко минути или ще бъдете затворник на един кораб, или ще умрете във водата. Нямате друг избор.

Буров кимна.

— Молите ли се?

— Не. Никога.

— Но майка ви ви е научила как да се молите.

Буров не отговори.

— Размислете.

— Поздравявам ви. Всички. А сега, моля, ме оставете сам — каза Буров и като че ли потъна по-дълбоко в креслото си, склонил надолу глава.

Холис погледна смазаното от бой лице на Додсън и после Буров.

— Трябва да отговаряте за много неща — каза Холис на Буров.

— Ще се погрижа лично да отговаряте направо пред майор Додсън като представител на всички останали пилоти. — Холис се приближи към левия страничен прозорец и погледна на югоизток.

Видя как над хоризонта се показва малко червено зарево и обагря в розова мараня кварталите на Ленинград. Но пред тях водата в залива все още тънеше в тъмнина. Той се върна обратно и седна на мястото на втория пилот.

— Аз ще го поема.

Холис погледна часовника — 7,21. Имаха около шест минути полет до мястото на срещата, но до първите слънчеви лъчи оставаха само две минути. Нямаше да стигнат до товарния кораб преди зазоряване.

О'Шей напрегнато се взираше през предното стъкло. Милс и Бренън гледаха през левите прозорци, а Лиза през десния борд. Всички оглеждаха тъмното море под себе си. Холис видя, че долу имаше светлини на кораби и маркировка на каналите, но никъде не се виждаше жълтият триъгълник от сигнални прожектори.

Постепенно пред очите на Холис цветът на водата стана посветъл и той вече можеше да различи колебанието на повърхността ѝ и проблясването на първите слънчеви лъчи по надигащите се вълни. „Поне видях зората, помисли той, и независимо от всичко, което може да се случи, тази зора е по-хубава от онази, която щеше да настъпи в Школата за магии.“

— Сега е седем и двадесет и седем. Летели сме десет минути, след като минахме над фара — съобщи О’Шей.

— Не го виждам — каза Лиза.

— Предполагам, че са угасили сигналните светлини — обади се Бренън. — Може би просто трябва да се приземим на някой произволен кораб. Виждате ли онзи танкер ей там? На около половин възел?

Холис виждаше обширната плоска палуба, осветена от утринната светлина. Беше много примамлива, но както и жената, която те вика от някой тъмен вход, не обещаваше сигурен пристан.

— Може да е съветски кораб или на някоя от страните от Източния блок. Не може да се определи.

— Разбрахме се, че няма да се оставим да попаднем в ръцете им — подкрепи го Милс. — Дължим го както на страната си, така и на самите себе си.

— Прави сте — кимна Бренън. — Може да е комунистически кораб. Допускам, че тук има много такива. Предпочитам да се удавя.

— Не може наистина да мислите така. Нима не предпочитате живота пред ужасната смърт в студената вода? — промълви Буров.

— Не — отговори му Лиза.

— Не искам повече да ти чувам гласа — обърна се Бренън към Буров.

Изминаха още няколко минути и цветът на небето се промени — от сивкавите багри в очакване на зората към морското синьо на светлата утрин. Холис видя тежкия похлупак от облаци, надвиснал над главите им, и мъглата, покрила залива под тях. Морски чайки и гларуси кръжаха над водата, а в далечината се виждаше стена от дъжд. Обичаен мрачен ден във Финландския залив.

— Е, сега вече сигурно трябва да е угасил сигналните светлини. Не би поел риска някой съветски кораб да забележи как на борда му се

приземява вертолет на Аерофлот. И не мога да ги обвиня за това — обади се Милс.

— Но аз не виждам нито един кораб, който да ми прилича на товарен — каза Лиза. — Има няколко танкера и рибарски кораби. Малко по-рано видях и един военен кораб с оръдия на борда. Пропуснали сме го.

— Може би е все още в Ленинград и се опитва да получи разрешение за отплуване — произнесе О'Шей. — Може да се е отклонил от курса си, или пък ние да сме се отклонили от нашия. Когато се срещат вертолет, който лети във въздуха, и кораб, който плава в морето, и между тях няма радиовръзка, може да се срещнат, но може и да се разминат.

Холис погледна навигационните уреди. Вертолетът Ми-28 беше надхвърлил значително своите възможности и Холис видя ирония в това, че последният продукт на съветската промишленост, с който се сблъска, се оказа и най-доброят. Всичките му съставни части и апаратурата бяха работили безупречно, с изключение на индикатора за горивото.

— Имаше право за горивото — каза той на О'Шей.

— Предположих, че индикаторът за горивото може да е отражение на целия съветски начин на живот. Те не вярват, че хората могат да взимат разумни и правилни решения, затова ги лъжат за тяхно собствено добро. — О'Шей се усмихна и добави без капка хумор в гласа си: — Но ми се струва, че сега вече това, че резервоарът ни е празен, означава, че наистина е празен.

Милс се отказа да гледа през прозореца и седна обратно на пода между седалките.

— Е, поне бяхме близо до целта. — Той извади шишето, отпи една гълътка и го подаде на Бренън.

Бренън пи и предложи коняка на Лиза. Тя го протегна към Холис и О'Шей, който отказа да пие.

— Пилотирам — каза О'Шей.

Лиза, Бренън и Милс довършиха бутилката.

Холис погледна към водната шир под тях. Вълните бяха големи и по върховете им се забелязваха бели гребени, които се гонеха от север на юг. Летяха на височина двеста метра и това му осигуряваше достатъчно добра видимост, гарантираща, че няма да пропусне

товарния кораб дори ако се беше отклонил от курса на един-два километра. Нещо не беше както трябва, даже му мина мисълта, че това може да е още някаква двойна игра на Алеви, нещо като последна шега от гроба. Но дори ако Алеви искаше да накара О'Шей, Бренън и Милс да замълчат завинаги, той все пак бе обещал да достави Буров и един американец, следователно това не можеше да бъде номер. Холис осъзна колко много начинът на мислене на Алеви бе окказал влияние на неговия начин на мислене, след като изобщо можа да му хрумне такава мисъл. Същевременно беше готов да се обзаложи, че тя е минала през главите и на другите.

— Виждате ли тези маркировъчни шамандури? — каза О'Шей.
— Излезли сме извън района, в който са плавателните коридори.

Холис кимна. Той рязко наклони вертолета надясно и пое в югоизточна посока към изгряващото слънце и обратно към Ленинград.

— Какво правиш? — попита Милс.

Холис започна стръмно спускане. На около петнадесет километра пред него се виждаха светлините на Ленинград.

— Какво правиш? — повтори въпроса си Милс.

— Залагам на две предположения — отговори Холис. — Едното е, че товарният кораб не е успял да стигне до мястото на срещата навреме и все още плава от пристанището към нас. Второ, ако това е така, капитанът на кораба трябва да изпитва чувството за неизпълнен дълг и ако ни види, би следвало да направи онова, което всеки капитан прави, когато види кораб или летателен апарат в бедствено положение — да ни се притече на помощ. — Холис изправи вертолета, стабилизира го на височина по-малко от сто метра над бурното море и намали скоростта до четиридесет километра в час.

— Чувствам се чудесно — каза О'Шей без всякааква видима причина. — Добре се справихме.

— Използвахме всички възможности, нали? — подкрепи го Милс. — Поне сме тук.

— Откраднахме този вертолет — каза Бренън, — вмъкнахме се в Школата за магии, спасихме Додсън, отвлякохме Буров, успяхме да се измъкнем оттам, прелетяхме над Русия и стигнахме дотам, докъдето трябваше да стигнем. По дяволите, според мен поне успяхме.

— Трудно ми е да опровергая логиката ти, Бил — каза Холис. — И ако имахме бутилка шампанско, бих ви казал да я отворим с гръм.

— По дяволите. Сет трябваше да купи шампанско от Центъра за международна търговия.

При споменаването на името на Алеви настъпи тишина и Холис помисли, че вероятно в този момент всички едновременно го проклинаха и го благославяха. Това бе съдбата на мъжете и жените, които водят другите към големи висоти и тъмни бездни.

— Хайде да си сменим местата — каза Лиза на Милс. Тя стана от мястото си и коленичи на пода до Холис. — Знам, че в момента не можеш да ме хванеш за ръката — каза му тя. — Но ако след минутадве вече няма нужда да държиш лостовете за управление, ще вземеш ли ръката ми в своята?

— Разбира се.

— Поемам го, генерале — О'Шей взе лостовете за управление.

— Протегнете се.

Холис пусна лостовете за управление и хвани ръката на Лиза.

Вертолетът продължи да лети обратно към Ленинград, но никой не продума. Равномерният шум на двигателите изпълваше кабината и те се бяха заслушали единствено и само в този звук, спасявайки се, че може да загълхне.

— Дванадесет часа, един километър — каза О'Шей с напълно овладян глас, след като се изкашля.

Бренън, Милс и Лиза се изправиха, за да погледнат през предното стъкло. Към тях с пълна скорост се насочваше средно голям товарен кораб, на чиято кърма светеха три жълти светлини.

Холис пусна ръката на Лиза и пое управлението на вертолета. Прецени, че му трябват около тридесет секунди полет, ако изведеше машината направо над предната част на кораба. Но ако вертолетът избухнеше, щеше да се разбие върху кораба, а нито той, нито екипажът му заслужаваха това.

Холис наклони вертолета надясно и се отдалечи от приближаващия се кораб, след което зави на север и се приближи до него под прав ъгъл, като силният вятър ги духаше в гръб и повишаваше подемната им сила.

Забеляза, че трите жълти светлини вече бяха изключени, което вероятно означаваше, че са ги забелязали.

— Генерале, трябва да наберем малко височина, ако искаме да се приближим косо към палубата — каза О'Шей.

Холис знаеше, че плавното спускане от височина сто метра не бе най-препоръчителният начин за приземяване на вертолет върху подвижна платформа. Но едно запалване при опит за изкачване също не беше добра перспектива. Инстинктите му и онова, което се нарича пилотска интуиция, му подсказваха, че времето, което му оставаше да лети, може би се измерваше с няколко секунди.

— Отпуснете се.

— Вие сте на ход. — О'Шей изучаваше уредите на командното табло, докато Холис се съсредоточи върху доближаването на вертолета към палубата. О'Шей му съобщаваше на глас скоростта на летене, показанията на тахометъра, тягата и височината на полета.

— Скорост спрямо земята около тридесет километра в час — каза той.

Холис видя, че кърмата на кораба ще мине покрай тях, преди да достигнат до него, затова насочи вертолета в полегато спускане към левия борд на кораба, като същевременно продължаваше плавно да се снишава за кацане.

Холис регулира педалите за управление, за да компенсира понижената тяга на двигателите, като държеше носа на вертолета успоредно на посоката на движение на кораба, продължавайки да се спуска странично към него.

Опитваше се да поддържа постоянна скорост на летене, регулирайки оборотите на перките, и същевременно контролираше общата подемна мощност и подаването на горивото.

— Скорост на летене спрямо земята четиридесет — извика О'Шей. Холис издигна носа на вертолета, за да намали скоростта.

— Височина — петдесет метра — каза О'Шей.

Холис поддържаше носа успоредно на средата на кораба. Разстоянието до товарния кораб беше около сто метра и той прецени, че в края на полегатото си спускане ще се озове над кърмата, за да увисне и да се спусне вертикално надолу върху палубата.

— Скорост — тридесет, височина — тридесет.

Чу се вой на сирена и О'Шей каза:

— Налягането на маслото пада. Трябва да се е пробил някой от упълтнителите.

Гласът от записа, който неочеквано дълго бе пазил мълчание относно положението с горивото в резервоара, каза: „Предстои

незабавно спиране на двигателите. Подгответе се за безмоторно кацане.“

Бяха на десетина метра от горната палуба на кораба, Холис отново повдигна носа на вертолета и сведе скоростта почти до нула. Корабът мина под тях и задната палуба внезапно се оказа точно пред него. Палубата се поклаща и люлееше, но никога преди не бе виждал място за приземяване, което да му изглежда толкова привлекателно. Тъкмо реши как да подходи спрямо минаващата под тях кърма, когато вертолетът бе подет от въздушната възглавница, предизвикана от завихряния момент на перките, и се издигна нагоре.

— По дяволите!

Кърмата беше отминала и той отново увисна над водата. Без помощта на въздушната възглавница вертолетът започна да пада към морето.

Холис бързо увеличи подаването на гориво и оборотите на перките, с което издигна вертолета нагоре секунди преди лонжеронът на опашката да се удари в извивката на килватера. Холис отново насочи носа на вертолета към кърмата и последва кораба, водейки се по прожектора на кърмата, който се опитваше да държи като неподвижен ориентир в борбата си със силния настъпващ вятър. Чувстваше се като човек, опитващ се да се хване за дръжката на движещ се влак.

Холис несъзнателно забеляза, че името на кораба бе изписано с бели букви на кърмата му: „Лусинда“.

Гласът от магнитофонния запис каза отново: „Предстои незабавно спиране на двигателите. Пригответе се за безмоторно кацане.“

Холис натисна ръчката за регулиране на общата тяга, увеличи подаването на гориво и буквально се гмурна надолу, като едва не закачи перилата на кърмата, минавайки на няколко фута над тях. Той дръпна обратно лоста за общата тяга и вертолетът се стрелна на няколко метра от издигащия се квартердек.

О’Шей изключи двигателите, когато задните колела докоснаха палубата, и вертолетът подскочи във въздуха. Клатещата се и подскачаща кърма хълтна под тях, после се издигна и се удари в левия колесник, с което едва не преобърна вертолета. Холис рязко дръпна спирачките и блокира колелетата.

В крайна сметка вертолетът тромаво стъпи на нестабилната палуба. Холис погледна нагоре към главната мачта на кораба и видя, че той плава под британски флаг.

Никой не проговаряше, докато шумът на двигателите и на перките бавно загълхваше в ушите им, за да се смени с ударите на вълните в бордовете. Кабината се изпълни със соления мириз на морска вода, а относително гладкият полет на вертолета бе заменен от клатушкането на разлюляния от вятъра кораб. Холис забеляза, че нямаше и следа от екипажа, и заключи, че вероятно всички са получили заповед да останат долу.

О'Шей се изкашля и каза спокойно:

- Не обичам корабите. Страдам от морска болест.
- Ужасно обичам корабите — обади се Бренън.
- Вие двамата се справихте блестящо — каза Милс на Холис и О'Шей. — Дължници сме ви.
- Ако „ние“ означава твоите хора от ЦРУ, Бърт, то всички сме ви дължници.

Лиза внезапно обви с ръце врата на Холис.

- Обичам те! Успяхме. И двамата! — Тя дръпна О'Шей за рамото и го целуна по бузата.
- Обичам ви и двамата.
- Аз нищо не съм... — О'Шей се изчерви. — Е, поговори с него при оценяването на работата ми.
- Ще преразгледам мнението си — усмихна се Холис.
- Точно преди да изключа двигателите... — каза О'Шей на Холис.

— Чух.

— Какво? — попита Милс.

— Един от тях спря — отговори О'Шей. — В резервоара няма достатъчно гориво, за да си напълниш запалката.

— Е, нямаме нужда от повече гориво. Всичко е точно. — Милс бръкна под седалката си и извади найлонов плик, в който имаше черни маски, и го подаде на Бренън. — Ето, всеки трябва да си сложи една. Не говорете с екипажа, никакви имена.

Милс отиде в задната част на кабината и сложи маска на главата на Додсън. Погледна Буров и каза:

— Е, полковник, добрите спечелиха.

— Така ли? — неочеквано се разсмя Буров. — Значи ЦРУ са добрите? Дори вашите сънародници не мислят така, поне не повече, отколкото моите смятат, че КГБ са добрите. Ние двамата сме парии, господин Милс. И това ни отделя от цялото останало човечество.

— Възможно е. Радвам се, че сте научили нещо в собствената си школа. — Милс извади спринцовка от джоба си и заби иглата във врата на Буров. — Твърде много говорите. — Той нахлузи маска на главата на Буров. — Така е много по-добре.

Бренън отвори плъзгащата се врата и в запарената кабина нахлу студен въздух. Бренън скочи върху клатушкащата се палуба, Лиза, О'Шей и Холис го последваха. Милс слезе последен.

— Ще се погрижа да откарат Додсън и Буров в лекарската стая. — Той погледна нагоре към английското знаме. — Всъщност предполагах, че корабът може да се окаже английски. Не останаха толкова много от безстрашните ни съюзници в НАТО, на които можем да разчитаме.

— За тази операция, Бърт, не бих се доверил дори на съюзниците ни във Вашингтон — отбеляза Холис.

— Имаш право.

— Свободни ли сме вече, вкъщи ли сме си или не? — попита Лиза.

Холис помисли, че докато са живи, те вече никога няма да са си съвсем вкъщи и съвсем свободни.

— Съвсем наблизо сме — отговори той.

Вратата на квартердека се отвори и на палубата излязоха шестима моряци в тъмни пуловери. Те се приближиха и огледаха с любопитство пътниците си: четирима мъже и една жена, всички с черни маски на главите. Трима от мъжете бяха в руски униформи, четвъртият носеше анцуг. Жената беше облечена в анцуг и канадка. Холис си спомни, че на борда на вертолета имаше още двама пребити мъже в безсъзнание, единият от които носеше пижама, а другият — разкъсан анцуг. Даде си сметка, че ако някой накараше моряците да определят кои са добрите и кои лошите, те вероятно щяха да направят погрешен избор.

Един от моряците посочи вертолета, сякаш го буташе напред, като явно предполагаше, че никой от тях не говори английски. Милс поклати глава, показа му два пръста и посочи машината. Шестимата

моряци отидаха до вертолета и изнесоха Буров и Додсън, като ги положиха да легнат на студената влажна палуба.

Холис скочи обратно в пилотската кабина, освободи спирачките и се присъедини към Бренън, О'Шей и шестимата моряци, които бутаха машината към левия борд на кораба. Един от тях отвори преградата пред подвижния мостик. Всички тласнаха корпуса и Ми-28 се преобърна и полетя с носа надолу към развълнуваното море, докато дългата му опашка се изправи вертикално нагоре. Неволно се приближиха към перилата, наблюдавайки как вертолетът за миг се задържа на повърхността, преди морето да нахлуе през отворената му врата и да потъне с предната част надолу в черните води на залива. Опашката му сякаш им помаха за сбогом и Холис усети, че козирува: забеляза, че О'Шей направи същото.

Моряците бързо отидаха при трите преносими сигнални прожектора за мъгла, които бяха свързани с кабели към захранването на кораба. Откачиха ги и ги изхвърлиха зад борда. Холис помисли, че в това има нещо странно и обезпокоително. Беше ясно, че трябва да се освободят от вертолета. Но фактът, че се освободиха и от тези дребни прожектори, показваше, че капитанът взима предпазни мерки срещу възможно посещение и претърсване от страна на съветските власти — или най-малкото срещу някакъв оглед от въздуха. Холис се зачуди дали няма и други веществени доказателства, които капитанът да е готов да изхвърли зад борда.

Холис погледна на юг през левия борд и видя два кораба в далечината на хоризонта. Може би бяха забелязали приземяването на вертолета и ако ги бяха наблюдавали с бинокли, навсярно бяха видели, че бълснаха машината в морето. Ако корабите бяха съветски или на някоя от страните от Източния блок, сигурно щяха да докладват за видяното по радиопредавателя. Нещо повече, радарът на съветската флота вероятно бе засякъл неидентифициран летящ обект, който според характеристиката на полета можеше да се определи като вертолет. Възможно бе дори да са видели странното му спускане до нивото на морето и да са стигнали до заключението, че е кацнал на кораб, който също фигурира на екрана им. А въпреки трите мили терitorialни води според международните спогодби руснаците възприемаха цялата част от залива край Ленинград като своя неприкосновена зона.

Милс, изглежда, се сети за какво мисли Холис. Той кимна към двата кораба на хоризонта.

— Затова са искали да кацнем през нощта.

— Да, но радарите работят и нощем.

— Казаха ми, че кацането ни ще изглежда като катастрофа на радара — отговори Милс.

— Възможно е. Зависи от това кой Иван се взира в екрана.

— Е, значи това е тест, който позволява да се разбере на чия страна е всъщност Господ.

— След всичко, което направихме в Школата за магии — усмихна се мрачно Холис, — мисля, че трябва да разчитаме само на себе си.

Холис се обърна и се отдалечи от перилата. Четирима моряци носеха носилки, с които прекарваха Додсън и Буров към квартердека.

— Лечебница — каза на Милс единият от моряците.

Друг моряк им направи знак с ръка и те го последваха през вратата на квартердека и по тесните стълби нагоре към горната палуба, като по коридора не срещнаха жива душа. Младежът ги качи още една палуба по-нагоре и ги въведе в боядисана в бяло каюта с широки люкове, която се намираше точно зад мостика. Той излезе, без да отрони нито дума, и Холис свали черната си маска. Лиза, О'Шей, Милс и Бренън последваха примера му.

Те се спогледаха и Холис помисли, че всъщност бяха толкова смазани от умора, напрежение и мъка, че не би било никак чудно просто да се опънат на койките в каютата и да заспят.

Най-накрая Милс се усмихна и каза весело:

— Е, приятели, следващата спирка е Ливърпул.

Бренън изсвири продължително и извика:

— Успяхме!

Известно време се потупваха по гърбовете и си стискаха ръцете, а Милс, Бренън и О'Шей разцелуваха Лиза.

— Вие сте дяволски добър пилот на вертолет, генерале — каза въодушевено О'Шей на Холис. — Къде се научихте да управлявате вертолети?

— Някъде между Новгород и Ленинград — отвърна Холис.

— Изиграхте ме — разсмя се Милс. — Ей, вижте, тук има кафе и бренди. — Милс отиде до масичката, под люка на която имаше

електрически кафеник. Взе пет чаши за кафе, наля във всяка една от тях по малко бренди и ги раздаде. Вдигна чашата си и каза: — За...

— За Сет Алеви — прекъсна го Холис. — И за мъжете и жените, които останаха там.

Всички пиха, но тази наздравица някак си попари радостта им. Всички пиха още кафе и още бренди. В каютата имаше столове до масата и те седнаха, само Холис остана да гледа изправен през един от четирите люка в каютата. Гледаше към морето, към Финландския залив, който винаги, когато го виждаше, му напомняше за разтопено олово, което, както и сега, бавно се надигаше, като тежките бягащи вълни минаваха през всички нюанси на сивото по странната му повърхност, в която нищо не се отразяваше. Видя, че от север иде рядка мъгла, раздрана неочеквано от слаба вихрушка, носеща се като лек воал през димната завеса. Сивото небе, сивото море и сивият бряг образуваха един неизменен пейзаж със сивите борови гори, от чиито клони влагата постоянно се стичаше върху мочурливата земя. Това бе мрачно и усойно кътче от земята, пред което Московска област изглеждаше слънчева и живописна. Холис разтърка очи и почеса наболата по бузите си брада. Действието на упойката отслабваше и той почувства, че бузата му започва да пулсира. Хрумна му, че срещата им с кораба можеше да се подреди сред по-дребните чудеса, случили се след бягството им от Школата за магии.

Братата на каютата се отвори и в помещението влезе висок мъж с червена брада на около петдесет години. Беше облечен с много дебел бял пулover и дънки. Без да каже нещо, той си наля чаша кафе, след което непринудено седна на ръба на масата.

— Добре дошли на борда на „Лусинда“ — каза той с британски акцент. Аз съм капитан Хюгс. Както ми казаха, вашите имена не трябва да ме интересуват.

— Бих искал да ви благодаря за това, че оставихте сигналните светлини да светят и след изгрева на слънцето — каза Холис.

— Да ви кажа честно, бяхме ги изключили — каза капитан Хюгс, като погледна към Холис, — но оставихме вахтения на пост и той ви забеляза. Така че след известна вътрешна борба реших да ги запаля отново.

— Много любезно от ваша страна — каза Милс.

— Ние самите не бяхме съвсем по график — сви рамене капитанът. — Проклетите руснаци не бързат много при оформянето на документите, а и лоцманският ни кораб закъсня.

Капитан Хюгс погледна към О'Шей, Милс и Бренън в униформите им на КГБ, след това се обърна към Холис и Лиза.

— Предполагам, че можете да разкажете някаква страхотна история. Между другото, кацането ви беше или най-доброто, или най-лошото приземяване на летателен апарат върху кораб, което някога съм виждал. Предполагам, че вие си знаете какво е било всъщност. Превозваме дървен материал, ако това ви интересува — добави той. — Бор, бреза и трепетлика. Отглеждат добър дървен материал, защото Бог бди над горите им, а не над тях. — Хюгс се усмихна и допълни. — Докарахме им пресни зеленчуци. Те обичат да изкарват на пазара нещо хубаво в навечерието на честването на годишнината от великата революция. Не мога да кажа, че одобрявам търговията ни с тях, но работата си е работа. А това ме навежда на мисълта за следното. Дадоха ми десет хиляди лири, за да се съглася на това, и ще получа още петдесет хиляди, когато ви доставя в Англия. Така че сте доста ценни.

— Надявам се, че не сме ви коствали повече, отколкото струваме — отговори Холис. — Имате ли сведения от радара за приближаващи към нас кораби?

— Не, но мога да ви уверя, че наблюдаваме много внимателно военноморската база в Кронщад. Щом я подминем и навлезем в откритите води на залива, ще си отдъхна с облекчение.

— Ние също.

— Никакви пари не биха били достатъчни, за да ме примамят да участвам в това — каза Хюгс. — Но ми казаха, че е много важно и за двете ни страни.

— И наистина е така.

— Тази сутрин, преди да напуснем Ленинград, един пристанищен хамалин ми пъхна лист хартия в ръката — каза капитанът. Той подаде посланието на Холис.

Холис разгърна листа и видя, че е страница от някаква стара шифрограма. На листа бе изписана днешната дата и някаква честота. Надписът гласеше: Дюк Пол, на вниманието на Ч. Б.

— Това е дипломатическият ни шифър — прошепна Милс, като надникна през рамото на Холис.

Холис кимна и върна бележката на Хюгс.

— Капитане, бихте ли помолили радиста си да закодира според този шифър следното съобщение: „На вниманието на Банкс. Кацахме на определеното място. Докладът за положението ще последва.“ Оставете го без подpis. И го изпратете на тази честота.

Хюгс кимна и добави:

— Двамата ви приятели в болничната стая си почиват добре. Лекарят би искал да узнае нещо за историята на заболяването им.

— И двамата са претърпели физически травми. Наскоро и на двамата е инжектиран натриев пентанол. Човекът с анцуга е наш приятел. Този в пижамата не е. Трябва да бъде държан под ключ по време на пътуването ни.

— Ще изпратя стюарда да ви донесе закуска — каза Хюгс и тръгна към вратата. — Ще ви подгответ каюти за спане. Междувременно можете да се разположите в тази стая за колкото време искате.

— Благодаря.

Хюгс излезе от каютата.

Холис се върна до люка, но не видя навън нищо, освен състяващата се мъгла.

— Всички свършихме добра работа — каза той. — Не ми харесва онова, което направихме, но го направихме добре.

Милс си наля още бренди.

— Да, и независимо дали това има значение за нас, или не, бих искал да ви кажа, че желаех всички тези мъже да се завърнат вкъщи... с новите си семейства. Аз не съм религиозен — добави Милс, — но може би им е по-добре там, където са сега. Дори не съм сигурен, че те наистина продължаваха да искат да се завърнат вкъщи.

Никой не му отговори.

Мислите на Холис го върнаха към дома на Ландис и той се сети за момченцето на Ландис, Тими, и за онова, което Ландис каза за него: „Бедното ми малко момче“. Може би, помисли Холис, но само може би, сега те са намерили душевен покой. Холис седна пред масата.

— Ще напиша бележка на Чарли — каза той на Милс.

— Бъди мил — усмихна се Милс. — Може би не е спал цяла нощ от беспокойство за нас.

Холис дръпна лист хартия към себе си и започна да пише на нормален, некодиран английски:

„Скъпи Чарлз, пише ти Сам Холис, който ти изпраща тази бележка не от гроба, а от «Лусинда». Лиза Роудс, Бил Бренън, Бърт Милс и капитан О'Шей са тук с мен. С нас са и майор Додсън от военновъздушните сили на САЩ, и полковник Пьотр Буров от КГБ, който е наш пленник. Сет Алеви е мъртъв. Преди да умре, той ми разказа за споразумението ви с ЦРУ, Белия дом, военното разузнаване и всичко останало. Школата за магии е окончателно закrita, както се предвижда в гореспоменатото споразумение. Трябва да ти кажа, Чарлз, че ти и твоите хора сте значително по-подли и безчувствени от мен и от Алеви, както и от всички действащи генерали и разузнавачи, с които някога съм се срещал. Бих искал някой ден да те взема със себе си по време на операция, за да можеш малко да си разшириш мирогледа. Но поради липса на такава възможност те моля да дойдеш да ни посрещнеш в Лондон след четири дни, считано от днес. Хората, които са с мен, са живи свидетели на убийството на близо триста американци по заповед на собственото им правительство. Трябва да обсъдим това, за да примирим фактите с личния си морал и законните нужди на националната сигурност. Ела, подгответен за дълъг разговор.“

Холис

Холис подаде написаното на Милс, който го прочете, кимна и предаде на другите.

— Капитане — обърна се Холис към О'Шей, — идете в радиорубката и кодирайте това съобщение. Останете с радииста, докато го изпрати, и изчакайте отговора.

— Да, сър.

О'Шей взе посланието и излезе от каютата.

— Английските капитани имат ли право да женят хората на борда на кораба си? — попита Лиза и сложи ръка на рамото на Холис.

— Да, но бракът е в сила само по време на пътуването — за пръв път се усмихна Холис.

— Това е достатъчно.

Милс седна в един стол, прозя се и каза сам на себе си:

— За последните двадесет и четири часа пътувах с едно московско такси, с автобус на Аерофлот, с вертолет на Аерофлот, със ЗИЛ-6, с Понтиак Транс Ам, а сега с Божия помощ се намирам на английски търговски кораб.

Бренън извади пакет дъвки от джоба си и започна да разгъва една, после спря и се загледа в нея.

— Сет Алеви ми ги купи от Центъра за международна търговия. Странен човек беше. Винаги създаваше впечатлението, че е прекалено спокойен, сякаш мислите му са някъде другаде. Но ако се сблъскаш с него в посолството, винаги те наричаше по име и успяваше да си спомни нещо за теб, което да каже. Винаги ми е правило впечатление, че шефовете никога не говореха много ласкателно за него, но хората от охраната, морските пехотинци, секретарките и всички други имаха високо мнение за него. — Бренън върна дъвката в пакетчето и го мушна в джоба си.

Известно време никой не се обади, а след няколко минути в каютата се върна О'Шей и подаде на Холис лист хартия.

Холис го погледна и прочете на глас:

„От Чарлз Банкс. Много се зарадвах на съобщението ви. Поздравявам ви за добре свършената работа. Съжалявам за Сет. Ще ни липсва. Ще ви посрещнем в Ливърпул. Чакам с нетърпение да видя всички ви в Лондон. Аз черпя. Специални поздрави на Лиза.“

Подпись: Чарлз

Холис погледна към О'Шей, Милс, Бренън и Лиза. Радиограмата бе дотолкова типична за стила на Чарлз Банкс, че всички бяха на път да избухнат в смях.

— Какво любезно копеле — най-сетне каза Милс. — Много ми се иска да му размажа лицето от бой, но не мога да се накарам да го направя. Така че ще се наложи да изпием по едно питие с него.

— Винаги съм го харесвала — каза Лиза. — И още го харесвам. Но вече не му вярвам.

Холис се замисли над това, че никога не се бе доверявал на Чарлз Банкс. Нямаше да му вярва и в Лондон.

Възрастен стюард влезе в каютата с поднос, на който имаше портокалов сок и горещи бисквити. Той ги оставил на масата и каза с произношение, което напомни на Холис за филм на Хорейшо Хорнблауър:

— От името на капитан Хюгс. Първият офицер преотстъпва каютата си на дамата — добави той. — А за вас, господа, ще поставим койки в мъжката спалня. Капитанът ме помоли да ви предам, че не са засекли нищо на радара и няма никакви съобщения. Ако имате нужда от още нещо, обадете се на мостика и някой ще се погрижи за вас.

Милс благодари на стюарда и той излезе.

— Понякога, когато се намираме в Русия, забравяме за какво и за кого се борим — каза Милс. — И когато после отидем на Запад в отпуска или в командировка и се срещнем с някой лондонски шофьор, или пък някой като този стюард, си спомняме какво означава думата „вежливост“. Тогава разбираме, че никога не сме се сблъсквали с това явление в работническия рай.

Всички седнаха около масата и О’Шей отбеляза:

— Истински портокалов сок.

Започнаха да се хранят мълчаливо.

— Харесва ми Лондон — каза Бренън без никакъв повод. — Обичам начина, по който говорят жените там.

— Не мислех, че е толкова забавно да се пилотира вертолет — усмихна се О’Шей. — Мога да се запиша в школа за пилоти на вертолети в близко бъдеще.

— Това е добра идея — отбеляза Холис.

Дъвчейки замислено маслена бисквита, Милс каза:

— Любопитен съм да разпитам Додсън и Буров. Това ще бъде много интересна задача. Чудя се как ще се отнасят един към друг в друга среда.

— Никой да не се смеет, но възнамерявам да се върна в Русия някой ден — Лиза огледа всички, седнали около масата. — Кълна се, че ще го направя.

Никой не се разсмя.

— Аз също — каза Холис.

О'Шей се изправи и погледна Бренън и Милс.

— Защо да не потърсим спалното помещение и да не подремнем?

Милс и Бренън се изправиха.

— Ще надникна в болничната стая — каза Милс на Холис — и ще поддържам връзка с мостика за евентуални радиограми или засичане на неприятелски съдове на радара. Но имам чувството, че успяхме да се измъкнем. Победихме ги.

— Трябваше да го направим — отговори Холис.

Милс си взе черната маска и тръгна към вратата.

— Забелязах, че хъркаш, когато беше задряпал във вертолета — каза Милс на Холис. — Защо не останеш да спиш някъде другаде?

Милс и Бренън излязоха от каютата. Лиза и Холис се спогледаха през масата.

— Изглеждаш тъжен — най-сетне промълви Лиза.

Холис не отговори.

— Всички сме тъжни, Сам — каза Лиза. — Щастливи сме, че спасихме собствените си кожи, но ни е мъчно за другите.

— Това беше последното и най-страшно предателство. Правителството вече бе изменило веднъж на тези мъже и сега го направи отново. Заровихме последните отломки и свидетелства от войната в земята, завинаги.

— Защо не се опиташи да оставиш всичко това в миналото?

— Ще се опитам. Сега, когато кръгът се затвори, вече няма смисъл да вървя по този път, защото това би означавало да се въртя в безкраен кръг. Ще се опитам да продължа напред.

Лиза извади сатинирана кутийка от джоба си, остави я на масата и я отвори. Известно време се взира в съдържанието ѝ, после взе кехлибарения наниз и го обви около пръстите си.

— Сет ми го даде, докато те чакахме пред къщата на Буров. Може ли да го задържа?

— Разбира се. Само не го носи — добави Холис.

Тя го погледна и разбра, че говори сериозно. Постави огърлицата обратно в кутийката и я затвори.

Холис извади няколко смачкани листа хартия от джоба си и ги разстла на масата, като ги притисна с оловните фигурки за маркиране на карти.

— Това са имената на хората, на живите и на мъртвите... сега вече всички са мъртви, които са били в Школата за магии от самото ѝ създаване досега.

— Това ли ти даде Луи Пул?

— Да. — Той се взря в намачканата хартия. — Симс... тук е и Симс... — Той се вгледа в далечината и каза: — В мемориалните паметници на жертвите от виетнамската война до имената на безследно изчезналите слагат кръстчета.

— Да, виждала съм ги.

— И когато смъртта на някой от безследно изчезналите се потвърди, около кръстчето издълбават кръг. — Той погледна към Лиза.

— Искам тези хора да бъдат официално обявени за мъртви и семействата им да бъдат известени за това. Искам да използвам този списък за нещо смислено.

— А този списък — попита Лиза, като кимна — не е ли опасно да го имаш... Искам да кажа, след като се смята, че Школата за магии никога не е съществувала?

— Мисля, че за нас би било по-опасно да го нямаме. Това е единственото реално доказателство, което ние с теб притежаваме, за съществуването на Школата за магии. Това е нашата застраховка за живот.

Тя кимна с разбиране.

— Ще го изпратя с писмо на баща ми в Япония — каза Холис. — Ще накарам някой моряк да пусне писмото в Ливърпул, преди да напуснем кораба. След това, когато, пристигнем в Лондон, ще си поговорим за много неща с нашия приятел, господин Банкс. — Той я погледна. — Е, а ти какво искаш да получиш от всичко това?

— Аз го получих — усмихна се тя. — Теб.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— А имаме и убиеца на Грегъри Фишър — добави тя. — Да, зная, че Буров не е единственият убиец. Системата е тази, която убива. Но така ще има поне малко справедливост.

Холис си сръбна от кафето. Лиза се прозя. Слънцето се промъкваше между закрилите небето облаци и лъчите му проникваха през люковете и се задържаха за малко на масата.

Вратата се отвори и един моряк влезе и каза:

— Капитанът иска да знаете, че задминахме Кронщад. Сега вече без съмнение сме в независими международни води.

— Благодаря.

— Още една крачка към дома — погледна Лиза към Холис.

— Ще се приберем — Холис се изправи и отиде пред люка на десния борд. Известно време той се взира в морето, а когато се обърна, откри, че Лиза е застанала зад него. Те се вгledаха един в друг, след това тя импулсивно го прегърна.

Стюардът отвори вратата на каютата, промърмори нещо и излезе.

— Господи, Сам — каза тя, като зарови лице на гърдите му, — толкова съм уморена... Може ли да се любим тази сутрин? Родителите ми са погребали дъщеря си... Те ще се побъркат от радост, като ме видят... Ела с мен вкъщи... Искам да те запозная със странното си семейство... Сам, може ли да си поплача за Сет? Нали може?

— Разбира се. Ти цялата трепериш. Нека те заведа до стаята ти.

— Не, прегърни ме — каза тихо тя. — Не можем ли да се престорим, че след като обядвахме на Арбат, сме излетели за Ню Йорк и междувременно просто нищо не се е случило?

— Не, не можем. Но можем да направим така, че всичко това да има някакъв смисъл. Да се опитаме да разберем цялата тази бъркотия в отношенията между нас и тях. Може би ще се опитам да ти разкажа за съветските военновъздушни сили, а ти ще ми обясниш творчеството на Гогол. Така и двамата ще научим по нещо, от което никой друг не се интересува.

— Ще ми бъде приятно — тя се разсмя и го притисна по-силно към себе си. — По-късно ще ти разкажа една руска приказка, за да те приспя.

Те дълго стояха мълчаливи, заслушани в шума на двигателите и на морето, усещайки под краката си люлеенето на кораба и движението му напред на запад, далеч от Русия.

Издание:

Нелсън Демил. Школа за магии

Книга втора

Превод: Олга Дончева, Зоя Любенова

Редактори: Мария Енчева, Росица Кечева

Технически редактор: Мария Иванова

Художник: Камен Стоянов

ИК „Матекс“ — София, 1994 г.

ISBN: 954-508-015-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.